The Journal of
THE TANJORE SARASVATI MAHAL LIBRARY

EDITED BY

S. GOPALAN, B. A., B. L.,

Honorary Secretary,

T. M. S. S. M. Library, Tanjore.

Vol. XVI

No. 3

PUBLISHED WITH THE PERMISSION OF
THE ADMINISTRATIVE COMMITTEE OF THE LIBRARY.

A. C. 1962. Śaka 1884.

Annual Subscription Rs. 4.

The following back numbers of the Journal of The Tanjore Sarasvati Mahal Library, are available for sale :—

Vol.	VIII.	Parts I, II & III.	Price Rs.	2/-
,,	IX.	,,	...	2/-
,,	X.	,,	...	4/-
,,	XI.	,,	...	4/-
,,	XII.	,,	...	4/-
,,	XIII.	,,	...	4/-
,,	XIV.	,,	...	4/-
,,	XV.	,,	...	4/-

(Postage Extra)

As only a very few copies are available, book your orders early.

Copies can be had of :—

The Honorary Secretary,

T. M. S. S. M. Library, Tanjore.

(Madras State)

The Journal of
THE TANJORE SARASVATI MAHAL LIBRARY

EDITED BY
S. GOPALAN, B. A., B. L.,
Honorary Secretary.
T. M. S. S. M. Library, Tanjore.

Vol. XVI

No. 3

PUBLISHED WITH THE PERMISSION OF
THE ADMINISTRATIVE COMMITTEE OF THE LIBRARY.

A. C. 1962. Śaka 1884.

Annual Subscription Rs. 4.

CONTENTS

No.		Pages.
1.	Editorial	
2.	மோடிப் பலகணி—2. கப்பல் செய்தி —வித்துவான் திரு. வீ. சொக்கலிங்கம்.	1—16
3	मीमांसाशास्त्रगुच्छः—पूर्वमीमांसाधिकरणसंक्षेपः — Sri N. S. Devanāthāchāriar.	9—16
4.	निघण्टुसमुच्चयः — Sri P. V. Varadarāja Śarma, M. A.	53—60
5.	मुद्राराक्षस नाटक (सार) प्रतापसिंह राजा विरचित — Sri S Gaṇapathi Rao.	29—36
6.	பச்சிலையும் பசும்பொன்னும் — Sri N. V. Venkatasubramanya Sāstri.	1—16
7.	वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी-भट्टोजीदीक्षितकृता An Analysis in English by late Sri P. V. Nāganātha Śāstri (continued from Vol. XVI. No. 2.) —Sri N. S. Dēvanāthāchāriar	207—214
8.	आपस्तम्बस्मार्तप्रयोगः —Sri S. Sundarēśa Śāstri and Sri V. Sundara Śarma	49—56
9.	தஞ்சை வெள்ளைப் பிள்ளையார் குறவஞ்சி (முன்னுரை முதலியவைகளுடன்) —வித்துவான் திரு. வீ. சொக்கலிங்கம்.	4+8=12
10.	Minor works of Sri Vēṅkaṭāchāriar 4. रघुनन्दनबिरुदावलिः (continued) 5. वैशाखोत्सववर्णनप्रारम्भः —Sri N. S. Dēvanāthāchāriar	33—40
11.	தன்வந்தரி வைத்யம் (இரண்டாம் பாகம்) —Dr. S. Veṅkaṭarājan,. L. I M.	225—232
12.	नवग्रहचरितं नाम नाटकम्-घनश्यामकविविरचितम् —Sri S Jagadiśan, M. A., and Sri V. Sundara Śarma	25—28
13.	மதிப்புரை—பக்திதாரை —Sri N. S. Devanāthāchāriar	1—2
14.	Our Exchanges.	1—2

THE JOURNAL OF
THE TANJORE SARASVATI MAHAL LIBRARY

Vol. XVI A. C. 1962 Śaka 1884 No. 3

EDITORIAL

The Second instalment of a series of articles entitled 'Modi Palakani', appears in this issue of the Journal of Saraswathi Mahal. Under the caption "கப்பல் செய்தி", this article tells us how the two vessels called Brhadeeswar and Prasad were hired by one James Rose from the Maratha Rajas of Tanjore and were on waters carrying merchandise from island to island. Saluvanayakan Pattinam, later known as Sarafoji Raja Pattinam was the yard where these ships were shored. This was a port during the time of the Nayakas also.

It was here that Sarafoji built the famous tower called 'Manora', to commemorate the victory of the British over Napolean.

Another article of interest in this issue is "பச்சிலையும் பசும் பொன்னும்", "Greens and Gold", describing the process of transformation of base metals into gold.

The serials published in previous issues are continued. Vellaippillaiyar Kuravanchi and Navagrahacharitam are completed in this issue.

S. GOPALAN,
Editor

கப்பல் செய்தி.

வித்துவான் **வி. சொக்கலிங்கம்**, தமிழாசிரியர்.
சரசுவதி மகால், தஞ்சாவூர்.

" திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு " என்பது யாவரும் அறிந்த ஒரு பழமொழி. திரவியங்களைத் திரைகடலோடித் தேடுதற்கு மரக்கலங்கள் இன்றியமையாதன. சோழநாட்டார் காவிரிப்பூம் பட்டணம் இருந்து, மரக்கலங்களின் துணைகொண்டு, கடல்கடந்து சென்று பொருளீட்டி வந்தனர் என்பது பழைய இலக்கியங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. தஞ்சை மராத்தியர்கள் காலத்தும் நாகையிலிருந்து கப்பல்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்திருக்கின்றன. அவைகளை ஆங்கிலேயர் வந்து பார்வையிட்டிருக்கின்றனர். அவைகளைப் பத்தா கூலிக்கும் பெற்றிருக்கின்றனர். இவைகள் பற்றிய செய்திகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆவணம் எண் ௬

லண்டன் முத்திரை. ஸ்ரீ வையாபுரி மேஸ்திரியார் அவர்களுக்கு மேஸ்த்தர் ஜேம்ஸ் ரேஸ் துரையவர்கள் சலாம்.

இப்பவு நாமும் அப்பாவு பிள்ளையும் சரவேந்திர பட்ட.....................ஷெ பட்டணத்து காரிஸதர் மரிவாதி செயிது நமக்காக வேண்டிய சன்மானங்கள் சேகரஞ் செயிது கொடுத்து, கப்பல் முதலான சாமான்களை காண்பித்து சாக்கிரதை செயிதார். ஷெ கப்பல் ரொம்ப பிலாமானது, லெக்ஷண முள்ளதுமாயிருக்கிறது மல்லாமல் அதில் யதிகமாய் ரிப்பேர் செய்யவேண்டியதில்லை. சில விடங்களில் செம்பு புத்தான் போயிருக்கிறது. அதுலுமல்லாமல் கலம்மத்து பண்ணி தார் பூசிக்கொள்ளுகிறதுக்கு உத்தேசம் ரூ. ௱-ம், கோளி வெட்டி கடலில் தள்ளுகிறதுக்கு ரூ. ௱-ம் ஆக யெறனூரு ரூபாயி சிலவு செய்தால் கப்பல் தீவாந்திரங்களுக்குப் போகலாம். யானால் கப்பலைப் பார்ததின் பேரில் நமக்கு சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஷெ கப்பலுக்கு கப்பிதான் முதலானவர்களுடைய சிலவுகளை அரண்மனையாரவர்கள் குடுத்துக்கொண்டால் வருஷம் 1க்கு ரூ. ௵ கொடுக்குறோம். அல்லது ஷெ சிலவுகள் நாமே செய்துகொண்டால் வருஷம் 1க்கு ரூ. ௬௲கொடுத்து வருகிறோம். ஆகையால் நமக்கு ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஐயினீசு மகாராசா சாயெபு யவர்களைக் காணவேணுமென்கிற மனதுமாயிருப்பதால் அந்தப் படிக்கி பேட்டி செய்து வைப்பீரென்கிறதாக நினைக்கிறோம். நம்முடைய கப்பல் யிருவது நேரத்தில் நாகப்பட்டணத்துக்கு வந்துசேரும். யிந்தக் காரியத்தில் நீ ரெடுத்துக்கொண்ட பிரயாசத்துக்காக ரொம்ப நன்றியறிந்தவருக இருக்கிறோம். ஸ்ரீ ஸ்ரீ அயினீசு மகாராஜா சாயெபு

யவர்களுக்கு நம்முடைய பேரால் ரொம்பவும் சலாஞ் சொல்லவும். மைத்த காரியங்களெல்லாம் அப்பாவு பிள்ளை யிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். அவர் முகதாவில்ப் பேச சகல காறியமும் தெரியலாம். ஆகையால் நாம் யவடத்துக்கு சீக்கிறத்தில் வ......ண்டு கொள்ளும்படி...........செய்யவேண்டியது. வேணும் சலாம்.

௲அ௱௩௰அ-இ

ஜெனவரி-மீ ௨௰௫-உ

(Sd) James Rop.

(ஆவணத்தின் பின்புறமுள்ள முகவரி)

இவை தஞ்சாவூரில் வையாபுரி மேஸ்திரியாறவர்களுக்கு கொடுப்பது.

இலண்டன் இலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட இக்கடிதம் மிகமெல்லிய தாளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கடுக்காய் மையினால் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அந்த மை பட்ட இடம் பெரிதும் (மடித்துப்போய்) இற்றுப்போயிருக்கிறது. பிழைகள் மலிந்துள்ளன. நடை மிகவும் கொச்சையாக உள்ளது. சிற்சிலவிடங்களில் சொற்கள் தெளிவில்லை.

மேற்கூறப்பட்ட ஆவணத்தினால் ஆங்கிலேயர்கள் சரபேந்திரராச பட்டணம் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தஞ்சை அரசினர் சன்மானம் கொடுத்துச் சிறப்புச்செய்திருக்கின்றனர். அது போழ்து அங்குள்ள கப்பலைப் பார்த்துவிட்டு அதனை வாடகைக்குப் பெற விரும்புகின்றனர். அதற்காக அவர்கள் நாகை வந்து சேருவதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். தஞ்சை மன்னரைக் காண விரும்புகின்றனர். இவை போன்ற செய்திகள் அறியக்கிடைக்கின்றன. இவ்வாவணத்தின் காலம் 1838 ஜனவரி 25. ஆகவே, அப்போது தஞ்சையை ஆண்ட மன்னர் சத்ரபதி சிவாஜி மகாராசா சாகேப் (1832—1855) ஆவர். 25—1—1838ல் ஜேம்ஸ் ரோப் துரை கையொப்பமிட்டிருக்கிறார். அப்பாவு பிள்ளை என்பவர் தஞ்சை அரசாங்கத்தில் ஒரு மதிப்புள்ள பதவியில் இருந்திருக்க வேண்டும். அவர் மூலமாகக் கப்பல் பத்தா ஆங்கிலேயருக்கும் தஞ்சை மன்னருக்குமிடையில் நடைபெறுகின்றது. கப்பித்தான் என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் Captain என்ற கப்பல் தலைவனைக்குறிக்கும்.

கப்பல் புறப்படும்போது கோழியினைப்பலியிட்டுக் கப்பலைப் புறப்படச் செய்வது வழக்கம்போலும். ஆங்கிலேயர்களுக்குக்கூட கப்பலின் அழகில் அதிக கவனம் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் "கப்பல் ரொம்ப பிலமானது; லெக்ஷணமுள்ளதுமாயிருக்கிறது" என்று கூறியிருக்கிறார். திரு. வையாபுரி அவர்கள் சத்ரபதி சிவாஜி மகாராஜா சாகேப் அவர்கள் காலத்தில் மேஸ்த்திரியாக இருந்திருக்கின்றார் போலும்.

இதனோடு தொடர்புடைய இதற்கடுத்த ஆவணம் இக்கடிதத்தின் செய்தி களை அடிப்படையாகக்கொண்டு "பதினறு ரூபாய்" என்ற இலச்சினையும் "பொக்கிஷம்" என்ற இலச்சினையும், முன்பக்கத்தின் மேல் இருமூலைகளிலும் பொறிக்கப்பட்டு "கப்பல் பத்தா கூலி உடன்படிக்கை" என்ற பெயரோடு காணப்படுகின்றது. இலச்சினைகள் ஒவ்வொன்றும் தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம், உருது ஆகிய நான்கு மொழிகளின் சொற்களோடு காணப்படுகின்றன.

ஆ. எ. எ

சிந்தாயாத்திரை கூஅாஙஅ-ம் (1838)-ஷ ஜூலேய்-மீ உசு (26)உக்கி விளம்பி-ஷ ஆடி-மீ யங (13)உ தஞ்ச நகரம் கோட்டைக்குள் இருக்கும் சரபேந்திரராசப்பட்டணம் மத்தியஸ்தம் கனகசபையாபிள்ளையவர்களுக்கு நாகப் பட்டணத்தில் யிருக்கும் மேஸ்த்தர் சேமிஸ்சு ரூஸ்சு துரை யெழுதிக்குடுத்த கப்பல் பத்தா கூலி ஒடம்படிக்கை யென்னவென்ருல்,

தங்களதாகிய பிறகதீசுபர் பரிசாத்து யென்கிறயிரண்டு பாயிமற கப்பலை நான் பத்தாகூலியாக ஒப்புக்கொண்ட விபரமாவது ஷெ கப்பல் சகூ (46) கரிசு யேத்துமதி செய்யப்பட உருவும், அதின் ஓடும்போற தளவாட சாமானும் வருஷம் 1க்கு நான் பத்தா கூலி தீத்துக்கொண்டது ரூ. சுகூ (6000)க்கு ஷெ கப்பல் பழுது பார்க்கறதர்க்காக வருஷம் 1க்கு ரூ சா (400) தள்ளி மைத்த ரூ ருகூசா (5600)க்கு நான் ஒப்புக்கொண்டு ஷெ கப்பலை சாலமோன்று அயிலன் (சாலமோன் தீவு) யென்கிற தீவுக்கும் மைத்தும் தீவு தீவாந்திர முதலான துறைமுகங்களுக்கும் பாயி விரித்து ஓடிதிரிந்து சிந்தாயாத்திரையாயிந்த கரையாகிய சென்னபட்டணம் நாகூர், நாகப்பட்டணம் யிந்த துறைமுகங்கள் ஓடிவந்தபின் அந்தந்த வருஷம் ஆனி-மீ த்திக்கி ரூன்-மீ யஎ (17)உயில் மேலெழுதிய பத்தாகூலி துகையை நான் செலுத்தி வருகிறது. யிந்த பிறகாறம் ஏழு வருஷத்துக்கு ஷெ கப்பலை நான் பத்தா கூலியாக தங்களிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அந்தந்த வருஷத்தில் மேலெழுதியபடி பத்தாகூலி துகையை செலுத்தி வருகிறது. ஷெ கப்பலுக்கு கூஉா (1200) ரூபாயிக்கி மேல் அதிய பழுதுகள் பழுதுபாத்து சிலவு செய்தால் அந்தந்தயிடத்தில் யிருக்கப்பட்ட வற்த்தகாள் கையெழுத்தாவது உத்தியோகஸ்த் தாள் கையெழுத்தாவது கணக்கில் வய்த்து, அதில் என் கையெழுத்தும் வய்த்து நான் குடுக்கற கணக்கு பிறகாறம் தங்கள் பத்தாகூலியில் யெனக்கு தள்ளி குடுக்கறது. ஷெ கப்பலுக்கு உ ரூ பாசு சென்னபட்டண கெவுறண்மேண்டாறிடத் தில் பெத்து வருகுற பாசை நான் உருவில் வய்த்துக்கொண்டு அதர்க்கு நகல் தங்களுக்கு நான் குடுக்கறது. ஷெ பாசு சிலவு நானே யேற்த்துக்கொள்ளுகுறது. ஷெ கப்பலில் வருகுற சாமானில் தங்களுக்கு தேவையாயிருந்தால் அதுகள் தங்களுக்கு குடுத்து அதின் கிரயம் பத்தாகூலியில் தள்ளிக்கொண்டு அதியம் பிறிதி நான் தங்களிடத்தில் பெத்துக்கொள்ளுகுறது. ஷெ கப்பலை நான் பத்தா கூலிக்கி

ஒப்புக்கொண்டு யென்பிறமாயி ஓடிதிரியரதில் ருசீகம், தெய்வீகம் நேரிட்டால் அது தங்கள் பிறமேயல்லாமல் யெனக்கு சம்மந்தம்யில்லே. மேலெழுதிய கெடு யேழு வருஷம் சென்ற உடனே ஓடும் போற தளவாட சாமானுடனே உரு ஒப்பிப்பே னுகவும். இந்தப்படிக்கி சம்மதிச்சு கனகசபையாபிள்ளேயவர்களுக்கு மேஸ்த்தர் சேமிஸ்சு ருஸ்சு துறை கப்பல் பத்தாகூலி ஓடம்படிக்கை யெழுதிகொடுத்தேன்.

(ஒப்பம்) **James Rop.**

யிதற்காறியும் சாஷ்இ

நாகபட்டனத்தில் யிருக்கும் ஆடாத்து செயிலாமு சாயபு மரைக்கார் அறிவேன்.

நாகபட்டனத்திலிருக்கும் முத்தையஞ் செட்டியார் அறிவேன்

நாகப்பட்டணம் நாராயண பிள்ளே அறிவேன்

திருவேங்கிடம் நெட்டெழுத்து

(இவ்வாவணத்தின் பின்பக்கம்)

நிப்பர் ச

௲௮௱௩௰௮ (1838) ௵ சுலாயீ-மீ ௨௰௬ (26) வ நாகப்பட்டணம் அகூற் கச்சேரியில் நாகப்பட்டணத்திலிருக்கும் மெஸ்த்தற் ஜெமிசு ருசு துரையவர்கள் தஞ்சனகறம் கொட்டைக்குள்ளிருக்கும் சறவேந்திற ருசபட்டணம் மத்திஸ்தம் கனகசபையாபிள்ளே யவற்களுடய பிரதிசுபற பிரசாதென்ங்கிற கப்பலே வருஷம் 1க்கு ரூ ௫௲௬௱ (5600) வீதம் பத்தாக்கூலிக்கி யெழுவருஷத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டதற்காக ஒடம்படிக்கை யெழுதிக்குடுக்க வேண்டியதுக்காக ஷெ மெஸ்த்தற் செமிசு ருஜ துறையவற்கள் காரியம் .... வெங்கிட்டருவு வசம் விற்க்கப்பட்டது.

ஒப்பம் குலாம் தஸ்த்தகீர்

தா.........ஷாம்பு.

சத்திரபதி சிவாஜி மகாராஜா சாகேப் (1832-1855) அவர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது இந்த உடன்படிக்கை. 1838-ம் ஆண்டு சனவரி மாதம் எழுதிய கடிதத்தில், கப்பித்தான் முதலானவர்களுடைய சிலவுகளே அரண்மனே யார் கொடுத்துக்கொண்டால், கப்பல் பத்தாக் கூலி ஆண்டு 1க்கு ரூ. 18000 பதினெண்ணுயிரம் கொடுப்பதாயும், இல்லேயேல் ரூ. 6000 ஆருயிரம் கொடுப்ப தாயும் எழுதியிருந்த ஆங்கிலேய ஜேம்ஸ் ரோப் துரையவர்களுக்கு, அரண் மனேயாரவர்கள் ரூ. 6000 ஆருயிரம் பெற்றுக்கொள்ளச் சம்மதித்து எழுதி விட்டனர் போலும். ஆகவேதான், இந்தப் பத்திரத்தில் ரூ. 6000 ஆருயிரத்துக்குப்

புத்தா கூலி உடன்படிக்கைச் சீட்டெழுதிக் கொடுத்திருக்கிறுர். முன் கடிதம் தஞ்சாவூரிலிருக்கும், திரு. வையாபுரி மேஸ்திரி அவர்களுக்கு எழுதிவிட்டு, ஜேம்ஸ் துரையவர்கள் இந்த உடன்படிக்கைச்சீட்டை, சரபேந்திர ராச பட்டணம் மத்தியஸ்த்தம் திரு. கனகசபையா பிள்ளை அவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறுர்.

பிழைகள் மலிந்து காணப்படுகின்ற இந்த உடன்படிக்கைச்சீட்டில் 'சிந்தா யாத்திரை' என்ற சொல் இரண்டிடங்களில் காணப்படுகின்றது. இச்சொல்லுக்குப் பொருள் "நலத்தோடு சென்று, நன்மையோடு திரும்பி வருதல்" என்பது போலும். Captain (கேப்டன்) என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கின்ற கப்பல் தலைவனை, அதே உச்சரிப்பால் தமிழில் 'கப்பித்தான்' என்று எழுதியிருக்கின்றனர். கையொப்பம் ஆங்கிலத்தில் James Rop (ஜேம்ஸ் ரோப்) என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் மேலே பெயர் குறிப்பிடும்போது ஜேம்ஸ் ரோஸ் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

முதற்கப்பலின் பெயர் 'பிரகதீசுவரர்' என்பது. பெரிய புராணத்தில் கூறப்படுகின்ற அப்பூதியடிகள் புராணத்தில், திருநாவுக்கரசர்மீதுள்ள அளவு கடந்த அன்பினுல் அப்பூதியடிகள் தம் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் மூத்த திருநாவுக்கரசு, இரண்டாம் திருநாவுக்கரசு என்று இப்படியாகப் பெயர் வைத்ததுமட்டுமல்லாமல் அவர் வீட்டிலுள்ள படி, மரக்கால், நிரைகோல், பசு, எருமை முதலியவைகளுக்கெல்லாம்கூட, திருநாவுக்கரசு படி, நாவுக்கரசர் மரக்கால் என்று இப்படியாகப் பெயரிட்டதாகச் சேக்கிழார் கூறுவதுபோலத் தஞ்சை மன்னர் சிவாஜி அவர்கள் இராசராசேச்சுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பிரகதீச்சுரர்மீது வைத்த அளவிலா அன்பினுல் தன்னுடைய கப்பலுக்கும் பிரகதீச்சுரர் என்று பெயரிட்டழைத்திருக்கிறுர்போலும்.

இரண்டாவது கப்பலின் பெயர் 'பிரசாத்' என்பது. பிரசாத என்ற சொல்லுக்குத் 'திருவருள்' என்று பொருள். இறைவனுடைய அருள் அல்லது இறைவனது திருவருள் எனப் பொருள்படக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு பாயிமரக் கப்பலுக்குப் பெயரிட்டிருக்கிறுர், தஞ்சை மன்னர். பொதுவாக இவ்விரு கப்பல்களின் பெயர்களை நோக்குங்கால் இந்தச் சிவாஜி மன்னருக்கு இறைவன் பால் எத்துணை அன்பு இருந்திருக்கிறது என்பது புலனுகின்றது. இம்மன்னர் களுக்குக் குலதெய்வம் "சந்திரமௌலீசர்". (சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம் – 2). ஆகவே இவர்கள் சிவபக்தியில் சிறந்தவர்கள்.

கப்பலைப் பத்தா கூலிக்குப் பெறுபவர்கள், தாங்கள் "பாயி மரக் கப்பலை எடுத்துக் கொண்டு சாலமோன் ஐலண்டு முதலான தீவு தீவாந்தரங் களுக்குச் செல்வோம்." என்று குறிப்பிடுகின்றனர். சாலமோன் தீவுகள் ஆஸ் திரேலியாவுக்கு அருகில் உள்ளன. அவைகள் இங்கிருந்து ஏறத் தாழ 7000

மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளன. இக் கப்பல்கள் 7000 மைல்கள் சென்று, மறுபடியும் 7000 மைல்கள் பாய் விரித்து வந்து, நாகையை அடைகின்றன. ஆகவே, அவைகள் ஏறக் குறைய 14000 மைல்களுக்குமேல் செல்லக்கூடிய வலிவும், வனப்பும் பெற்றிருந்தன போலும். மேலும் "சாலமோன் முதலான தீவுகள்" என்றதினால் இன்னும் அதிக தொலைவிலுள்ள தீவுகளுக்கும் சென்று வந்தன என்று கொள்ளவும் இடமிருக்கின்றது.

பாய்மரக்கப்பல் 46 கரிசு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடியது" எனத் தெரிகின்றது. கரசை கரிசி, கரிசை, கரிசு இவை ஒரே அளவினைக் குறிக்கும் சொற்கள். கரசை என்பது 200 பறை அல்லது 400 மரக்கால் கொண்டதாகும். 400 மரக்காலுக்கும், 16 மூட்டைகள் எனல் பொருந்தும். (ஏனெனில் சிற்சில இடங்களில் அளவைகள் மாறுபாடுடையன). ஆகவே, கரிசு 1க்கு 16 மூட்டைகள் எனில், 46 கரிசுக்கு 736 மூட்டைகள் ஆகும். நெடுந்தூரம் வெறுங் கப்பலாகக் கூடச் செல்லவில்லை. சுமார் 736 மூட்டைகளைச் சுமந்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் சென்று வரும் ஆற்றல் உடையன இக்கப்பல்கள். அப்படி 46 கரிசு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு வாங்கப் பெறும் அனுமதிச் சீட்டு (License)க்கு 'உரு" அல்லது "உருபாசு" என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பட்டு வந்தது போலும். இந்த 'உரு' வினை "சென்னப் பட்டண கெவுறண் மேண்டாறிடத்தில் பெற்று வருகிற பாசை நான் உருவில் வைத்துக் கொண்டு" என்று கூறியிருப்பதால், சென்னை ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து தான் பெற வேண்டியிருந்திருக்கிறது. கப்பலைப் பழுது பார்த்த செலவுத் தொகையைப் பற்றிய செய்தி மிகவும் நேர்மையாக இருக்கிறது என்றே கருத முடிகின்றது. மேலும், கப்பலில் வருகின்ற சாமான்கள் தஞ்சை அரசாங்கத்திற்குத் தேவையாயிருந்தால், அவைகளைத் தஞ்சை அரசாங்கத்திடமே கொடுத்துப் பத்தா கூலியில் தள்ளிக் கொள்வது, கொடுப்பது என்பனவும், தஞ்சை அரசினருக்குக் கொடுக்கும் முதற் சலுகை எனக் கருதலாம். மேலும் எதிர்பாராது ஏற்படும் கப்பல் விபத்துக்களினால் ஆகும் இழப்புக்கள், கப்பலுக்கு உரியவர்களையே சார்தல் வழக்கம் போலும்.

சாட்சிக் கையொப்பமிட்டவர்கள் மூவரும் நாகப்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த ஆவணம் எழுதியவரும் நாகைபோலும். இவ்வாவணத்தின் பின்பக்கத்தின் தோற்றம் ஆவணக்களரியில் பதிவுசெய்யப்பட்டதுபோலக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் ஆவணக்களரியில் பதிவுசெய்யப்படவில்லை. அதற்கான இலச்சினையும் இல்லை. ஜேம்ஸ் ரோஸ் துரையவர்கள் காரியம் வெங்கிட்டருவ் அவர்கள் வசம் விற்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

'பத்தாகூலி' என்கிற சொல்லுக்குப் 'படிச்சிலவுக்கூலி' எனப் பொருள் கூறுகின்றனர். (भत्ता = படிச்சிலவு) (ஆங்கிலத்தில் Batta = படி; விடுதிச்சிலவு)

ஆவணம் எண் அ.

ௗ ௗ துரையவர்கள் சமூகத்துக்கு சேதுபாவா சத்திரம் பங்களா நேமண்க்கு சேவுகன் கோவிந்தப்ப நாயக்கன் மிகுந்த வணக்கத்துடனே சலாம்செய்து யெழுதிக்கொண்டது. யென்னமென்றால்

யெனக்கு சமூகத்தில் வுத்திரவு குடுத்தபிரகாரம் நான் வுத்திரவு பெத்துக் கொண்டு திருச்சிதம்பலத்தில் வறவேண்டிய பணத்துக்காக சாளவ (நாய்)க்கன் பட்டணம் வுமறசாவிடத்தில் காயிதம்ங் கொண்டுவந்து குடுத்து வுமறசாயபும், ராமசாமி, நான் யிந்த மூணுபேருமாயி பாப்பானிடத்தில் காயிதம் குடுத்து பணம் கேட்டதற்கு ஷெ பாப்பான் சொல்லுகிரது குடுத்துயிருக்கப்பட்ட (தா)னியங்களுக்கு தானிய விவரங்கண்டு யின்ன யின்ன விலையென்று விபறமாய் கணக்கும், கோளி யாடு பணம் ரூ. ௩௦ யிதுவெல்லாங்கண்டு விபறமாய் கணக்கு வந்தால், தன் கணக்கும் ஒத்துப்பார்த்துக்கொண்டு, பாக்கி பணம் கையில் குடுத்துவிடுகுறேனென்று சொல்லுகிறான். ஆகையால் அவனை பணம் கேழ்க்கப் படவில்லை. அதற்காக ஆவடை வசமாயி விபறமாயி கணக்கு வந்தால் கண்டித்து வாங்கிப்போடுகிறேன்.

கார்பாரியிடத்தில் நானும் வுமற்சாயபு ரெண்டுபேரும் போய் கப்பல் தண்ணி கொண்டுபோயிருக்குதே யென்று கேட்ட காரியத்துக்கு நீ கப்பலண்டை வரக்கூடாது என்று சொல்லுகுறார்.

அரண்மனையில் போகப்பட்ட சாமானுக்கு நீ பாத்தியப்படுகுறோமென்று சொன்னால் நீ அந்த யிடத்துக்குப் போகலாமென்று சொல்லுகிறார். கொல்லு பட்டரை போட்டிருந்த கொட்டகை விளுந்துபோயிருப்பதினாலே அந்த கொட்டகையைப் பிரித்துக் கட்டுகுறோமென்று சொன்னயிடத்தில் நீ கட்ட வேண்டியதில்லை, நான் ஆளுவிட்டுக் கட்டிக்கொள்ளுகிரேனென்று சொல்லு குறார். கப்பலும் தண்ணிகொண்டு போயிருக்குது. அந்தத் தண்ணியை யிரைக் குறோமெண்டு சொன்னதற்கு நீ யெரைக்கக்கூடாதென்றும் வுமற்சாயபுக்கு வுத்தரவு பண்ணியிருக்குறார். யிதையல்லாமல் கப்பல் சாமான் நார்காலி—க. மேசை—க. ஒத்தை பூட்டு—க. யிந்த சாமானை தோட்டக்காரர் பரிமணம் வசம் குடுத்துவிடச்சொல்லி சுப்பிரமணிய பிள்ளை காயிதம் யெழுதியிருக்கிறார். நான் துரையவர்களுடைய வுத்திரவு வந்தால் குடுப்பேனென்று பறிமணத்துக்கு சொல்லியிருக்குறேன்—சமுகத்தில் வுத்திரவானபடி நான் ஒருவருக்கு குடுக்க வில்லை, யிப்பவும் சமுகத்தில் வுத்திரவு யெப்படி வருகுதொ அப்படி நடந்து கொள்ளுகுறேன் – யிப்பவும் வுத்திரவுப்படி ஆவடை வசமாயி காயிதம் யெழுதி யனுப்பிவைத்திருக்குறேன். யெப்படி வுத்திரவு வருகுதொ அப்படி நடந்து கொள்ளுகிறேன். யிப்பவுமெனக்கும் ஆவடைக்கும் சாப்பாட்டுக்கில்லாதினாலே

ரெண்டு மாஸத்தை சம்பளம் ஆவடைவசமா யனுப்பிவிக்குப்படியாயி சமூகத்தில் வுத்திரவாகவேண்டியது. வேணும்—சலாம்.

௲௮௱௩௰௪-ஷு நவம்பற்-மீ ௰௨	(ஒப்பம்) —— இந்த கிரல் பங்களா நேமணக்கு கோவிந்தப்ப நாயக்கன்.

(True Copy)

James Rop (இது உண்மையான கையெழுத்து)

'சேது பாவா சத்திரம்' என்பது தஞ்சாவூர் மாவட்டம், பட்டுக் கோட்டை வட்டம், அதி வீரராம பாண்டியன் பட்டணம் ஆகிய அதிராம்பட்டினத்திலிருந்து சுமார் எட்டுக் கல் தொலைவில் வங்காளக்குடாக் கடலோரமாக இருக்கிறது. இங்குள்ள பங்களாவில் நேமனுக சேவகம் பார்க்கின்றவர் கோவிந்தப்ப நாயக்கன் போலும். 'நேமனுக' என்கின்ற மராத்தியச் சொல்லுக்கு 'வழிகாட்டி' அல்லது 'உடன் செல்ல நியமிக்கப்பட்டவர்' என்று பொருள். இந்த அலுவல் பார்க்கின்றவருக்கு (துரையவர்களுக்கு வரவேண்டிய) நிலுவையை வசூல் செய்ய அதிகாரம் உண்டு போலும். அதன்படி திருச்சிற்றம்பலத்தில் உள்ள ஒரு அந்தணரிடம் சென்று நிலுவையினைக் கேட்ட செய்தியினைக் குறித்துக் கடிதம் எழுதும்போது, சாளுவ நாயக்கன்பட்டணம் உமர்சாவைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சாளுவ நாயக்கன் பட்டினம், மேற்சொன்ன சேதுபாவா சத்திரத்திலிருந்து வட கிழக்கே சுமார் இரண்டு கல் தொலைவில் உள்ளது. (நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில் "சாளுவ நாயக்" என்ற ஒரு அரசப் பிரதிநிதி (கவர்னர் ஜெனரல்) இருந்தார். அவர் பெயரால் ஒரு சிறு கிராமம் துறைமுகமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டு வந்தது. நாளடைவில் அது ஒளி இழந்தது. பின்னர் வந்த மராத்திய மன்னர்கள் காலத்தில் புத்துயிர் பெற்றது. மன்னர் சரபோஜியின் ஊக்கத்தினுல் சரபேந்திரராச பட்டணம் என்ற பெயரோடு ஒரு பெரிய துறைமுகமாக விளங்கியது. அது காலை கப்பல் கட்டும் தொழில்களும் நடைபெற்றன. கப்பல் கட்டுவதற்குத் தேவையான, மரங்கள், கயிறுகள் முதலியன இவ்வூருக்கு அருகிலேயே கிடைத்தன. கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலைகளில் கரும்பொன் கொண்டு நங்கூரங்கள் பெரும் அளவிலும் செய்யப்பட்டன. கப்பலுக்குத் தேவையான இதர இரும்புச் சாமான்களும் செய்யப்பட்டன. இத்துறை முகத்தில் அக்காலத்தே ஏற்றுமதி இறக்குமதி சாமான்கள் மிகப் பல. மிகப் பெரிய நகரமாக விளங்கிய இந்நகரத்தில் ஒரு பெரிய நூலகமும் இருந்தது. அதில் கப்பல் கட்டுவதற்கு வேண்டிய செய்திகள் அடங்கிய நூல்கள் இருந்தனவாம்.)

'சாளுவ நாயக்கன் பட்டணம்' என்னும் 'சரபேந்திரராச பட்டணம்' இன்னும் எல்லோருடைய மனதையும் கவரக்கூடிய ஒரு பெருஞ் சிறப்பினைப் பெற்றிருக்கின்றது. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் வந்து கண்டு வியந்து (திரும்பிச்செல்ல மனமில்லாது) திகைப்பர். அதுவே மன்னர் சரபோஜியால் கட்டப்பட்ட 'மனோரா' வாகும்.

ஆங்கிலேயரோடு பகைமைகொண்ட பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தஞ்சை, பிரதாபசிம்ம மன்னர் காலந்தொட்டு, மராத்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களோடு நட்புக்கொண்டிருந்த காரணத்தால், மராத்திய அரசின்மீதும் பகைமை பூண்டிருந்தனர். ஆங்கிலேயர்கள் தஞ்சை மராத்திய மன்னர்களிடம் அன்புள்ள வர்களாக இருந்தனர். பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் காரண மாக இருந்த நெப்போலியன், இந்தியாவின்மீது படையெடுத்தபோது மன்னர் சரபோஜி மிகவும் வருந்தினார். 1814-ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயருக்கும், நெப்போலிய னுக்கும் 'வாட்டர்லூ' என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் ஆங்கிலேயர்கள் வெற்றி பெற்றனர். அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மன்னர் சரபோஜி, ஆங்கிலேயரின் வெற்றியைத் தன் வெற்றியாகக் கருதி, உலகோர் வியக்கும் வண்ணம் கட்டியதே இம்மனோராவாகும். 'மனோரா' என்ற மராத்தியச் சொல்லுக்கு 'வெற்றியின் சிகரம்' அல்லது 'வெற்றிக்கோபுரம்' என்று பொருள். 'மனாரா என்ற அரபுச் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகக் கூறுவர். இம்மனோராவே இத்துறைமுகத்திற்குப் பலகாலும் கலங்கரை விளக்கமாகப் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. மனோராபற்றிய இன்னும் விரிவானசெய்திகளை 1956-ம் ஆண்டு, கும்பகோண மகாமக மலரில், தஞ்சை, மூத்த இளவரசர் ஸ்ரீமந்த் ராஜஸ்ரீ இராஜாராம் ராஜா சாஹேப் அவர்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரையினின்றும் அறியலாம்.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த இச்சாளுவநாயக்கன் பட்டணத்திற்குத் தஞ்சையினின்றும் சென்ற கோவிந்தப்ப நாயக்கர் குறிப்பிட்ட உமர்சாயபு, சாளுவநாயக்கன் பட்டணத்தில் முக்கியமானவர்போலும். அவரையும், அவருடன் இருக்கும் இராமசாமி என்பவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, திருச்சிற்றம்பலத்தில் உள்ள அந்தணரிடம் சென்று நிலுவை கேட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்ற செய்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இக் கடிதத்தில் இதன் பிறகு தான் கப்பல் செய்தி தொடங்குகின்றது. ஒரு உண்மையான ஊழியக்காரன், தன் தலைவனிடமுள்ள பற்றுதலினால், தன் தலைவனுடைய பொருள்கள் சேதமடைவதைக் கண்டு மனம் பதைப்பான். இக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்ற கோவிந்தப்ப நாயக்கர், தான் ஓர் உண்மை ஊழியன் என்பதை விளக்கி விட்டார். கப்பல் தண்ணீர் கொண்டுபோயிருப்பது குறித்தும் கொல்லுப்பட்டரை கொட்டகை விழுந்தது குறித்தும் கவலுறுகின்றார். இது பற்றிக் கப்பல் கார்பாரிக்கும் இவருக்கும் சச்சரவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேலும்

இவர் தன்னிடம் ஒப்படைத்த சாமான்களையும் தன் தலைவரான *[James Rop]* துரையவர்களின் அனுமதியின்றி மற்றவரிடம் தர மறுக்கிறார்.

இக் கடிதம் *11—11—1839*ல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது காலை தஞ்சையைச் சத்திரபதி சிவாஜி மகாராஜா சாகேப் அவர்கள் ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதில் *(James Rop)* துரையவர்களுடைய உண்மையான கையொப்பமும் இருக்கின்றது.

ஆவணம் எண் ௯.

உ

Negapatam, 2nd Sept. *1841*.

Sir,

போன மீ ௨௰௯ போடப்பட்ட தங்களுடைய கடுதாசியை வரப் பத்திக் கொண்டோம். அதில் தாங்கள் எழுதிய அவையடக்கங்களினால் நமது இங்கிலீசு கடிதங்கள் தங்களுக்குச் சரியான பாகமாகவில்லையென்று அறிந்து மிகுந்த விசனப்பட்டு நாங் தமிழ் அறியாதிருந்தும் யெப்படியாகிலும் நமது நியாயங்கள் தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்படியாய், இந்தக் கடுதாசியை தமிழில் தானே தங்களுக்கு யெழுதுகிற வருத்தத்தை எடுத்துக் கொண்டோம்.

நாம் பத்தா கூலிக்கு ஸ்ரீ அரண்மனையாரிடத்தில் ஒப்புக் கொண்ட கப்பலுக்கு பழுது பார்த்த சிலவு, அரண்மனையார் திரும்பக் கொடுக்கிறதற்கு நமக்குண்டாயிருக்கிற நியாயங்களை, அவ்விடத்து மனிதர்களுடைய கேழ்விக்கு செவி கொடுக்காமல் நியாயமாய் ஆராய்ந்து பார்த்தீர்களானால் ஒழுங்குப்படிக்கு அது நமக்கு ... ... க்க, வேண்டுமென்று தாங்கள் நியாயஞ் செய்வீர்களென்பதற்கு நாம் எள்ளளவேனுஞ் சந்தேகப்படவில்லை.

தாங்கள் நமக்கு எழுதின கடுதாசிகளில் நாம் மாத்திரம் ஸ்ரீ அரண்மனைக்கு உடன்படிக்கை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறோம். ... ... உத்தரவும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை யென்று சொல்லி வந்தீர்கள். சரிதான். அரண்மனையாருக்கு முந்த உடன்படிக்கை நாம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டியது. அப்பால் அவர்கள் நமக்கு எழுதிக் கொடுக்க வேண்டிய நியாயமாயிருக்கிறது.

இது இப்படி இருக்க, வையாபுரி மேஸ்திரி நமக்கு எழுதின கடுதாசியில் ... ... ஸ்ரீ அரண்மனையார் பின்னாகை நமக்கு கவுலாத யெழுதி யனுப்புகிறதாய் யெழுதின படியால், அதை நம்பி நாம் வேலையை துடங்கினோம். ஆனால் அரண்மனையார் கவுலாத கொடுக்கவில்லை. கொடாவிட்டாலும் அரண்மனையார் கொடுக்கிறோமென்று அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர் மூலியமாய் நமக்குக் கடுதாசி யெழுதினதை நாம் நம்பி ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாயில்லையா? ... ... இது சங்கதி தங்களுக்கு தெரிந்தபடியாய் வையாபுரி மேஸ்திரி நமக்கு யெழுதின

கடுதாசிக்கு நமக்கு சரியான நகல் தங்கள் பார்வைக்கு இத்துடன் மறுபடியும் உள்ளடக்கம் பண்ணி அனுப்பி யிருக்கிறோம்.

மேலும், நாங் கப்பலை முந்த பழுது பார்த்து வெளியே விட்ட பிறகு தண்ணீர் கொண்டதினால் மறுபடியும் கரைக்குக் கொண்டு வந்து பின்பு வையாபுரி மேஸ்திரிக்கு கப்பலுக்கு அதிகமான பழுதிருக்கிறதென்று பழுது பார்க்கப்படுவதற்கு ரூ. ௩௲ சொச்சஞ் செல்லுமென்றும் அது அரண்மனையார் தானே கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஷியாருக்கு உடனே நாங் கடுதாசி யெழுதி தெரியப் படுத்தச் சொன்னதற்கு ஷியார் நமக்கெழுதி ....ல் ஸ்ரீ மகாராஜா சாயேபு அவர்கள் (நம்மை) சமூகத்தில் வரச் செய்து ஒன்று நாம் புறப்பட்டாலும், வேலை நிறுத்தாமல் நடக்கும்படியாய் உத்தரவானதாயும் யெழுதினார். இந்தக் கடுதாசியை வரப் பத்திக் கொண்டவுடன் அப்பாவு பிள்ளை என்பவரிடத்திலிருந்து நமக்கு வந்த கடுதாசியில் ஸ்ரீ மகாராஜா சாயேபு அவர்கள் நம்மை அழைப்பிக்கும்படி உத்தரவானதா யெழுதி இந்த யிவர்களுட இரண்டு கடுதாசிகளுக்குஞ் சரியான நகல் பண்ணி இத்துடன் மறுபடியும் உள்ளடக்கம் பண்ணி அனுப்பி யிருக்கிறோம். ஷியார்களுடைய கடுதாசிகள் நமக்குப் போதுமான தஸ்தாவேஜியல்லவோ, நியாய தலத்தில் இதுகள் யேத்துக் கொள்ளப்படத் தக்கதல்ல வென்று நியாயக்காரர் சொல்லுவார்களா ?

ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்கள் நாம் வரும்படி உத்தரவனுப்பினவுடனே வேலைகள் சறுவ சாக்கிரதையாய் நடக்கும்படி திட்டஞ் செய்துபோட .... உடனே புறப்பட்டுவந்து ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்கள் பேட்டியும் முந்தின விசை கண்டு மறுநாள் நாம் வந்த காரியத்தைக் குறித்துப் பேசயிருக்கையில் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களுக்கு சாவகாசமில்லாமல் வேறே முக்கியமான காரியமிருக்கிறதாயும், நாம் மறுபடியுஞ் சாலவிநாயக்கன் பட்டணத்துக்கு திரும்பிபோய் கப்பல் வேலை கூடியசீக்கிரத்தில் முடியும்படியாய் சாக்கிரதை செய்கிற......... இருபது நாளைக்குள்ளாக கவுலாத்தும், பணமும் அனுப்பிவிக்கிறதாய் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்கள் சொன்னதாக வையாபுரி மேஸ்திரி சொன்னார். அப்படி .... அழைப்பிவித்து வர்த்தகாளிடத்தில் கடனாக பணங்களும் வாங்கி வேலை து......... பாய் நடப்பிவித்துக்கொண்டு பணத்துக்காகவும் கவுலாத்துக்காகவும் இரண்டுமாதங் காத்திருந்தும் வராமலிருந்த பொழுது யிந்த இரண்டு மாதத்திற்கு மத்தியில் கவுலாத்து அனுப்பும்படியாய் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும்படி வையாபுரி மேஸ்திரிக்குக் காகிதமெழுதி யனுப்பியுங் கடிதம் வராமலிருந்தது. இப்படியிருக்கும் பொழுது நாங் கப்பல் வேலையை கண்காணிக்கும்படியாய் தண்ணீரில் நிற்க அடிக்கடி உபாத்தியப்பட்டதில் நமக்கு திரேக அசவுகரியமுண்டானதினால் சவுக்கியத்துக்காக துளசாபட்டணம் போக தீர்மானித்துக்கொண்டு நாம் ஊரை விட்டுப் புறப்படுகிறதற்கு முதல் நாளாகிய ௯ ௲௮௱௨௰௬-ஷு மார்ச்சு-மீ ௳

ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களுக்கு தெரியப்படுத்தும்படியாய் வையாபுரி மேஸ்திரிக்குக் காயிதமெழுதி, அந்தக் காகிதத்துக்குள் சென்னைபட்டணம் யேசன்று துரை நமக்கு அனுப்பிவித்த கடுதாசியையும் அடக்கம்பண்ணி அனுப்பிப்போட்டு பின்பு கப்பல் வேலை நடக்கிறதற்கு குலாப்க்கான், சுப்பர்கார்கோ, மத்த காரியக்காறரையும் நியமித்து வேலை ஜரூராய் நடக்கும்படியாய் உத்தரவு கொடுத்து புறப்பட்டோம். காரியங்கள் இவ்விதமாய் இருக்கும்பொழுது நாம் யாதொரு சேதியும் ஸ்ரீ அரண்மனையாருக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை யென்று சொல்லுகிறது நியாயக்காரர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுமா.

௲அ௱௬௰௬-௵ செப்றெம்பர்-௴ வரைக்கும் நாங் கவுலாத்துக்காக கார்த்திருந்தும் வராமல்போனதினாலே கப்பல் வேலையை நிறுத்தி அடுத்த நவம்பர்-௴ ரிசிடெண்டு கப்ட்டன் கலீசு துரையிடத்தில் வந்து அவரைக் கொண்டு ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களிடத்திலிருந்து கவுலாத்து அழைப்பிவித்துக் கொடுக்கும்படியாய்க் கேட்டுக்கொண்டோம். அவர்கள் அப்படியே ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களுக்கு எழுதியனுப்பினார்கள். அதற்கு ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்கள் உடனே பதில் பிரதியுத்தார மெழுதி நமக்குச் சொன்னதென்னவென்றால் கப்பலை ஒப்புக்கொண்ட துரை கப்பல் விஷயத்தில் மிகுந்த சிறுமத்தை அடைந்தார்களென்பதை தாங்களறிந்திருக்கிறதாயும் நாளையாதினம் நம்முட கேட்டுக்கொள்ளுதலின்படியே கவுலாத மாத்திரமல்ல பணமும், அனுப்புகிறதா யெழுதியனுப்பினார்கள். அனுப்பப்பட்ட இந்தக் கடுதாசியை கப்ட்டன் டக்லீசு துரை நமக்குக் கா......... (நாம் மறுநாள்) .... துரையவர்களுக்கு அன்று தினத்தில் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களிடத்திலிருந்து வந்த கடுதாசியில் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்கள் நாம் அந்த கப்பலை விட்டுவிடவும். உடன்படிக்கையை தள்ளிப்போடவுங் கப்பல் தளவாடங்களை நாமே யெடுத்துக் கொள்ளவுங் கப்பலை வேலை துவங்கினது முதல் யிதுவரையில் அது விஷயத்தில் சிலவிட்ட சிலவை கணக்கிட்டு இவ்வளவுயென்று தொகை சொன்னால் அதை கொடுத்துவிடுகிறோமென்று நம்மை கேட்டுக்கொள்ளுகிறதாய் ஷை காப்ட்டன் டக்லீசு துரை நமக்கறிவித்தார். ஆனால் யிந்த கப்பலை நாம் ஒப்புக்கொண்ட யிந்த பதினேழுமாதக் காலத்தில் நமக்கு யாதொரு குதாவடைகள் நேரிடாமல் தீவுக்கு சபர் போயிருக்குமாகில் மூன்றுநாலு விசைக்கதிகமாய் ஓட்டியிருக்கலாம். ஒவ்வொரு சபரில் சில லெட்ச ரூபாய்கள் சம்பாதித்திருக்கலாம் என்கிறதைக் குறித்து நாம் விசனப்பட்டாலும் ஸ்ரீ மகராஜா சாயேபு அவர்களுட விருப்பப்படி செய்வோமென்று தீர்மானித்து கப்ட்டன் கலீசு துரைக்கு இப்படி யாகட்டுமென்று சம்மதித்துக் கப்பல் கப்பித்தான், சிராங்கு, மத்த காரியஸ்த்தர் யாவரையுந் தள்ளிப்போட்டு வேலையையும் நிறுத்தி நம்முட கார்க்கானுவையுமெடுத்துப்போட்டு, நம்முட ஜாமான் தளவாடங்கள் வைத்திருந்த கொட்டடியை அதுகளோடே பூட்டி முத்திரை வைத்து, நின்ற சிலவு கணக்குப் பார்த்ததிலான

துகை ரூ. செதூசெ அஞு கச, செப்புத்தகடு வித்ததில் கூடுதலான ரூ. சாகூ௲ அஞு கூ தள்ளி பாக்கி ரூ. செ௲தூ௱ாஉசெ அஞு ௱க்கு கணக்குக் கொடுத்தோம். இது சங்கதிகள் யாவற்றுக்கும் போதுமான தஸ்தாவேஜிகளும் நடந்த காரியங்களும் வெளியரங்கமா யிருக்கக் கொள்ள, நமது இஷ்டப் பிரகாரங் கணக்கு சோடித்து அனுப்பினதாகச் சொல்லுகிறது நியாயமாயிருக்குமா? நாம் இப்படி செய்கிறதற்கு நம்மை ஒரு சின்ன மனிதராகத் தங்கள் புத்தியில் நினைக்கிறீர்களா? நம்மைக் குறித்து இப்படி சொல்லுகிறது, தங்களுக்கு ரொம்பவும் தூரமாயிருக்கட்டும். இது நமக்கு அளவற்ற விசனத்தை உண்டாக்கிற்றென்று துக்கத்தோடு சொல்லுகிறோம்.

மேலும் தாங்கள் ஆக்டிங் ரிசிடென்று மெஸ்த்தர் பேலி துரையவர்களுக்கு யெழுதின கடுதாசியில் தூஅா௲௰அ ௵ சனவரிமீ கப்பலைப் பார்க்கிறது. இத்தனைக்கு அதிக பழுதில்லையென்று சொல்லி அப்பால் அதிக பழுதாயிருக்கிறதென்று சொன்னதாயு மெழுதினீர்கள். நாங்கப்பலில் யாதொன்றையும் பிடுங்கி பாராமல் அந்த உருவு யிருந்தபடியே மாத்திரம் பார்வையிட்டு சொன்னதொழிய மற்றபடி ... ... யென்றால் மத்த கப்பலின் உள்ப்புறத்தில் அடைத்திருக்கிற பூதாரிப் பலகைகள் ஒரு சாண் இடை வழி விட்டு பலகை தைத்திருக்கும். ஆனால் யிதுவோ யேகத்தக்கும் ஒரே அடைப்பாய் பூதாரிப் பலகைப் போட்டிருந்தபடியினாலேயே பலகையை எடுத்துப் பார்த்தாலொழிய சரியாய் சொல்லக் கூடாது; அப்படியும் நாம் அங்கங்கே பூதாரிப் பலகைகளை உடைத்துப் பார்த்திருப்போம். அவ்விடத்திலிருந்து அந்த கப்பலை செய்தவர்களும், அதைப் பார்த்தவர்களுமான மனிதர் அது அத்தனைக்கு பழசு அல்லவென்று சொன்னதினாலும் நாமும் அதை உடைத்துப் பார்க்கிறது அத்தனை அவசரமில்லையென்றுயெண்ணி அப்படிக்குச் சொன்னோம். பழுது பார்க்க வேண்டியதுகளாயிருந்ததுகளை பழுது பார்த்து நாங் கப்பலை தண்ணீரில் விட்டபோது கப்பல் தண்ணீர் கொண்டது. அப்பொழுது தான் அது முத்திலும் பழுதென்று அறிந்து அந்தப் பழுதைப் பரிசோதிக்கும்படியாய் வெளியே கொண்டு வந்து பூதாரிப் பலகைகளை உடைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, பலகைகளும், பங்கு கால்களும் மக்கியும், மடித்தும் போயிருந்தது. என்னத்தினாலென்றால் கப்பல் வெளியே யிருந்த காலத்தில், கொட்டாகை மேலே போட்டு பதனப்படுத்தாமல் மழையிலுங் கிடந்தபடியினாலேயே மேலே யிருக்கிற ஞால் வழியாய் மழையினால் தண்ணீர் கொண்டு பலகைகளும் பங்கு கால்களும் மடித்ததென்று அறிந்தேன். அப்பொழுதே அரண்மனையார் — மாதிரி பார்க்கும்படிக்கு சிலதை அனுப்பிவித்தேன். இது மிகுந்த பழுதாயிருக்கிறதை அறிந்து முழுதுஞ் செவ்வைப் படுத்தாமல் விட்டு விட்டால் ஸ்ரீ அரண்மனையாருக்கு நாம் பத்தா கூலிக்கு வருஷம் 1க்கு ஒப்புக் கொண்ட ரூ. சூதூ படிக்கு அது வரையில் சென்ற பதினேழு மாதத்துக்கு மாத்திரமல்ல, நாம் உடன்படிக்கையில் ஒப்புக் கொண்ட யேழு

வருஷத்துக்குங் கணக்காலுள்ள அநேகமாயிர ரூபாய்கள் கொடுக்க பாத்தியப் பட வேண்டுமே. இதற்காகவே நாம் அதை வேலை செய்யாமல் விட்டு விடாமல் உடனே காரியமிப்படி யிருக்கிறதென்று தெரியப்படுத்தினோம். மேலும் உடன் படிக்கையில் ரூ. ௲ாக்கு மேல்பட செல்லுகிற துகை அரண்மனையார்தானே செய்து கொடுக்கிறதென்று கண்டிருக்க அப்படிக்கும் நாம் அரண்மனையாரைக் கேளாமல் அதை நாம் ஒப்புக் கொண்டபடியால் அதுகளை சீக்கிரம் பழுது பார்த்து கப்பல் ஓடச் செய்கிறது நமது பொறுப்பென்றும், அது ஓடவில்லை யென்றால் அரண்மனையாருக்கல்ல நமக்கு பெரிய நஷ்டமென்று நாம் அறிந்த படியால் ஒரு வேளை பணங் கொடுக்கிறதற்கு ஸ்ரீ அரண்மனையார் யோசித்தால் .... செய்து அப்பால் ஞாயப்படி பேசிக்கொள்ளலாமென்று தீர்மானித்து அரண்மனையாரைப் பணமல்ல, கவுலாத்துக்காக மாத்திரங் கேட்டு தடருமிடத்து அரண்மனையார்தானே கவுலாத்தும் அத்துடனே பணமுங் கொடுக்கிறதாய்ச் சொன்னார்கள். அப்பொழுது அரண்மனையார் நியாயஸ்தலத்தாரானபடியால் ....வேண்டியது தங்கள் கடமையென்று நினைத்து உடன்படிக்கைப்படி போகி ......களென்று அறிந்து கவுலாத்துக்காகவும், பணத்துக்காகவும் கார்த்திருக்கும் பொழுது, கவுலாத்தும் அத்துடன் பணமுங் கொடுக்கிறோமென்று சொன்ன ஸ்ரீ அரண்மனையார் .... அப்பால் பத்தாக்கூலிக்குவிட மனதில்லையென்றும் அதற்காக செ......ற சிலவுகளையும் அதின் தடவாடங்களையும் கொடுத்துவிடுகிற தென்றுஞ் சொன்னார்......... நாம் ஒருவிசை பத்தாகூலிக்கு யேழு வருஷத்துக் கென்று ஒப்புக்கொண்ட .... ததியில் அரண்மனையார் மனதுபிரகாறம் விடுகிறதற்கு நமக்கு ஒருபோதும் ஞாய........... திருந்தும் அரண்மனையார் மனதுப்படி போகிறது நன்மையென்று நாம் நல......கையால் நினைத்து அவர்கள் மனதுப்படி செய்யச் சம்மதித்தும் நாம் அதற்க......ட்ட சரீரபிறையாசங்கள் யாவற்றும் அரண்மனையார் நிமித்தம் வீணாய்......யிருக்க நாம் நமது சொந்தத் திலுங் கடன் வாங்கியுஞ் சிலவிட்ட சிலவு பண......... அரண்மனையார் சரிவரக் கொடாமலிருப்பது மிகுந்த அநியாயமென்கிற......... அரண்மனையாருக்கும் மற்ற ஞாயக்காரருக்குந் தெரியாததல்ல.

மேலும் நாங்கப்ப........... விட்ட சிலவு ரூ. ௭௲ சொச்சமென்று கணக்கிட.........ப்பலில்தானே சிலவின வகை தாங்களெண்ணிக்கொண்டதாய் தங்களுட.........லத்தெரிய வருகிறது......... பல்ல நாம் இந்த கப்ப.........ஒப்புக் கொள்ள.........ம்பி ....சிராங்கு மற்றுங் கப்பல் வேலைக்க...... இதன்றிக் கப்பல் வேலை.........தற்த வைக்கப்பட்டிருந்த ரையிட்டர், கணக்கப்பிள்ளை, வேலையாள்க்கள், மாடு வண்டிக்காறர் படிச்சிலவு நம்முட குருதை சவாரி, பல்லக்கு சவாரி ஒவ்வொரு சிலவையும் கணக்கிட்டு யேகத்துகை போட்டிருக் கிறதை அறி...... இவ்வளவு நியாயமாய் சென்றது யென்கிறதை நம்புகிறதில் தாங்கள் அனுப......... யிராமலிருக்கிறதல்ல. உடன்படிக்கைக்கு விரோதமாய்

கப்பலை நீங்கள் யெடு........... கொள்ளும்போது இந்தச் சிலவுகளெல்லாம் நீங்கள் கொடுக்கவேண்டியிருக்க......... அநியாயமென்று சொல்லலாமா இந்த சிலவுகளுக்கெல்லாம் விபரமான கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம்.

மேலும் செப்புத்தகடுகளை நாம் ரு. சாகூ௰ஈக்கு வித்து யெடுத்துக் கொண்டதாயும் அந்தத் தகடுகளும் ஈயக்குண்டுகள், மற்ற சாமான்களும் ரு. ஈதூ பொறுமானதுகளாய் தங்கள் காரியஸ்த்தன் சொல்லுகிறதா யெழுதினீர்கள். நல்லது அந்த செப்புத்தகடுகள் புதிதாய் செய்யப்பட்டபொழுது இவ்வளவு தொகை பெறுமானதாயிருந்ததென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். ஆனால் ஷை கப்பல் செய்து, பழசாய்போனபோது அந்த செப்புத்தகடுகள் செய்த பண தொகைக்கு சரியாயிருக்குமா. அதுகளை நாம் வித்து எடுத்துக்கொண்டதாய் சொல்லுகிறதை ஒப்புக்கொள்ளப்படத் தக்கதல்ல ரு. உதூ பெருமான செப்புத் தகடு பலமுள்ளதாய் செய்யப்படுகிறதற்கு அது அச்சாரங் கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறதே தவிர வேறல்ல. இந்தப் பணத்தைக் கேட்குமிடத்தில் அவன் ஒப்பந்தப் படிக்கு ஒப்புக்கொண்டாலொழிய அச்சாரங் கொடுத்தது கொடுக்கமுடியா தென்று வியாட்சியஞ் செய்கிறான். இது நமக்கு யெவ்வளவு பெரிய நஷ்டம். கணக்கில் தாக்கல் பண்ணால் தள்ளவேண்டியிருக்க அதையும் ஒப்புக்கொண் டோம். ஈயக்குண்டுகளும் இப்படி மலவாதியிடத்து வைக்க...... இ .... கூடு செய்ய அச்சாரங் கொடுத்திருக்கிறது.

சாலவநாயக்கன் பட்டணம் காரியஸ்தர் நாங் கப்பல் விஷையத்தில் மெய்க்காடு கூலிக்கு சிலவிட்டது ரு. ஈா சொச்சமென்று சொல்லுகிறதாய் யெழுதினீர்கள். மகடூல் இராமசாமி, கார்பாரி முன்னுக்கு அவர் பார்வையிட்டு தானே கோழிவெட்டுக்காறருக்கு மாத்திரம் ரு. ஈா சிலவானங் கொடுத்திருக்க இப்பொழுதெழுதின காரியஸ்தன் சொன்னது எத்தனை பெரிய பிறட்டுயென்றும் மேலும் யிந்த ஒரு காரியத்துக்கு இவ்வளவு கொடுத்தது நிசமானால் மத்த தொழிலாளிகளுடைய கூலிகளெவ்வளவென்று பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் அன்றி யும் பலகை முதலான சாமான்கள் செய்கிறதற்கு அச்சாரங் கொடுத்தது மாத்திரம் யேறக்குறைய ரு. தூ சிலவானமாகி யிருக்கிறதற்கு கணக்கினாலும் வேலை ஒப்புக்கொண்ட தொழிலாளிகளொவ்வொருத்தராலும் போதுமானபடி ரூபகாரிப்படுத்துவோம்.

மேலும் ஸ்ரீ அரண்மனையார் நமக்கு கப்பல் வேலை செய்கிற தளவாடங் களும் ஜாமான்களும் வைத்துக்கொள்ளும்படிக்குக் கொடுத்த கொட்டடியில் ஷை கப்பல் ஜாமான்கள் மாத்திரம் வைத்ததல்ல நம்முடையவுங், கப்பல் கப்பித்தானுடையவும் பொருள்களாகிய ரு. ஈதூ சிலவானம் பெறத்தக்க (சாமான்)கள் அந்த அறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் நாம் அதைப் பூட்டி முத்திரை வைத்தோம். அதிலிருந்த கப்பல் ஜாமான்கள் தவிர

சாட்டுடிருபின் இராணுமிட்டா என்னப்பட்டக் கப்பல் கெடியாரம் இன்னமுஞ் சாஸ்த்திரப் பொஸ்த்தகங்களுமிருந்தது. பூட்டி முத்திரை வைத்திருந்ததாகிய அரையை உடைத்திருக்கிறதாயும் அதிலிருந்த ஜாமான்களெல்லாம் இல்லாமலிருக்கிறதாயும் சமாசாரம் வந்தது அநேகருக்க............ நியாயஞ் செய்கிறவர்களுந் தருமமாய் இராட்சிய பரிபாலனம் செய்கிறவர்களுமான ஸ்ரீ அரண்மனையார் நாம் முத்திரைபோட்டு பூட்டிவைத்த கொட்டடியை நமது அனுமதியுஞ் சம்மதமுமில்லாமல் திறக்கிறதற்கும் நம்முட பொருள்களை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறதற்கு .... அவநியாயத்தைப் பார்க்கிலும் இது எத்தனை பெரிய அவநியாயம். மற்ற அவநியாயங்களிருக்கட்டும். இந்தக் காரியமொன்றை மாத்திரம் பேசுகிறதானால் பிறிட்டிஸ்லாவில் நமக்கு நீதி கிடைக்கமாட்டாதோ, காரியங்கள் இவ்விதமாயிருக்க யிதுகளையெல்லாம் நாம் நம்முட இங்கிலீசு பாஷையில் தங்களுக்குச் சரியா யெழுதியிருக்க நமது சரியான அபிப்பிராயத்தைத் தங்களுக்கு மனுஷாள் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை யென்கிறதைத் தாங்கள் நாம் இரட்டித்து எழுதினோமென்று சொன்னதினாலறிந்து தமிழ் அறிந்த ஒருவரைக் கொண்டே யிந்தக் கடிதமெழுதுகிற மிகுந்த வருத்தத்துக்குள்ளானோம். ஆகையால் தாங்கள் மற்ற மனிதருடைய கேள்விகளை வாங்காமல் இனிமேல் யி...... சிறித்து நாம் யாதொரு வருத்தத்தையும் அடையாமலும் நியாயம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்காக இனி நாம் உழைக்காமலுமிருக்கிறதற்காக தாங்கள் தயவுசெய்து யிது காரியங்கள் யாவற்றையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்துத் தாங்கள் அரண்மனையை .... டுத்தும்படியாய் .... கிறபடியால் த......... பேர் பிரஸ்தாபங்.........த்தியாய் எல்லா... ....டுப்படிக்கும் இனி யிந்தக் காரியத்தைக் குறித்து நாம் நியாய மூதலானதுகளுக்குப் போகிறதினால் நமக்குண்டாயிருக்குஞ் சிறுமத்தையும் வெகுவாக்கும்படிக்குத் தங்களை அநேக வந்தனங்களோடே கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

I am

Sir

Your most obedient Servant,

James Rop.

Bavajee Ramajee Pandit,

Sirkell of His Highness the Rajah of Tanjore.

(வளரும்).

श्लोक-संख्या		अधिकरण-संख्या
६७	तन्त्रौ सहेत्युभयगं सर्वाङ्गं द्रव्यसंस्कृतिः ।	१६
	यूपबर्हिर्धर्महीनं पवित्रार्थमपीदृशम् ॥	१८
६८	शकलः सवनीये स्यात् उपांशुत्वन्तु मुख्यगम् ।	२०
	श्येनाङ्गे नवनीतं स्यात् तदङ्गेषु समेषु तत् ॥	२२
६९	तरसास्सवनीयानां पुरोडाशा भवन्ति हि ।	२३

इति तृतीये अष्टमः

अधिकरणसंख्या- १५, २०, २०, २३, २१, १७, २३, २३.

योगः - १६२. सर्वसंख्यैक्यम् - २५९.

इति तृतीयाध्यायः

अथ चतुर्थस्याध्यायस्य प्रथमः पादः

	अथ प्रयुक्त्यै क्रत्वर्थपुरुषार्थविचारणा ॥	१
७०	क्रतूपकारात्क्रत्वर्थं पुंप्रीत्या तु पुमर्थता ।	३
	न विधेयं फलं गोदोहने क्रत्वर्थता न हि ॥	५
७१	द्रव्यार्जनञ्चापि तथा नेक्षेतेत्याद्यपीदृशम् ।	७
	यज्ञायुधे हविष्टं न पश्वेकत्वं क्रतोर्गुणः ॥	९
७२	विवक्ष्यं स्यात्तथा लिङ्गं दृष्टादृष्टार्थमाश्रयि ।	११
	साक्षात्प्रयुक्तिश्चिन्त्याथो आमिक्षैव प्रयोजिका ॥	१३
७३	नयनस्य परार्थत्वात्पदकर्माप्रयोजकम् ।	१४
	पुरोडाशकपालस्य नोपवापप्रयुक्तता ॥	१५
७४	पशौ शकृल्लोहितं पुरोडाशे स्विष्टकृच्च न ।	१७
	नापि प्रयाजशेषस्याभिघारः स्यात्प्रयोजकः ॥	१८
७५	समानीतिस्त्वाज्यधर्मे जुह्वाद्याज्यं व्यवस्थितम् ।	२०
	अष्टावुपभृतीत्येतद्द्विचतुष्टात्मकं भवेत् ॥	२१

इति चतुर्थे प्रथमः

श्लोक-संख्या — अधिकरण-संख्या

अथ चतुर्थस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः

७६ स्वरुर्यूपानुनिष्पन्नः शाखा "प्राची" मितीरिता । २
च्छेदप्रयोक्त्री शाखा, तत्प्रहारे प्रतिपत्तिता ॥ ४

७७ तथा निनयनञ्चापां दण्डदानन्तु नेदृशम । ६
प्रासनं प्रतिपत्तिः स्यात् तथावभृथयानगीः ॥ ८

७८ नियमः कर्तृदेशादौ तथा द्रव्यगुणेष्वपि । १०
तत्प्राधान्याच्च संस्कारे द्रव्यत्यागे तु यागवाक् ॥ १२

७९ स प्रक्षेपाधिको होमः दानमन्यस्वताकृतिः । १४
वार्तिके, द्रव्यदेवानुमितयागविधिर्मतः ॥ १५

८० यागे जुहोतिश्रवणं युक्तञ्चेति नयद्वयम् । १६
यद्बर्हिरातिथ्येष्ट्यर्थं साधारणमिदं स्मृतम् ॥ १७

इति चतुर्थे द्वितीयः

अथ चतुर्थस्याध्यायस्य तृतीयः पादः

८१ फलश्रुतिस्त्वर्थवादो द्रव्यसंस्कारकर्मसु । १
नैमित्तिकं न नित्ये स्यात् दध्नस्तूभयशेषता ॥ ३

८२ पयोव्रतन्तु क्रत्वर्थं कल्प्यं विश्वजितः फलम् । ५
एकमेव तु तत्, स्वर्ग एवासौ सर्वसाम्यतः ॥ ७

८३ रात्रिसत्रे फलं वादात् काम्ये स्वर्गो न कल्प्यते । ९
फलं सर्वेभ्य इत्युक्तं पृथक्पृथगनुष्ठितिः ॥ ११

८४ ऐहिकामुष्मिकं चित्रायागादीनां फलं स्मृतम् । १२
सौत्रामणीचितेरङ्गं पौर्णमास्याश्च वैमृधः ॥ १४

८५ आग्निमारुतकादूर्ध्वमनुयाजेति कालवाक् । १५
इष्टेः पश्चात्सोमयागः पुत्रे वैश्वानरीफलम् ॥ १७

श्लोक-संख्या		अधिकरण-संख्या
८६	प्राग्जातकर्मणो नेयं नाप्याशौचे भवेदियम् ।	१९
	न वाजपेयकाले स्याद्बृहस्पतिसवक्रिया ॥	२०

इति चतुर्थे तृतीयः

अथ चतुर्थस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः

८७	यागा मुख्या राजसूये सर्वाङ्गं देवनादिकम् ।	२
	नोपसच्छेषता सौम्ये सांग्रहण्यङ्गताऽऽमने ॥	४
८८	दधिग्रहस्तु नित्यः स्यात् न तु वैश्वानरस्तथा ।	६
	तथा षष्ठीचितिः पिण्डपितृयज्ञे पुमर्थता ॥	८
८९	रशना न पशोरङ्गं स्वरोस्तु स्यात्तदङ्गता ।	१०
	षड्यागानां मुख्यतेष्टौ सोम एव हि मुख्यता ॥	१२

इति चतुर्थे चतुर्थः

अधिकरणसंख्या – २१, १७, २०, १२. योगः – ७० सर्वसंख्यैक्यम् – ३२९.

इति चतुर्थाध्यायः

अथ पञ्चमस्याध्यायस्य प्रथमः पादः

९०	श्रुतिलक्षण एव स्यादर्थानां नियतः क्रमः ।	१
	विशेषणतयार्थानां क्रमश्च विधिमर्हति ॥	२
९१	क्त्वाश्रुत्या दीक्षयित्वेति क्रमश्चैव विधीयते ।	३
	अर्थाच्च पूर्वं पाकः स्यात् नियमो नानुमन्त्रणे ॥	५
९२	समिदादौ क्रमः पाठात् प्रवृत्त्या च भवेत्क्वचित् ।	७
	ऋगागमे क्रमः स्थानात् सादयस्केऽपि तथेष्यते ॥	९
९३	दैक्षः पूर्वोऽनुबंध्यात्स्यात् क्वचिन्मुख्यक्रमात्क्रमः ।	११
	बली मुख्यक्रमात्पाठः स च मन्त्राश्रितो बली ॥	१३

श्लोक-संख्या		अधिकरण-संख्या
९४	आज्यात्पूर्वं चरोर्धर्माः श्रौतं सद्यस्त्वमिष्टिषु ।	१५
	स्यातामुत्कर्षापकर्षौ तदादिमतदन्तयोः ॥	१६
९५	प्रवृत्त्या प्रागिष्टिधर्माः यूपमात्रापकर्षणम् ।	१८
	प्रासङ्गिकञ्च नोत्कर्षेद्वेदिमात्रापकर्षणम् ॥	२०
९६	उत्कर्षो नाग्निहोत्रस्योत्कृष्यते षोडशी पुनः ।	२२

इति पञ्चमे प्रथमः

—o—

अथ पञ्चमस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः

	स्यात्पदार्थानुसमयः प्राजापत्यपशुव्रजे ॥	१
९७	अश्वप्रतिग्रहेष्टौ तु काण्डानुसमयो भवेत् ।	२
	तथा मुष्टिकपालादौ प्रदानान्तस्त्ववद्यतिः ॥	४
९८	अञ्जनाद्यापरिव्याणं, प्राजापत्यपशुव्रजे ।	५
	दैवताद्यवदानेषु पदार्थोऽनुसमीयते ॥	६
९९	नानाबीजोलूखलैक्यं पात्रभेदः पृषद्घृते ।	८
	नारिष्ठात्प्राङ्नोपहोमः अभिषेकापकर्षणे ॥	९
१००	देवनाद्यपकर्षः स्यात् सावित्रादेः पुरः क्रिया ।	११
	स्याद्रुक्मप्रतिमोकादि पश्चाद्दीक्षितसंस्कृतेः ॥	१२

इति पञ्चमे द्वितीयः

—o—

अथ पञ्चमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः

१०१	प्रयाजैकादशत्वादि सर्वं संपाद्यमिष्यते ।	१
	स्वस्थानवृद्ध्या षट्त्वं स्यात् आगन्तोस्त्वन्तवेशनम् ॥	३
१०२	सोमवृद्धावपि तथा गायत्रे साम्न आगमः ।	५
	प्रहेष्टकं ऋत्वग्न्यङ्गं *चित्रिण्याद्यास्तु नान्ततः ॥	७

*इत आरभ्य मातृकागता एव श्लोका लिख्यन्ते, इयदवधि तु स्वकल्पिताः श्लोकाः विलिखिताः । (सं)

श्लोक-संख्या		अधिकरण-संख्या
१०३	लोकंपृणा तदन्ते वाग्निहोत्रादीष्टितः परम् ।	९
	क्रत्वन्ते त्वग्निचिद्धर्मा इष्ट्यन्ते दीक्षितस्य ते ॥	११
१०४	पाठक्रमः क्रतूनां नाग्निष्टोमविकृतिः परा ।	१३
	सा च सर्वा न संस्थैव नैकस्तोमग्रहोऽत्र च ॥	१५

इति पञ्चमे तृतीयः

अथ पञ्चमस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः

१०५	श्रुत्यर्थाभ्यां पाठबाधः प्रवृत्तेर्मुख्यतस्तथा ।	२
	विकल्पः सोमपूर्वत्वे सोऽपि वर्णत्रयस्य च ॥	४
१०६	सोमेऽप्यूत्वादिबाधः स्यान्नाज्योत्कर्षश्च सोमतः ।	६
	सद्यस्काला च विकृतिः सोमोर्ध्वं दोहवैकृतम् ॥	८
१०७	दर्शोर्ध्वा सोमविकृतिः,	९

इति पञ्चमे चतुर्थः

अधिकरणसंख्या – २२, १२, १५, ९; योगः — ५८.

सर्वसंख्यैक्यम् — *(३८७) ४१३.

इति पञ्चमाध्यायः

अथ षष्ठस्याध्यायस्य प्रथमः पादः

	स्वर्गः साध्यो न साधनम् ।	१
	तिर्यगादेर्नाधिकारः स्यात्स्त्रिया अप्यधिक्रिया ॥	३
१०८	दंपत्योश्च सहैवासौ नाधाने पुंद्वयस्य सा ।	५
	यावदुक्ते स्त्रियास्स्येयमपशूद्रश्च सा मता ॥	७

* वस्तुतः सर्वसंख्यैक्यं-३८७ इत्येव पर्यवसन्नम् । मातृकायां तु ४१३इति दृश्यते । तत्र कारणं चिन्त्यम् । इतः परमस्माभिः पारमार्थिकी संख्या धनुश्चिह्नस्यान्तः निर्दिश्यते इति ज्ञेयम् ।

श्लोक-संख्या अधिकरण-संख्या

१०९ प्रतीकारेऽद्रव्यवतोऽप्यङ्गाभाववतस्तथा । ९
*नाङ्गाभावाप्रतीकारे नित्ये साग्नेरधिक्रिया ॥ ११

११० ऋार्षेयवरणात्सा स्याद्रथकारस्य वाऽऽहितौ । १३
स्थपतेश्च निषादस्य, १४

इति षष्ठे प्रथमः

—o—

अथ षष्ठस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः

सत्रे प्रत्येकमेव तु ॥ १

१११ विवक्षिता कर्तृसंख्या प्रारब्धस्य समापनम् । ३
लौकिके नैव नियमः कलंजप्रतिषेधनम् ॥ ५

११२ नियमा उपनीत्यूर्ध्वं नाशक्तया कालहापनम् । ७
जीवने जीवने कर्म होमश्च प्रतिभेदनम् ॥ ९

११३ एवं गुर्वनुगत्यादौ सोमादेश्चास्ति नित्यता । ११

इति षष्ठे द्वितीयः

—o—

अथ षष्ठस्याध्यायस्य तृतीयः पादः

अशक्त्या त्वङ्गहानं स्यात्काम्ये तु न तदिष्यते ॥ २

११४ कर्माभेदो द्रव्यभेदे द्रव्यादेः प्रतिनिद्धयः । ४
न देवतादेः स मतः प्रतिषिद्धस्य नापि सः ॥ ६

११५ स्वामिनो न प्रतिनिधिः सत्रे स च मृतस्य तु । ८
आनीतोऽसौ न च स्वामी फलिसंस्कारभाक्तु सः ॥ १०

११६ सदृगेव प्रतिनिधिः यवा न व्रीह्युपक्रमे । १२
पूतीकश्च प्रतिनिधिर्नासौ प्रतिनिधेर्मतः ॥ १४

---

* पूर्वग्रंथेषु इदमेकमेवाधिकरणं, अत्र तु द्वित्वं समाश्रितम् ।

श्लोक-संख्या अधिकरण-संख्या

११७ पूतीकसदृगग्राह्यं नीवारे मुख्यमेव चेत् । १६
संस्कारेषु कृतेष्वेवं प्रयोजनकृतौ न तु ॥ १८

११८ संस्कारायोग्यमुख्यं स्यान्नतु कार्याक्षमं तथा ॥ २०
शेषकार्याक्षमं मुख्यं, २१

इति षष्ठे तृतीयः

—o—

अथ षष्ठस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः

नाशेऽवत्तस्य चाज्यतः ॥ १

११९ एवं शेषावत्तनाशे सर्वे भक्षास्तथर्त्विजाम् । ३
होमः किंचित्कृत्स्नभेदे सर्वक्षाणनिमित्तता ॥ ५

१२० उभयार्थ्यविवक्षा स्यात् होमाभिषवयोर्न सा । ७
अग्निहित्वविवक्षा स्यात् हविरार्तौ क्रियाविधिः ॥ ९

१२१ सा च क्रिया स्याद्दर्शाङ्गं स त्यागेन च विश्वजित् । ११
वत्सकाले व्रतं च स्यात् असान्नाय्येऽप्ययं भवेत् ॥ १३

१२२ प्रतिपाद्याहृतौ शाखा;

इति षष्ठे चतुर्थः

—o—

अथ षष्ठस्याध्यायस्य पञ्चमः पादः

(अ)भ्युदये च न कर्मभित् । १
देवतापनयस्त्वाज्ये निर्वापश्चाविवक्षितः ॥ ३

१२३ अविवक्षा तण्डुलानां तूष्णीमर्धनिरुप्तके । ५
असान्नाय्येऽपीयमिष्टिरक्रीतेऽपि च विश्वजित् ॥ ७

१२४ दीक्षाविकल्पः प्रकृतौ द्वादश द्वादशाहके । ९
गव्यदीक्षा पुरा माघ्या दीक्षितोऽवभृथावधि ॥ ११

श्लोक-संख्या		अधिकरण-संख्या
१२५	प्रतिहोमस्तत्र नास्ति लुप्तर्पेदग्निहोत्रकम् ।	१३
	प्रतिहोमश्च नो तत्र प्रकृतौ सायमादितः ॥	१५
१२६	षोडाशिनि प्रातरादि भिन्ने होमो न सर्वगः ।	१७
	व्यापन्नमार्याभोज्यं स्यात् सर्वच्छेदे निमित्तता ॥	१९
१२७	यौगपद्ये विकल्पः स्यात् क्रमे पूर्वन्तु बाध्यते ।	२१
	परौद्गात्रे सर्वधनं कृत्स्नावृत्तिरहर्गणे ॥	२३

इति षष्ठे पञ्चमः

अथ षष्ठस्याध्यायस्य षष्ठः पादः

१२८	सत्रं कुर्युस्तुल्यकल्पाः कुलाये न तथा भवेत् ।	२
	सत्रेऽधिकारी विप्रः स्यात् वैश्वामित्रश्च तत्समः ॥	४
१२९	आधात्रधिकृतिः सत्रे पात्राण्यन्यानि तत्र च ।	६
	वैश्यस्यैव न * पश्वादि,	७

इति षष्ठे षष्ठः

अथ षष्ठस्याध्यायस्य सप्तमः पादः

	सर्वस्वे जनकादि न ॥	१
१३०	देया भूर्मण्डलं नापि न देयः केसरी तथा ।	३
	उपाज्यापि न देयश्च धर्मदासस्तथैव च ॥	५
१३१	क्रीतादिर्देय एव स्याद्दानकाले च यद्भवेत् ।	७
	दक्षिणार्थं च सर्वं स्यात् तथा विश्वजिदन्तरे ॥	९
१३२	भूयस्त्वात्तच्च बाध्येत सर्वं च प्राकृताधिकम् ।	११
	संख्यान्याचापरिमितं सहस्राधिकमेव तत् ॥	१३

* सामिधेनीसाप्तदश्यं आदिशब्दार्थः

छर्दिर्मर्दस्तथा दुर्दः कर्दश्चेत्यभिधीयते ।
अब्दश्शब्दश्च सुब्दश्च कुब्दो रोगविशेषके ॥ ६९ ॥

इति दकारप्रासाः ।

बुधो विधिर्विधुश्च स्याद्विधामधुसुधाव्यधाः ।
वधूर्वधः पृथुश्चेति कथापि स्यान्निधिस्तथा ॥ ७० ॥

आधिर्भोधिस्तथा गोधिर्गोधा राधा च राधवत् ।
साधुस्सिधुस्तथा बाधा गाधा मेधा च कथ्यते ॥ ७१ ॥

गाधः पाधस्तथा मेधी बन्धुरन्धुरितीर्यते ।
गन्धः स्कन्धश्च सन्धा च सिन्धुरन्धश्च कथ्यते ॥ ७२ ॥

श्राद्धमिद्धं च सिद्धश्च बुद्धिर्बुद्धं च कथ्यते ।
विद्धं वृद्धश्च शुद्धश्च वृद्धिर्वद्धमितीरितम् ॥ ७३ ॥

मूर्धा वार्धिस्तथाप्यर्धं लुब्धोऽप्यब्धिः प्रधीयते ।

इति धकारप्रासाः ।

जनो जिनो घनश्च स्यादिनश्चापि धनं धनी ॥ ७४ ॥

जनी मनो धनुश्चापि मनो वन इतीर्यते ।
भानुस्सूनुश्च मीनश्च धाना जानीति कथ्यते ॥ ७५ ॥

यानं पानं तथा दानं स्नानं स्थानं च वानवत् ।
मानं सूनं च नूनं च छिन्नं सन्नं च भिन्नवत् ॥ ७६ ॥

अन्नं विन्नं तथा छन्नं भुग्नो भग्नः प्रकीर्तितः ।
अग्निर्नग्नस्तथा नग्नं विघ्नो निघ्नश्च कथ्यते ॥ ७७ ॥

द्युम्नं चिह्नं तथा ब्रघ्नः ब्रघ्ना चेत्यभिधीयते ।

इति नकारप्रासाः ॥

कपिर्वपुस्त्रपुश्चेति कुपश्चाथ तपस्तपा ॥ ७८ ॥

कृपा प्रपा त्रपा चापि नृपे विप इतीर्यते ।
कोपो लोपश्च सूपश्च श्रीपो गोपश्च भूपवत् ॥ ७९ ॥

कूपश्च टोपः कथितश्चापस्तापः प्रकीर्तितः ।
रूपं यूपं च दीपश्च द्वीपो धूप उदाहृतः ॥ ८० ॥

कल्पस्तल्पं तथा शिल्पः स्वल्पश्चेत्यभिधीयते ।
दर्पस्सर्पश्च सर्पिश्च शूर्पः कूर्पमितीरितम् ॥ ८१ ॥

पुष्पं बाष्पश्च बाष्पं च निष्पापा धान्यवाचके ।

इति पकारप्रासाः ॥

सिफा शफं च कथितं रेफश्शब्दरवर्णयोः ॥ ८२ ॥

इति फकारप्रासाः ॥

स्तम्बो डिम्बोऽथ शम्बश्च कबिर्बिम्बश्च कथ्यते ।
रुम्बुः कम्बुस्तथा जम्बूशाबस्तूबः प्रकीर्तितः ॥ ८३ ॥

इति बकारप्रासाः ॥

स्वभूः प्रभा सभा चाथ शुभं चापि नभो नभः ।
प्रभुर्विभुस्सभश्च स्याच्छंभुर्जम्भस्तु कुम्भवत् ॥ ८४ ॥

डिम्भस्तम्भस्तु जृम्भश्च रम्भा कुम्भिः प्रगीयते ।
गर्भो दर्भस्तथाप्यर्भः वार्भूरित्यभिधीयते ॥ ८५ ॥

इति भकारप्रासाः ॥

द्रुमो भ्रमश्शमिश्चेति क्रमः क्रमियमौ समः ।
सुमश्शमः स्तुमश्च स्यत्क्षमा हिम इतीर्यते ॥ ८६ ॥

उमा समा रुमा चापि रमापि स्यात्तमेव हि ।
श्रमश्चैव तमोऽपि स्यात्सोमो ग्रामोपि कथ्यते ॥ ८७ ॥

काममित्यव्ययं कामस्सीमा हेमापि सीमवत् ।
दाम रामस्तथा रामा क्षेमं क्षौमं निगद्यते ॥ ८८ ॥

भीमः प्रेमा तथा नेमिः स्वामिस्सामिश्च भौमवत् ।
भीष्मं ग्रीष्मस्तथा भीष्मः कर्म भर्म च शर्मवत् ॥ ८९ ॥

ऊर्मिरुर्मी तथा धर्मो वर्म चर्म च नर्म च ।
रश्मिरश्म तथा वेश्म वर्त्म चात्मा प्रकीर्तितः ॥ ९० ॥

लक्ष्मीस्सूक्ष्मं च लक्ष्मं च रुक्मं तोक्मं निगद्यते ।
जन्म सद्म च पद्मं च पद्मा चेत्यभिधीयते ॥ ९१ ॥

इति मकारप्रासाः ।

वयो नयः पयश्च स्यात्क्षयश्चापि लयोऽपि च ।
त्रयी क्रिया जया तु स्यात् हयो ययुरितीर्यते ॥ ९२ ॥

जाया प्रायस्तथा भूयो माया छायापि चेष्यते ।
श्रेयः कायस्तथा नायो नेयो वायुरिति क्रमात् ॥ ९३ ॥

आर्यस्सूर्यस्तथा शर्यः पर्यं धुर्या च कथ्यते ।
धैर्यं वीर्यं च शौर्यं च चौर्यं क्रौर्यं निगद्यते ॥ ९४ ॥

तार्क्ष्यो वार्क्ष्यं च वाक्ष्यं च मन्युर्वन्यं च जन्यवत् '
जन्या सैन्यं च मान्यश्च शून्यं दैन्ये च मन्यवत ॥ ९५ ॥

कन्या जन्या च वन्या च ……

सन्ध्या विन्ध्यश्च सान्ध्यश्च वन्ध्या चेति निगद्यते ।
कक्ष्यः कक्ष्या च लक्ष्यश्च भक्ष्यं चेत्यभिधीयते ॥ ९६ ॥

द्रव्यं काव्यं गव्यमिति भव्यं सेव्यं च सव्यवत् ।
बाल्यं बल्यं च लाल्यं च कौल्यं काल्यं च तौल्यवत् ॥ ९७ ॥

कल्यं शल्यश्च शल्यं च चैत्यं सत्यं च नित्यवत् ।
कास्यं मांस्यं च शांस्यं च रूप्यं रौप्यं च गोप्यवत् ॥ ९८ ॥

तथ्यं रथ्या च पथ्या च पथ्यं पथ्य इतीर्यते ।
संख्या सांख्यं च मध्यं च मध्या स्याच्छन्दसि स्त्रियाम् ॥ ९९ ॥

सौम्यो रम्यश्च रम्यश्च ग्राम्यो गम्यमितीरितम् ।
गृह्यं ग्राह्यं च गुह्यं च सह्यः पर्वतवाचके ॥ १०० ॥

पुण्यं गण्यं च पण्यं च पण्या चेति निगद्यते ।
धिष्ण्यं च पुष्ण्यं कथितं वेश्या कश्यं च दृश्यवत् ॥ १०१ ॥

दूष्यं पुष्यं तथा पौष्यमिभ्यस्सभ्य इतीरितः ।

इति यकारप्रासाः ॥

करो नरो भरश्चेति क्षुरश्चापि स्वरः खरः ॥ १०२ ॥

खुरस्त्सरुश्च क्षरवत् मरुन्मरुरितीर्यते ।
चरुः परिरिरा तु स्यात्सुरातरिसुरास्सरित् ॥ १०३ ॥

तरश्शिरश्शरश्चापि शरन्मरुदुरोदरः ।
सरः परः परन्तु स्यात्परं शरमितीरितम् ॥ १०४ ॥

दरी करी तुरी चापि पुरस्स्मरहराधराः ।
पुराव्ययं परं तु स्यात् हरिर्गिरिगुरुक्षराः ॥ १०५ ॥

तरुः पुरुः त्सरुश्च स्याद्दुरुर्गुरुरितीर्यते ।
सारो वारश्च भारश्च क्षारश्चारश्च हीरवत् ॥ १०६ ॥

कारुर्मेरुस्तथा चारुर्द्वारं क्षीरं तु तीरवत् ।
तारा तारश्च तारं च मारो हारश्च घोरवत् ॥ १०७॥

क्रूरश्शूरस्तथा धीरः पौरो गौरश्च कथ्यते ।
गौरी भूरिच भूरिच स्वैरस्सिर इतीर्यते ॥ १०८॥

शक्रश्चक्री च चक्रं च चक्रः शुक्रश्च शुक्रवत् ।
वक्रो वक्रं तथा वक्रा तक्रं नक्रश्च कथ्यते ॥ १०९ ॥

मन्त्रस्तन्त्रं च तन्त्री च गन्त्री यन्त्र इतीर्यते ।
अद्रिः छिद्रं च निद्रा च मुद्रा भद्रा च भद्रवत् ॥ ११० ॥

क्षुद्रः क्षुद्रा च रौद्री च कद्रू कद्रुश्च कद्रुवत् ।
चित्रा चित्रं च धात्री च छत्रा छत्रं च कथ्यते ॥ १११ ॥

पोत्री यात्रा च गात्रं च सत्रं सूत्रं च नेत्रवत् ।
पोत्रं पात्रं क्षत्रगोत्रे क्षेत्रं मित्रं च वेत्रवत् ॥ ११२ ॥

तोत्रं मात्रा च मात्रं च गोत्रा पुत्रश्च कथ्यते ।
वस्त्रं शस्त्रं च शास्त्रं च भस्त्री चास्त्रं निगद्यते ॥ ११३ ॥

अग्रं व्यग्रश्च शिग्रुश्च पुण्ड्रं पुण्ड्रः प्रगीयते ॥
ऐन्द्रिरिन्द्रश्च तन्द्री च तन्द्रश्चन्द्रश्च सान्द्रवत् ॥ ११४ ॥

दंष्ट्री दंष्ट्रश्च राष्ट्रं च तीव्रं वक्रं च कृछ्रवत् ।
वज्रमस्त्रं तथाप्यश्रुर्व्याघ्रश्शीघ्रमितीर्यते ॥ ११५॥

वप्रो विप्रस्तथा क्षिप्रमंघ्रिस्संघ्रा निगद्यते ।
अभ्रं शुभ्रस्तथा बभ्रुराद्रां रन्ध्रमितीर्यते ॥ ११६ ॥

इति रेफान्तप्रासाः ।

बलिः कलिर्वलिश्चेति नलो बिलफले पलम् ।
जलुः कुलं दलं च स्याज्जलं तलमितीरितम् ॥ ११७ ॥

खलं शलं शलतलौ तला च स्यात्कलाकलम् ।
वीलुस्सालश्च हेलिश्च हेला शाला च कूलवत् ॥ ११८ ॥

आलिः पालिश्च वेला च लीला मूलमितीर्यते ।
नालस्तालं तथा मालं काली नीली च शालिवत् ॥ ११९ ॥

कालः काला तथा शीलं जालं पालं च सालवत् ।
पाला माला तथा स्थाली स्यालं व्यालश्च चेलवत् ॥ १२० ॥

कोला शैली सीलनालौ कीलो बोलश्च बोलवत् ।
मौलिः स्थूलस्तथा बालः कीलश्शीली च कथ्यते ॥ १२१ ॥

मल्ली वल्ली तथा भिल्ली पल्ली मल्लं च भल्लवत् ।
भल्ली चुल्लश्चिल्लवल्लौ तिल्लः फुल्ल इतीर्यते ॥ १२२ ॥

इति लकारप्रासाः ।

भवश्शिवो द्रवश्चेति पविर्हविरितीर्यते ।
दवः प्लवः छविस्तु स्यात् ध्रुवालवलघुध्रुवाः ॥ १२३ ॥

अविः कविः कवी चापि स्रुवः स्रवसवस्तवाः ।
दर्वी दार्विः पूर्वपर्वे दूर्वा मूर्वा च कथ्यते ॥ १२४ ॥

सत्वं तत्वं पुनः सान्त्वं विश्वं शश्वत्तदश्ववत् ।
जिह्वा यह्वी पुनर्बह्वी पृथ्वी साध्वी च माध्ववत् ॥ १२५ ॥

संवित्संवत्तथा शंविद्द्वन्द्वमूर्ध्वं च कथ्यते ।
कण्वं कण्वश्च कण्वी च पार्श्वं भास्वान् प्रचक्षते ॥ १२६ ॥

पक्कं प्रक्कं तथा शाक्कं,

इति षकार प्रासाः।

पशुः कुश इतीर्यते ।

दशा निशा वशश्च स्याद्दशा कशमितीरितम् ॥ १२७ ॥

ईशः पाशस्तथाप्याशुः काशिः काशी च वेशवत् ।
पेशी राशिस्तथा पाशी कोशः पाशश्च कथ्यते ॥ १२८ ॥

अर्शो दर्शस्तथा स्पर्शो मर्शश्चेत्यभिधीयते ।

इति शकारप्रासाः ।

ऋषिस्तुषो वृषश्चैव इषद्विषदितीर्यते ॥ १२९ ॥

वृषा विषा विषश्चापि विषं तु स्यात् झषेत्यपि ।
माषश्शोषश्च शेषश्च पौषो घोषा च घोषवत् ॥ १३० ॥

दोषा शेषा च शेषं च भाषा भूषा च वेषवत् ।
पूषा योषा तथा श्लेषरोषौ भीषश्च कथ्यते ॥ १३१ ॥

कर्षं तर्षश्च वर्षं च वर्षा वर्षूश्च घर्षवत् ।

इति षान्तप्रासाः ।

प्रसूर्वस्वरसश्चेति वसुवद्रसमित्यपि ॥ १३२ ॥

रासन्यासौ तथा त्रासो भासः कासूरितीर्यते ।
दासी दासस्तथा वासो वत्सो द्रप्सश्च लिप्सवत् ॥ १३३ ॥

इति सान्तप्रासाः ।

अहिर्ग्रहो वहश्चेति रहस्सहसहे वही ।
गुहो महस्तु गृहवत् बहुर्मह इतीर्यते ॥ १३४ ॥

मोहः प्रोहस्तथा स्नेहो व्यूहो राहुस्तु बाहुवत् ।
बाहा च सिंहस्सिहा च सिंही बर्हं च बर्हिवत् ॥ १३५ ॥

इति हकारप्रासाः ।

पक्षः प्लक्षस्तथा मोक्षो यक्षो भिक्षा निगद्यते ।
प्रोक्षा रक्षा च लक्षश्च लक्षं न्यक्षश्च कक्षवत् ॥ १३६ ॥

दक्षो रूक्षस्तथाप्यक्षं कुक्षिः पक्षि च वृक्षवत् ।
ऋक्षं रक्षस्तथा द्राक्षा ध्वांक्षं ध्वांक्षश्च कथ्यते ॥ १३७ ॥

इति कविभल्लटविरचितपदमञ्जरी समाप्ता ।

तो जाउन मलयकेतू जवळ ॥ राहत आहेत प्रबळ ॥
म्हणोनी वर्तमान सकळ ॥ सांगताती चंचळ होउनीयां ॥ ३२० ॥

तुज धरावया सामर्थ्य असतां ॥ उपेक्षा केली कां तत्वता ॥
हें वर्तमानें सविस्तारें सांग आतां ॥ मज उत्सुकाता फार असे ॥ ३२१ ॥

गेलें कां या नगरांतून ॥ त्यांची उपेक्षाकां केली म्हणोन ॥
पुसलें त्याचें उत्तर सावधान ॥ करूनी मन अैक पां तूं ॥ ३२२ ॥

गजाध्यक्ष भद्रभट म्हणून ॥ पागेचा धणी पुरुषदत्त जाण ॥
हे दोघेहीं विषयासक्त होउन ॥ परामषी गै करून राहत होते ॥ ३२३ ॥

यास्तव त्यांचा अधिकार काढून ॥ जीवेसी ठेविले म्हणून ॥
राक्षसाकडे जाऊन ॥ अवस्था सांगून तेथेंच राहीले ॥ ३२४ ॥

आपले आपले अधिकार ॥ जरी आह्मास घातला सादर ॥
तरी तुमची सेवा करूनी सत्वर ॥ तुह्मासी नगर साधुनी देउं ॥ ३२५ ॥

बळगुप्त आन डिंगरात ॥ हे दोघेंहीं फार लोभवंत ॥
किती द्रव्य दिल्याहीं न पुरत ॥ म्हणूनी सेविताहेत मलयकेतूसी ॥ ३२६ ॥

जो तुमचा सेवक राजसेन ॥ तो तुमचा प्रसादें करून ॥
हत्ती घोडे महदैश्वर्य पाउन ॥ भाग्यवंत होउन राहीला होता ॥ ३२७ ॥

हा द्रव्यवंत जाला पुरा ॥ यास धरायाचें द्रव्य हुरा ॥
अैसें म्हणतीळ म्हणोनी करूनी त्वरा ॥ मलयकेतूचा आसरा केला तेणों ॥ ३२८ ॥

जोकां सेनापती सिंव्हबळ ॥ त्याचा भाउ भागुरायण प्रबळ ॥
तोहीं पूर्वीं पर्वतकासीं अढळ ॥ स्नेहकरून त्याजवळ राहीला ॥ ३२९ ॥

मलयकेतूस भागुरायणानें ॥ तुझा बाप या चाणक्यानें ॥
मारीला यास्तव येथें राहुणें ॥ उचितपणें पाहतां योग्य नसे ॥ ३३० ॥

मलयकेतूनेंहीं माझे प्राण ॥ यानें राखिले म्हणोन ॥
कृतज्ञत्व अवलंबन ॥ घेतले ठेउन आपणापासीं ॥ ३३१ ॥

आपलें मंत्रीपणहीं तयासी ॥ देउन स्वस्थ मानसीं ॥
ते दोघेहीं परम प्रीतीसीं ॥ आहेत अैस्या वर्तमानासी ऐकिलें ॥ ३३२ ॥

विजयवर्मा लोहिताक्ष ॥ हे दोघेहीं मानवंत दक्ष ॥
दायिजास द्रव्य देतो समक्ष ॥ येथें राहायाचा पक्ष युक्त नव्हे ॥ ३३३ ॥

चंद्रगुप्त आमुचा अपमान ॥ वारंवार करीतो म्हणून ॥
दोघेहीं आह्मास टाकून ॥ राहीले जाउन मलयकेतुप्रती ॥ ३३४ ॥

यांचें जावयाचे कारण ॥ तुह्मास कळ्लें असून ॥
यांस धरावया विषईं यत्न ॥ समर्थ असून कां केला नाहीं ॥ ३३५ ॥

या विषईं तुह्मास अकौशल ॥ अथवा काहीं कार्य असेल ॥
करूनी मनप्रांजळ ॥ तुह्मी सकळ सांगावें ॥ ३३६ ॥

अकौशल सर्वथा येथें होईना ॥ काहीं प्रयोजन आहे असें माना ॥
सांगा कां त्या प्रयोजना ॥ विरक्त जनासी दोनी असती कारणें ॥ ३३७ ॥

येक करावा अनुग्रह ॥ अथवा करावा या येक निग्रह ॥
या दोनी माजी येकाचा संग्रह ॥ करूनी निःसंदेह असावें ॥ ३३८ ॥

त्यामाजी अनुग्रहवंत कोण ॥ असती निग्रहवंत कोण ॥
ऐसें विचारितां माझें मन ॥ आतां प्रमाण कोठेंहीं होत नाहीं ॥ ३३९ ॥

भद्रभट आणि पुरुषदत्त ॥ होते अश्व गजाधिकार करीत ॥
यांस काहडून त्वरित ॥ अधिकार जात दुसऱ्यासी दिलें ॥ ३४० ॥

यावरी अनुग्रह करावा ॥ यांचा अधिकार यांसी द्यावा ॥
दिलीपानें अश्व पावती अभावा ॥ केली यास्तव आह्मी उपेक्षा ॥ ३४१ ॥

जेकांडिंगरति बळ्गुप्त ॥ यांस दिल्हेजरी राज्य निश्चित ॥
तऱ्हीं यांस संतोष नाहीं मनांत ॥ लोभवंत यांस अनुग्रह कैचा ॥ ३४२ ॥

राजशासन भागुरायणास ॥ द्रव्य जाईल म्हणोनी भीणारास ॥
आम्ही करावा अनुग्रह यांस ॥ कैसा तो सविशेष सांग पां ॥ ३४३ ॥

हा दीपावळीचा उत्सव ॥ नगरांत करा सर्वैभव ॥
ऐसी आज्ञा करीतां महानुभाव ॥ तेणें अपाव निश्चित घडे ॥ ३४४ ॥

शक यवन किरात ॥ कांबोज याहींसी सहित ॥
मलयकेतु येतो सांप्रत ॥ ऐसावृत्त ऐकिलें असे ॥ ३४५ ॥

हा उत्सव समय नव्हे ॥ मुर्गबेगमी करायाचा आहे ॥
यास्तव हा उत्सव पाहे ॥ आतां नोहेसा केला म्या निश्चित ॥ ३४६ ॥

चंद्रगुप्त बोले चाणक्यास ॥ या विषईं बहुत विचारावें तुह्मास ॥
ऐसें असें माझे मानस ॥ सावकाश सांग पां ॥ ३४७ ॥

चाणक्य बोले चंद्रगुप्ताप्रती ॥ बहुत सांगणें असे ससंगती ॥
उगाच राहीळों असे सांप्रती ॥ येथील स्थिती पाहूनीयां ॥ ३४८ ॥

सकळानर्थास हेतु ॥ ऐसा जो मलयकेतु ॥
तो येथून जातानां घातु ॥ न करीतां किंतु कां ठेविला ॥ ३४९ ॥

ऐसें पुसत असतां चंद्रगुप्त ॥ चाणक्य सांगे तयाप्रती सांप्रत ॥
उपेक्षा करावया दोनी हेत ॥ सांगतों निश्चित ऐक पां ॥ ३५० ॥

दोनी कारणें उपेक्षा करायास ॥ जातानां धरितों मलयकेतूस ॥
तरी पूर्व प्रतिज्ञात अर्धराज्यास ॥ देउनी त्यास समाधान करावें ॥ ३५१ ॥

तयाचा बाप पर्वतकाळा ॥ आह्मीच मारायास यत्न केला ॥
म्हणउन कृतघ्नतेला ॥ हस्तावलंब दिधलासा होतो ॥ ३५२ ॥

यास्तव बुध्दिपुवर्क उपेक्षा बरी ॥ केली आह्मी कीं अवधारी ॥
नाहीं तरी अपकीर्ती परोपरी ॥ या अवसरीं येत आहे ॥ ३५२ ॥

राक्षस तरी येथेंच होता ॥ तो कैसा जाते वेळेस न धरीतां ॥
उपेक्षा केली या विषईं तत्वता ॥ उत्तर आतां सांगा मजा ॥ ३५३ ॥

राक्षस हा परम स्वामिभक्त ॥ या नगरामाजी होता राहत ॥
त्याचें चरित्र सकळांसी विदित ॥ लोकांस अनुरक्त फार असे ॥ ३५४ ॥

विश्वास योग्य बुद्धिमंत ॥ संपत्ती युक्त वीर्यवंत ॥
तेथेंच जरी राहिळा धनवंत ॥ अनर्थ बहुत करील ॥ ३५५ ॥

जाउन बाहेर राहीला जरी ॥ काहीं प्रयोग करील कैसे तरी ॥
उपाय करून वश करूं ये भारी ॥ यास्तव कंटकापरी उपेक्षिला ॥ ३५६ ॥

जरी धरीतों तयासी स्वबळें ॥ शूर तो बहुत लोक मारील ॥
आपण तरी प्राण त्याग करील ॥ यास्तव निर्मळ उपेक्षा केली ॥ ३५७ ॥

ऐसे चाणक्य बोलोनी ॥ उगाच राहीला तक्षणी ॥
मग चंद्रगुप्त कलुषमनी ॥ आपण होउनी बोलता जाहाला ॥ ३५८ ॥

आह्मासी योग्य तोचि राक्षस ॥ तुह्मी असा केवळ उदास ॥
देउन आमुचे ठाईं चित्तास ॥ स्वविषईं साहस करीत नाहीत ॥ ३५९ ॥

ऐसें चंद्रगुप्त वचन ॥ ऐकोनी चाणक्य कोपायमान ॥
होउनी बोले तक्षण ॥ गहन महिमान जयाचें ॥ ३६० ॥

म्या जैसें नंदास काहडून ॥ तुजला दीधलें सिंव्हासन ॥
हे वृत्त सकळांस विदित जाण ॥ तुझेहीं अंतःकरण जाणत असेल ॥ ३६१ ॥

म्या हे दिलें राज्य सादर ॥ ऐसें बोलतां फार फार ॥
आपले दैव असे थोर ॥ तेण राज्यभर मी पावलों ॥ ३६२ ॥

ऐसे म्हणत नाहीत पंडित ॥ आत्मस्तुती करीत नाहीत ॥
ऐसी बोला बोली बहुत ॥ होतां संतप्त चाणक्य झाला ॥ ३६३ ॥

आह्मापेक्षा राक्षस ॥ वरा ऐसें जरी मानस ॥
तरी हें शस्त्र दे तयास ॥ बोलून चंद्रगुप्तास चाणक्य गेला ॥ ३६४ ॥

एवं मलयकेतु ऐकत असतां ॥ राक्षस सांगे चंद्रगुप्तें तत्वता ॥
ऐसी चाणक्याची निराकरणता ॥ केली आतां कार्यसिद्धी आमुची ॥ ३६५ ॥

ऐसा राक्षस सांगत असतां ॥ मलयकेतु होय तयासी पुसता ॥
चंद्रगुप्त कारभार करील स्वता ॥ अथवा दुसरा प्रधान तत्वता करील ॥ ३६६ ॥

पुनरपि पुसतां मलयकेतु नृपती ।। राक्षस सांगे तयाप्रती ।।
त्याची सिद्धी सचिवायत्त निश्चिती ।। स्वतः कारभाररीती त्यास कळेना ।। ३६७ ।।

अथवा आणखी येक प्रधान केला ।। तरी चाणक्यसमर्थ्य काय येईल त्याला ।।
ऐसें राक्षसाची या बोला ।। ऐकून त्याला बोले कुमारा ।। ३६८ ।।

जरी स्वारी करायासी ह्याच समय ।। तरी तुह्मी विलंब करीतां काय ।।
चिंतिला असे कोणता उपाय ।। कोण साह्याय यावा तुह्मास ।। ३६९ ।।

साह्याय यायाचीच गरज ।। आह्मासी नाहीं तुं समज ।।
तरी यावया उशीर कां तुज ।। विचारशील निज उत्तर सांगतो ।। ३७० ।।

करीतां प्रयाण सन्नाह्यासीं ।। विलंब लागला मज यावयासी ।।
ऐसें राक्षसाच्या वचनांसी ।। ऐकूनी मानसीं विचारी ।। ३७१ ।।

प्रयाण सन्नाह कैसा केला ।। ह्मणुनी मलयकेतु विचारितां त्याला ।।
मलयकेतूस सांगूं लागला ।। राक्षस आपला निश्चय ।। ३७२ ।।

पुढें चालो मगधदेशाधिप ।। पाठीसी शक चीन हुण भूप ।।
बाहूस गांधारम्लेछाधिप ।। चित्रवर्मादि भूप वेढुनी तुज ।। ३७३ ।।

ऐसी आज्ञा केली ह्मणून ।। राक्षस सांगे मलयकेतू कारण ।।
मग सिद्धार्थकाच्या जबानी प्रमाणें ।। दिसतें वर्तमान ह्मणोनी तो मानी ।।

चित्रवर्मादिक हे भूपती ।। आपला द्रोह करीताती ।।
ऐसा निश्चय करूनी चित्तीं ।। मलयकेतु हा प्रती विचारीत असे ।। ३७५ ।।

कोण्ही येणार जाणार ।। कुसुमपुराप्रती आहते काय नर ।।
ऐसें विचारिता मलयकेतु धीरा ।। राक्षस इतःपर प्रयोजन नाहीं ह्मणे ।। ३७६ ।।

आह्मीच दों दिवसां जाणार ।। ऐसें राक्षस बोलीलीया नंतर ।।
तरी तुह्मी पत्र देउनी हा नर ।। कां सत्वर पाठविला ।। ३७७ ।।

ऐसें वदोनी सिद्धार्थकास ।। राक्षसापुढें सोडिलें तयास ।।
त्या प्रती पुसे राक्षस ।। काय साह्यास वर्तमान सांगतोसी ।। ३७८ ।।

मग तो सिद्धार्थक लाजुन ॥ नम्रकरूनीयां वदन ॥
रहस्य माराच्या भयेंकडून ॥ फोडिलें आपण सर्वहीं स्वामी ॥ ३७९ ॥

सिद्धार्थका म्या राक्षसानें तुज ॥ सांगीतलें कोणतें गुज ॥
ते स्मरण नाहीं मज ॥ ते निज सांग आतां ॥ ३८० ॥

पुन्हा तो सिद्धार्थक ॥ तितुकेंचि बोलोनी देख ॥
न पाहत राक्षस मुख ॥ अपार दुःख करीत असे ॥ ३८१ ॥

बोले मलयकेतु भागुरायणास ॥ सिद्धार्थक धण्यासी बोलावयास ॥
भीत असे राक्षसास ॥ तूंच वर्तमान सांग विस्तार ॥ ३८२ ॥

मलयकेतूचा आज्ञेनंतर ॥ भागुरायण राक्षसा सत्वर ॥
सांगावया समाचार ॥ उद्युक्त सादर होता झाला ॥ ३८३ ॥

राक्षसानें हे पत्र देउन ॥ जबानीहीं मजप्रती सांगून ॥
चंद्रगुप्ताजवळी जा ह्मणून ॥ आह्मास वर्तमान सांगीतलें ॥ ३८४ ॥

मग राक्षस ऐकून सिद्धार्थकाचें वचन ॥ म्या तुज पाठविलें काय ह्मणून ॥
पुसतां जाउन बोलता झाला ॥ म्या मारास भीउन ॥ ३८५ ॥

सांगीतलें रहस्यवर्तमाना ॥ ऐसें राक्षस ऐकून ॥
काय भीउन बोलिजेत नाहीं ॥ ऐसें बोलतांच भागुरायण ॥ ३८६ ॥

दाखवी पत्र तें आणून ॥ मग राक्षस ते पत्र वाचून ॥
बोले वचन शत्रुकृत्य म्हणोनी ॥ तदुपरी मलयकेतूनें विचारिलें ॥ ३८७ ॥

मनुष्य म्हणे शत्रुन फोडिलें ॥ असो पत्र हे कृत्रिमकेलें ॥
तुम्हासी दिधलें आभरण शत्रुस कैंचें ॥ ऐसें सकळहीं रुजु असतां ॥ ३८८ ॥

तुम्ही शत्रु प्रयोग हा म्हणतां ॥ युक्त काय तुम्हास ऐसें विचारितां ॥
राक्षस बोलता झाला त्याप्रती ॥ कोण्हीयेक कार्यानिमित्त ॥ ३८९ ॥

तुम्ही दिलें ते आभरण जात ॥ म्या दिलें होतें यास उचित ॥
पाहुनी मनांत स्मरण झाले ॥ मलयकेतु ऐसें ऐकून ॥ ३९० ॥

म्या तुम्हास उत्तम आपण ॥ धरिलें होतें आभरण ॥
तुम्ही काय कारण दिधलें प्रीतीनें ॥ तुमचेंही महत्कार्य असाधारण ॥ ३९१ ॥

या हातीं घडून आलें म्हणून ॥ मनांत संतोष फार पाउन ॥
हे उंच आभरण दिधलें असेल ॥ आतां तुम्ही याची जबानी ॥ ३९२ ॥

येकदा ऐकावी कानीं ॥ पत्र पाहुनीयां नयनीं ॥
विचार मनीं करावा बरा ॥ ऐकून बोले राक्षस वचन ॥ ३९३ ॥

हे जबानी माझी नव्हे जाण ॥ पत्रही माझें नसे म्हणून ॥
या विषईं माझें मन साक्षी असे ॥ तरी हे मुद्रा कवणाची ॥ ३९४ ॥

विचारितां म्हणे नव्हे आमुची ॥ हे दिसे कपट मुद्रा शत्रूची ॥
करूं सकनी साची परी ॥ ऐसा राक्षसानें परिहार केला ॥ ३९५ ॥

बोले भागुरायण मलयकेतूला ॥ राक्षस सांगतो त्या अर्थाला ॥
विचार केऊापाहिजे बरा ॥ हे असे कोणाचें दुस्तु ॥ ३९६ ॥

याचा परामर्श केला सादर ॥ मग सर्वही स्फुट होईल सत्वर ॥
संशय तिळभर येथें नसे ॥ मग सिद्धार्थकासी बोलाउन ॥ ३९७ ॥

हे पत्र कोणें लिहिले म्हणून ॥ विचारितां तो राक्षसातें पहून ॥
लाजून नम्र बदन राहीला ॥ भागुरायण पुसतां दुबाहुन ॥ ३९८ ॥

शकटदासानें लिहिलें म्हणोन ॥ सिद्धार्थक बोले वचन ॥
ऐकत सर्वजन असतां तदा ॥ राक्षस बोले तदुपरी ॥ ३९९ ॥

शकटदासें हें लिहिलें जरी ॥ आपलेंच हे पत्रभारी ॥
या अवसरीं समजा तुम्हीं ॥ शकटदासास बोलावयाला ॥ ४०० ॥

मलयकेतु उद्युक्त झाला ॥ पाहुनी भागुरायण तयाला ॥
बुद्धिमंत बोलिला वचन ऐसें ॥ शकटदास राक्षसा समोर ॥

येउनी लिहिलें ऐसें उत्तर ॥ बोलेना यास्तव त्याचें दुस्तुर ॥
लिहून कागदावर आनावें ॥ अक्षर व मुद्रा रुजु पाहतां ॥ ४०२ ॥

कळोन येईल तुम्हास तत्वता ॥ शकटदास न बोलावितां ॥
संदेह आतां निवृत्त होय ॥ मग पत्रांतील अक्षरें ॥ ४०३ ॥

लिहून आणविलें दस्तुर ॥ रुजु पाहतां दोनी येकाकार ॥
दिसताती भासुर निश्चयेंसीं ॥ तैसीच लांब रुंदीकडून ॥ ४०४ ॥

मुद्रा तेव्हडीचसी पाहुन ॥ राक्षस मनीं आलोचन ॥
करीतां गहनवाटे तयांसी ॥ भासे सर्वहीं रुजु हे ॥ ४०५ ॥

परंतु शकटदास मित्र रुजु नव्हे ॥ मुद्रा शकटदासा जवळीच आहे ॥
सिद्धार्थक पाहे प्राणमित्र तयाचा ॥ सिद्धार्थकाच्या वचनावरून ॥ ४०६ ॥

शकटदासानें द्रोह केला म्हणून ॥ राक्षस बहुत भिन्न होउन ॥
बैसला आपण चिंता करीत ॥ त्या समईं मलयकेतूनें ॥ ४०७ ॥

पाहून राक्षसाचें आभरण ॥ पाठविलीं असती चंद्रगुप्तानें ॥
म्हणून त्यानें पत्रांत लिहिलें होतें ॥ राक्षसास हे आभरण ॥ ४०८ ॥

तेंच हें असेल प्रायेण ॥ ऐसा मनांत निश्चय करून ॥
नीती निपुण विचारीत असे ॥ मग राक्षस बोले आपण ॥ ४०९ ॥

विकत घेतलें वर्तका पासून ॥ ऐसें उत्तर देतांच तक्षण ॥
आपुला पुरातन कंचुकी पाचारिला ॥ पुसिलें तयास हे आभरण ॥ ४१० ॥

जाणतोसकाय म्हणोन ॥ मग तेणें सादर पाहून ॥
बोले आभरण पर्वतेश्वराचें ॥ मलयकेतुनें खिन्न होउन ॥ ४११ ॥

राक्षसाप्रती बोले ऐसें वचन ॥ बाप कुसुमपुरीं पावला मरण ॥
ते आभरण चंद्रगुप्तासी पावलें ॥ हे वर्तमान तैसे असतां ॥ ४१२ ॥

तुम्ही विकत घेतलें म्हणतां ॥ हे युक्तकाय ऐसें विचारितां ॥
राक्षस खिन्न पाहता जाला असे ॥ शकटदास आपला डबीर ॥ ४१३ ॥

पत्र पाहतां त्यांचेच दुस्तुर ॥ मुद्राहीं मन्नामांकित निर्विचार ॥
सिद्धार्थक आप्तवर मज असे ॥ चंद्रगुप्त राजा भाग्यवंत ॥ ४१४ ॥

பச்சிலையும் பசும்பொன்னும்

ஞானமும் விஞ்ஞானமும்

கடவுளைப்பற்றிய அறிவினனுபவம் ஞானமெனவும், அதற்குச் சாதனமான அறிவினனுபவத்தையூட்டும் சாத்திரங்களும் சிற்பங்களும் விஞ்ஞானமெனவும், சான்றோர்களால் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே ஞானமும் விஞ்ஞானமும் அனுபவஞானமெனுமிலக்கணத்தை மீறுவதில்லை.

அவ்வாறல்லாது அனுபவமற்றதோரறிவை நாம் நூல்களினால் முதன் முதலாகப் பெறுகின்றோமே. இதற்கு 'எழுத்தறிவு' என்றே பெயராகும். படித்தபின் அனுபவமற்ற அவ்வறிவை அனுபவவடிவமாக்கிக்கொண்டால் அது விஞ்ஞானமாகின்றது.

இவ்வாறாகிய விஞ்ஞானங்களனைத்தும் சிற்பங்களாயினும் சாத்திரங்களாயினும்; அனுபவப்பேரறிவாகிய ஞானத்திற்குச் சாதனங்களாகவே முடிகின்றன. இந்நிலையில் வேதாந்தமும், ஒரு விஞ்ஞானமேயாகும். இதனிலும் அனுபவமற்ற (பரோக்ஷ) ஞானத்தையும் அனுபவவடிவமான (அபரோக்ஷ) ஞானத்தையும், காண்கின்றோம். ஆனால் சிற்பங்கள் முதல் வேதாந்தம் முடிய விஞ்ஞானங்களேயாயினும் சிற்பங்களும் சில சாத்திரங்களும் 'அறிவே செயலாகின்றது' எனும் தத்துவத்தை, அடிப்படையாகக்கொண்டு பரமனின் 'ஸகுண மகிமைகளின்' அறிவையுணர்த்துகின்றன. வேறு சில சாத்திரங்கள் 'செயலொழிந்ததறிவு' எனத் திகழும் பரமனின் 'நிர்க்குண மகிமையின்' அறிவையுணர்த்துகின்றன. இவ்வேறுபாட்டைக் காரணமாகக்கொண்டே 'விஞ்ஞானம்' எனும் பதத்திலுள்ள 'வி' யெனுமடைச்சொல்லிற்கு அற்பமெனவும் பெரிதெனவுமிரு பொருள்கள் கூறுவர் சான்றோர்.

அறிவே செயலாகியது

சிற்பத்தைப் பெரிதெனவும் விஞ்ஞானமெனவும் சான்றோர் கொண்டாடுகின்றனர். பிரதிமையில் பூசிப்பதை யுத்தமமெனவும், சித்திரத்தில் பூசிப்பதை மட்டமெனவும், கூறுகின்றனர். காரணம் என்ன?

ஒரு சிற்பியிடம் பாறையைக் கொடுத்தால், என்ன வேண்டுமென்கின்றான். நமக்குப் பிள்ளையார் வேண்டுமானாலும், விஷ்ணு வேண்டுமானாலும், சிவன் வேண்டுமானாலும், அவன் அப்பாறையிலிருந்தே வெளிப்படுத்தித் தோற்றுவிக்கின்றான். இதற்கு அவன் செய்யும் செயல் யாது? கடவுளைச் சமைக்கின்றானா? கடவுளின் வடிவிற்கு மறைவாய் நிற்கும் வேண்டாதவற்றை ஒழிக்கின்றான்.

வேண்டாதவற்றை யொழிப்பதனாலும், பாவனை விசேஷத்தாலும், எங்கும் நிறைந்தவன் கடவுளெனவும், எவ்வடிவுங்கொண்டவன் கடவுளெனவும், சிற்பத்தினால் தெரியவருகின்றது.

நமது செயலுக்கு விஷயமாகாமலே பேரறிவாகிய கடவுள்; பல வடிவங்கள் கொண்டு எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றான். அவனை நாம் பாவித்தால் நமது கருத்துக்குகந்த வடிவத்துடன் எங்கும் தோன்றுவான்; எனவும் சிற்பத்தினால் தெரியவருகின்றது.

சித்திரக்கலையிலோ சமமாய் வழுவழுப்பாயுள்ள பலகையிலோ துணியிலோ காடு மலை மேடு பள்ளம் முதலியவற்றை (பொய்யானவற்றை)க் கைத்திறமை கொண்டு தோற்றுவிக்கின்றான். எனவே சித்திரக்கலையில் சிற்பியினால் தனது திறமைகொண்டு பொய்யானவை தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. சிற்பத்திலோ சிற்பியின் செயலுக்கு விஷயமாகாமலே அவனது பாவனைக்கிணங்க, உருவும் பெயருங்கொண்டு, எங்கும் நிறைந்த கடவுள் தானாகவே ஸத்தியமாகத் தோற்றுகின்றான். இதனாலேயே சிற்பம் விஞ்ஞானமெனக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

ஆகவே புலன்களுக்கெட்டாத பேரறிவு வடிவங்கொண்ட கடவுள்; சிற்பியின் செயலுக்கு விஷயமானவன் போலும் தோன்றி, அதனிற்கு விஷயமாகாமலே, "அறிவாகிய தானே பற்பல நாமரூபங்கள் கொண்டு எங்கும் நிறைந்து உலகச்செயலாகி நிற்கின்றான்" என்ற கருத்தைச் சிற்ப விஞ்ஞானமறிவித்து, அதனனுபவத்தை யூட்டுவதால், 'அறிவே செயல்' (நிர்க்குணமே ஸகுணம்) எனத்தெரிவிக்கின்றது.

இதுபோலும் "கடவுளே உலகம்" 'உலகிற் கடவுள்' எனும் கருத்தினனுபவத்தையுணர்த்தும் விஞ்ஞானங்களனைத்தும்; 'அறிவே செயல் அறிவேயுலகம்' எனப் பேரறிவாகிய பரமனின் நிர்க்குண வடிவினனுபவத்திற்குச் சாதனமாகின்றன.

செயலொழிந்தறிவு

யோகம் ஸாங்கியம் வேதாந்தம் முதலிய சில விஞ்ஞானங்கள்: செயல் ஒழிந்தப் பேரறிவு வடிவமாகிய நிர்க்குணரூபத்தின், நேரிட்ட அனுபவ ஞானத்திற்குச் சாதனமாகின்றன.

அதாவது; மனிதன் இம்மை மறுமைப் பயன்களில் அவாவினால், அப்பயன்களுக்குக் காரணமாகிய சில கர்மாக்களைச் செய்து, அவைகளின் பயனாகிய சுகதுக்கங்களைத் தானே யனுபவித்துப், பிறவி மரணபந்தத்தில் தினறுகின்றான், இந்த பந்தம் நீங்க, அவாவினாலேற்படும் கர்மாக்களை அறவே ஒழிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு;

அக்கர்மாக்களுக்குக் காரணமாகிய மனதை; யாதொரு செயலுமற்ற முறையில் பண்படுத்தி, பரமனிடம் ஏகாக்கிரமாய் நிலை கொள்ளச்செய்ய வேண்டு மென்பதையும்; அதனனுபவத்தையும் யோகம் கூறுகின்றது.

உலகின் காரணதத்துவங்களாகிய இருபத்தைந்தினையும், அறிவு ஜட மெனும் பாகுபாட்டினாலும், அவை ஒன்றுக்கொன்றினுதவிகொண்டு ஜீவனின் போகத்திற்காகத் தாமேயியங்கும் திறமைகொண்டவையென நன்கு பகுத்தறித லாலும் ஜீவன் தனது போகத்திற்காக தத்துவங்களொன்றுக்கொன்று துணை கொண்டியங்காத முறையில் தன்னை நிலைபெறச்செய்துகொள்ளவேண்டுமெனவும் அதனனுபவத்தையும் ஸாங்கியம் கூறுகின்றது.

வேதாந்தமோ, நாம் செய்த கர்மாக்களே நமது பந்தத்திற்குக் காரணம். தீவினையின் பயனாகிய துக்கம் எவ்வாறு, நாம் விரும்பாத போதிலும் காலத்தில் தகர்க்க முடியாமல் நம்மைச் சாருகின்றதோ; அஃதே போலும் நல்வினையின் பயனாகிய சுகமும் தானே வந்தடையும். இதற்கெனப் பாடுபட வேண்டாம். இந்த பிராரப்த கர்மாவை யாரும் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். ஆனால் பந்த ஹேதுவாயும் அவித்தையின் வடிவாயுமுள்ள, அவாவினால் ஏற்படும் கர்மாக்களை யொழித்திருந்தால், அவாவும் பயனுமற்ற அக்கர்மாக்களாலும், உபநிடதங்களில் கூறப்பட்ட ஸகுணோபாஸனைகளாலும், சித்தம் சுத்தி பெறும் அப்பொழுது வேதாந்த வாக்கியங்களின் விசாரத்தினால், நிர்குண ஞானனுபவத்திற்குக் காரண மாகிய விஞ்ஞானனுபவம்; சிரவண மனன நிதித்யாஸனங்களால் ஏற்பட்டு, அவித்தையினாலேற்பட்ட பந்த மொழியும், கைவல்யம் தானாகவே ஸித்திக்கு மென்ற, அனுபவ விஞ்ஞானத்தைப் பயக்கின்றது.

ஆகவே, இவை அனைத்தும் நிர்க்குண ஸ்வரூபானுபவ ஞானத்திற்குச் சாதனங்களாகிய விஞ்ஞானங்களாம். ஆதலின் இவை, செயலொழிந்த அறிவின னுபவத்தை யூட்டும் விஞ்ஞானங்களெனக் கூறினோம்.

ரசாயனம்

முன் கூறிய விஞ்ஞானங்கள் போலும் ரஸாயனம் சிறந்ததொரு விஞ் ஞானமாகும். இந்த விஞ்ஞானம் மிகப் பெரியது. சரீரம் மனம் ஞானம் இம் மூன்றிற்கும் நன்மை பயக்கும். அறிவின் அனுபவத்தை ஊட்டி, பேரின்பப் பெரு நிழலில் நம்மை இளைப்பாறச் செய்வதால்; இது பரமனின் பராபர ரூபங் களின் அறிவை உணர்த்தும் சிறந்த விஞ்ஞானமாகும். ஆகையினாலேயே ' ரஸா யனம் ' எனும் பதத்திற்கு முற்றிலும் துறந்த முனிவர்களால், மூவகைப்பொருள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

கருட புராணத்தில் " यज्जराव्याधिविध्वंसि तद्रसायनमुच्यते " எது நரை மூப்பு வியாதிகளை அறவே ஒழித்து விடுமோ அது ரஸாயனமென, வியாஸர் கூறுகின்றார்.

தாது ரஸாயன சாஸ்த்திரங்கள் "न सूतेन विना कान्तं न कान्तेन विना रसः। सूतकान्तकसंयोगाद्रसायनमिहोच्यते ॥" ரஸத்தின் சேர்க்கையற்ற காந்தமும் காந்தத்தின் சேர்க்கையற்ற ரஸமும் பயனற்றதாகையால், ரஸ காந்தங்களின் சேர்க்கையெனும் ரசாயனம் இங்கு கூறப்படுகிறதெனக் கூறுகின்றன.

முன் கூறப்பட்ட வியாஸருடைய வாக்கியமானது, ஔஷத ரஸாயனமாகும். கடுக்காய், திப்பிலி, சீந்தில் முதலிய ஒஷதிகள் ஒவ்வொன்றுமே, ரஸாயனமெனக் கூறி; அவற்றை ஸேவிக்கும் நியமமும் பத்தியமும் அனுபானமும் ஆங்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இம்முறையினால் 'க்ஷேத்ரீகரண'மெனும் சரீர கல்பம் தான் சித்திக்கின்றது. காமலோபாதிகள் விலகாது.

இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட தாது ரஸாயனமோ, ஔஷத ரஸாயனத்தை அங்கமாகக் கொண்டது. ஔஷத ரஸாயனத்தில் கூறப்பட்ட திவ்ய மூலிகைகளினாலேயோ, சுத்தகந்தகத்தினாலேயோ க்ஷேத்ரீகரணமெனும் சரீரசுத்தியைப் பெற்றபின், சரீரத்திற்கும் மனம் முதலிய இந்திரியங்களுக்கும் திவ்ய சக்தியை ஊட்டச் சாதனமானது.

ஆகையினாலேயே, அப்பிரகம் காந்தம் முதலியவற்றின் ஸேவைக்கு, வித்யாதரர் முதலிய தேவர்களின் உலக ஸஞ்சாரமும் அவர்களின் பெருமையை இங்கு அனுபவிக்கும் வாய்ப்பும் பயனாக (ஸித்தியாக)க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த தாது ரஸாயனத்திற்கு ஸகல லோக காம சாரமும் திவ்ய சக்தி கொண்ட மனத்தால் கடவுளின் ஸகுண விபூதிகளை நேரில் கண்டு அனுபவிப்பதும் முக்கியப் பயன்களாதலின், இது திவ்விய ரஸாயனமாகும். காமக்ரோதாதிகள் அற்றவனே, இதனிற் தகுதியுடையவனாவான்.

அத்தகைய சரீர சுத்தி பெற்ற பிறகு, காமலோபாதிகள் அற்றவனாய் ரஸ காந்த ரூபமான ரஸாயனத்தைச் சேவிக்கத் தகுதியுற்றவனொருவன்; முதன் முதலாகத் தான் ஸேவிக்கப் போகும் ரஸாயனத்தை, சுத்தமான தாரம், செம்பு இரும்பு முதலியவற்றில் உபயோகித்து சாஸ்த்ரத்தில் கூறியபடி வேதம் (அணுக்களின் பரிணமத்தை) செய்கின்றதாவெனப் பரீக்ஷை செய்ய வேண்டும். "आदौ लोहे परीक्षेत ततो देहे प्रयोजयेत्" எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் பிறகே ஸேவிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஸேவித்து திவ்யசக்தி பெற்றவன் பரீக்ஷைக்கென்று ஏற்பட்ட சுவர்ண வேதத்தில் மயங்காதிருந்தால், இந்த தாது ரஸாயனமே நிர்க்குண ஸ்வரூபானுபவத்திற்குச் சாதனமாகிவிடும்.

இதனாலேற்படும் நிர்க்குண ஸ்வரூபானுபவமே, உபநிடதத்தால் "रसो वै सः रसँ ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" 'அதுவே நித்தியமான ரஸம் அதனைப் பெற்றே மனிதன் நித்தியானந்த ஸ்வரூபனாகின்றான்' எனக் கூறப்படும், மூன்றாவது ரஸாயனமாகும்.

இவ்வனுபவத்தில்; இவன் ஸேவிக்கும் ரஸமே மஹேசனாயும், கந்தகமே சக்தியான உமையாகவும், காந்தமே முழு முதற் கடவுளான கணபதியாகவும், ரஸ கந்தக காந்த ஸம்யோகத்தினால் தோன்றும் சுவர்ணமே கார்த்திகேயனாகவும் தோன்றி; ஒரே வடிவாய் போத ரூபமாய்த் திகழும் அனுபவம் கிட்டுகின்றது. எந்த நிர்க்குண போத ரூபத்தை, ஸித்தமெனக் காட்ட வந்த வேதம், அவன் வடிவை "आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः" 'காலின் நுனி நகம் முதல் முற்றிலும் சுவர்ண வடிவங் கொண்டவன்' எனவும்; ஸ்மிருதிகள் 'हिरण्यरेताः' 'சுவர்ண வீரியங் கொண்டவன்' எனவும் கூறுகின்றனவோ; அவ்வடிவிலேயே ரஸத்தை ஸேவிக்கும் ஞானியும் பிரகாசிக்கின்றான்.

இந்த மூவகைத்த ரஸாயனங்களைப் பற்றி முறையே வைத்திய சாஸ்திரங்களும் ரஸேச்வர விஞ்ஞான சாஸ்த்திரங்களும் வேதம் ரஸோபநிஷத்து முதலியவைகளும் தனித் தனியே பிரகாசிக்கச் செய்கின்றனவாயினும்; வான்மீகி வியாஸர் முதலிய மகரிஷிகளும் இதனைப் புராண இதிகாஸங்களில், மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர். இக்கண்ணுடன் அவைகளைக் கூர்ந்து நோக்காமல், கதையை மட்டிலும் கேட்டு நாம் மகிழ்கின்றோம்.

நாம் எல்லோரும் தினந்தோறும் கேட்டு வருகின்ற ஸ்ரீராமாயணத்தில் வான்மீகி மகரிஷி இம்மூன்று ரஸாயன பேதங்களையும் ஒரு ஸர்க்கத்தினால், ஸாத்தியசாதன முறைகளுடன் ஐயமறக்கூறியிருக்கின்றார். இதற்கே குமார ஸம்பவமெனப்பெயர். இது விசுவாமித்திரன் இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு பலாதி பலைமந்திரங்களால் சரீரசுத்தியையும் சித்தியையுமுண்டுபண்ணியபிறகு, அவர்களுக்கு திவ்ய சக்தியையளிக்க உபதேசித்ததாகும். இதன் பெருமையினாலேயே இராவண ஸம்ஹாரம்வரை "कार्तिकेयवनोद्भूताः शराः" 'கார்த்திகேயன் பிறந்த வனத்திற் பிறந்தவை இந்த பாணங்கள்' என இராமன் பெருமை கொள்ளுகின்றான்

இக்குமாரஸம்பவச் சருக்கத்தில்தான் தீக்ஷ்ணமென்பது இரும்பல்ல கருப்பு சிவப்பு அயஸ்ஸாகியகிருஷ்ணாயஸரக்தாயஸமெனும் எஃகிற்கும், தாமிரத்திற்கும் காரணமாயுள்ளது. அது ஒரு தனி உலோகமென்பதை "ताम्रं कार्ष्णायसं चैव तैक्ष्ण्याद्वेवाभ्यजायत எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

ரஸாயனத்தகுதி

இவ்விதமான மூவகைரஸாயனங்களுள் நடுவில் கூறப்பட்ட தாது ரஸாயனமே மிகச் சிறந்தது. ஏனெனில் க்ஷேத்ரீகரணத்தைப் பயனாகக்கொண்ட ஔடதரஸாயனத்திற்குச் சாத்தியமாகவும், மூன்றுவதான நிர்க்குண ஸ்வரூபானுபவரஸாயனத்திற்குச் சாதனமாகவும் இருப்பதால் இதுவே முக்யமானதாகும்.

ஆனால் இத்தகைய தாது ரஸாயன சாஸ்த்திரங்கள் அதிகம் கையாளப் படாமலிருப்பதற்குக் காரணம், இதனைக் கற்கவோ ஏற்கவோ தகுதியுற்றவர் மிகச் சிலரென்பதேயாகும். தகுதியற்றவர் பலரிதனைக் கையாள முயற்சித்துப் பாழாயினர்.

ஒவ்வொரு விஞ்ஞானத்திற்கும் அதனை ஏற்கத் தகுதி யாதென்று, அந்த சாஸ்த்திரத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அத் தகுதியை முதன் முதலாக நாம் சம்பாதிக்கவேண்டும். எனவே; இந்த தாது ரஸாயனத்திற்கு க்ஷேத்ரீகரணம் ஸாதனமாயினும் அதைமட்டிலுமுடையவன் தகுதிபெற்றவனாகமாட்டான். பரமலக்ஷ்யத்தில் அவாக்கொண்டவனாகவும் அதற்கு இடையூறான பரீக்ஷார்த்த சித்திகளில் காமலோபங்களற்றவனாகவும், ரஸகந்தககாந்தாதி தேவதைகளிடம் பக்தியும் வழிபாடுமுடையவனாகவும் இருப்பவனே இந்த விஞ்ஞானத்தைக் கற்கவோ ஏற்கவோ தகுதி பெறுகின்றான்.

ரஸம் கந்தம் காந்தம் இவைகளைப்பெற அதற்குரிய தெய்வங்களை வழி படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவற்றை எந்த ஓஷதிகளிடமிருந்து பெறு கின்றோமோ அந்த ஓஷதிகளுக்கும் தனித்தனியே கூறப்பட்ட தெய்வங்களை வழிபடவேண்டும். அதோடுமட்டுமல்லாமல் அத்தகைய ஓஷதிகள் எங்கு நமக்குக் கிடைக்கின்றனவோ, அந்த க்ஷேத்திரத்தை பரிபாலிக்கும் க்ஷேத்ரபாலக தெய்வங் களின் அனுக்ரகத்தையும் பெறவேண்டும்.

இவையனைத்தும் தாதுரஸாயன சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. रसकर्मकरा दिव्याः कुलौषध्यः सुसिद्धिदाः। भ्रमन्ति पशवो मूढाः कुलौषधिविवर्जिताः॥ तृणौषधिरसानां च नैव सिद्धिः प्रजायते। तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ज्ञातव्यातु कुलौषधिः॥ रसौषध्यो महौषध्यः सिद्धौषध्यस्तथापराः। दिव्यौषध्य इति प्रोक्ता मया ह्येताश्चतुर्विधाः॥ என இக்குல ஓஷதிகளின் உதவியற்று மூடர்கள் ரஸாயனத்தில் திணறுகின்றனர். அக்குல ஓஷதிகளோ ரஸ ஓஷதிகள் மஹௌஷதிகள் ஸித்த ஓஷதிகள் திவ்ய ஓஷதிகளென நால்வகைப்படுமெனவும் கூறி அவைகளி னிலக்கணங்களையும் தேவதைகளையும் வழிபாட்டினையும், ஓஷதிகளின் கிரஹண சோதனங்களுக்காகிய மந்திரங்களையும் கூறியிருக்கின்றனர்.

இஃதிவ்வாறிருக்க யாதாமொரு தகுதியையும் சாஸ்த்திரத்திற் கூறியபடி பெறாது, தங்கம் செய்ய வேண்டுமென்ற மோகத்தால் மட்டிலும் பெரியதோர் கழகத்தை நிறுவித் திட்டங்களை வகுத்தாலும்; அது பாழாகுமே தவிர நோக்கம் கைகூடாது. ஆகவே; இத்தகைய தகுதி பெற்றவனே, ரஸாயன சாஸ்த்திரத் தைக் கற்கவோ ஏற்கவோ முடிந்தவனாகின்றான்.

ரஸம்

ரஸமெனும் தாதுப்பொருள் நித்தியமானது. இது அணுவுக்கு அணுவாகவும் மகத்துக்கு மகத்தாகவும், எங்கும் நிலவி நிற்பது. முறையறியாதவருக்கிது விஷமாகவும், அறிந்தவருக்கு அமிர்தமாகவும் திகழ்வது எங்கும் கிடைப்பது. இதன் ஸம்பந்தமற்று எந்த ஜீவனும் வாழவோ வளரவோ முடியாது. எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராய் நிற்பது. மனிதன் முதல் ஈ எறும்புவரை எல்லா உயிர்களுக்கும்; அவைகளினுடலமைப்புக்கேற்ப பரிணமித்து வாழ்வு தருதலால், உமிழ்நீர்போலும் அவரவருக்கு அமிர்தமாகவும் மற்றவருக்கு விஷமாகவுமிருத்தலால் 'விஷதோஷத்தை ஸஹஜமாகவுடையது ரஸம்' எனவும் அதனைச் சுத்திசெய்தே ஏற்கவேண்டுமெனவும், அதன் முறைகளையும் சாஸ்த்திரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆனல்; ஒரு உயிரின் வாழ்விற்குக் காரணமாய் நிற்கும் ரஸம், மற்ற உயிர்களுக்கு விஷதோஷத்தை ஸஹஜமாகவுடையதெனினும்; கிணறுகளினின்றும் கிடைக்கும் ரஸத்தையும், கடைகளில் விற்கப்படும் ரஸத்தையும் ஏற்கலாமோவெனில் ;

அவற்றிலும்; ரஸம் பஞ்சபூதாத்மகமானபடியால், பூமிஜலம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையினலுண்டான தோஷங்களும் நாகம் வங்கம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையினலுண்டான தோஷங்களும் உண்டெனவும்; அவற்றின் சோதன முறைகளைச் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே; ரஸ ஔஷதிகளிடமிருந்து ரஸம் பெறுவதே உத்தமமாகும். இதுவே உலோகவேதம் உடல்வேதமிரண்டிற்கும் சாதனமானதாகும்.

ஆனல்; ஔஷதிகளிடமிருந்து பெறப்படும் ரஸமனைத்தும் சுத்தமானதாகி விடாது. அவைகளிலும் நாகம் வங்கம் இவற்றை பீஜமாகக்கொண்ட ரஸமாயின்; அதனைச் சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறைப்படி தோஷமறச் சுத்திசெய்து பழச்சாற்றினலும் இஞ்சிச் சாற்றினலும், ஏழு ஏழு நாட்கள் புதிய புதிய சாறு கூட்டி பாவனை செய்யவேண்டும். எனினும் முன் கூறிய ரஸங்களை விடச் சிறந்ததாகும்.

ஔஷதிகளிடமிருந்தே செம்பு ரஸமும் சுவர்ணபீஜ ரஸமும் பெறப்படுமாஞல், யாதொரு சுத்தியும் தேவையில்லை. ஆனல் இவ்விரண்டுவித ரஸங்களும், சாஸ்த்திரத்திற் கூறியுள்ள கல்ப ஔஷதிகளிடமிருந்தே பெற முடிந்தவைகளாம். அத்தகைய கல்ப ஔஷதிகளோ; நிசாசரம் அங்கநாயிகா உச்சடா சாகம் இரிந்திரீ என்பவைகளாகும். இவற்றினிலக்கணங்களும் செய்முறையும், சாஸ்த்திரங்களில் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றினின்றும் பெறப்படும் ரஸம், மூவகைப் பட்டதாம். முறையே சர்மாரம் சுக துண்டம் ஹம்ஸ பாதம் எனப் பெயருடையவை. சர்மாரம் வெள்ளி போன்றது. சுக துண்டம் மஞ்சள் நிறம் கொண்டது. ஹம்ஸபாதம் செம்பரத்தை மலரின் நிறங் கொண்டது. இந்த ஹம்ஸ பாத ரஸமே சுவர்ண பீஜ ரஸமாகும். இதனை வைத்திய சாஸ்த்திரங்களில் (சுக்ஷுஷ்ய) 'கண்ணுக்கு மிக நன்மை பயக்க வல்லது' எனவும் கொண்டாடி யிருக்கின்றனர்.

இத்தகைய ஹம்ஸ பாத ரஸம் யாதொரு தோஷமற்றதாயினும் தோஷங்களை நீக்கும் முறைகள் தேவையில்லையாயினும், ரஸ நியமனத்திற்காகிய ஊர்த்வ பாதனம் அதப் பாதனம் திர்யக் பாதனமெனும் மூன்று முறைகளைச் செய்தே தீர வேண்டும். அன்றேல் ரஸம் நெருப்பிற்கு நில்லாது. பத்தமாகாது. ஹம்ஸ பாத ரஸமானது பாதனங்களினால் மட்டிலுமே கட்டுப்படுவதற்கும், நெருப்பை ஸஹிப்பதற்கும், காரணம் யாது?

இந்த திவ்ய ஓஷதியில் பீத கந்தகமும் ஹம்ஸ பாத ரஸமும் தானிருக்கின்றன. ஆகவே நந்திகேசுவர யந்திரத்தினால் 7 நாட்களில்; ரஸம் மேலே சென்று கீழே வந்து; கீழே கந்தகமும் ரஸம் மேலேயுமாகத் தெளிந்து பிரிந்து நிற்பது, இந்த ஓஷதியின் பெருமையினாலேயே யாகும். அப்பொழுது அந்த ரஸம், செந்நிறத்துடன் தான் இருக்கும். அதன் பிறகு இரண்டு மாத காலத்தில், ஓஷதியின் பலத்தினாலேயே; ரஸத்தின் கீழேயுள்ள கந்தகம் சிறிது சிறிதாக மேலே சென்று, முட்டுண்டு, ஒளி மய ஜலமாகி, ரஸத்தில் சொட்டி, ரஸத்தினால் புசிக்கப் படுகின்றது. ரஸமானது தன்னளவில், ஆறிலொரு பாகம் கந்தகத்தைப் புசித்ததாயின்; கரு நிறங் கொண்டு ஆரோட ரஸமாகி விடுகின்றது. இந்த ஆரோட ரஸமே; காய கற்பங்களுக்கும் வியாதிகளைப் போக்குவதற்கும் சக்தி பெற்றதெனவும் அதனை ஸேவிக்கும் முறைகள் யாதெனவும், சாஸ்திரத்திற் கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு ஓஷதி பலத்தினாலேயே ரஸத்தில் கந்தகத்தை ஜாரணம் செய்வதற்கு 'வாஸனாமுக தீபனம்' எனப் பெயர். இது மிகவும் சிறந்த முறையாகும்.

மேலும் இந்த ரஸ ஓஷதியினின்றும் கிடைக்கும் ஹம்ஸ பாத ரஸமே 'நிர்பீஜ ஸுவர்ணம்' எனப்படும். இந்த ரஸத்தில் ஸமபாகம் கந்தகம் ஜாரணம் செய்யப்பட்டதானால், அந்த ரஸம் சதவேதி யெனப்படும். அதாவது; நூறு தோலா உலோகத்திற்கு ஒரு தோலா ரஸம், வேதமுறையில்; ஏற்கப் படுமானால் நூறு தோலா உலோகத்தையும் தங்கமாக்கி விடும். மற்ற ரஸங்கள் சுத்தி செய்யப்பட்டு வேத முறையில் சதவேதியாக்கப்படுமானால், உலோகம் தொண்ணூற்றெட்டு பாகங்களும் பீஜ ஸுவர்ணம் ஒரு பாகமும் சதவேதி ரஸம் ஒரு பாகமும் ஏற்க வேண்டியதாகும். ஆகவே பீஜமான சுவர்ணத்தின் ஜாரணமில்லாமலே உலோகங்களை சுவர்ணமாக்குவதால், ஹம்ஸபாத ரஸத்திற்கு நிர்பீஜ

சுவர்ண ரஸமெனப் பெயர். இம்முறையை மிகச் சிறந்ததாகவும் இதனாலேற்படும் சுவர்ணமே தெய்வங்களின் ஆபரணங்களுக்கு ஏற்றதெனவும், ரஸ ஹிருதயாதி தந்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த ரஸமானது பஞ்ச பூதாத்மகமாயினும், அவற்றின் தோஷமற்றுத் தனிப் பெருமையுடன் நிற்பதால்; இது மஹேசனெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ரஸ சாஸ்த்திரத்தில் வருணிக்கப்பட்டவை யனைத்தும், உருவக அணியல்ல. அந்த அந்த தேவதை வடிவிலேயே திகழ்வதெனக் கருத்தாகும்.

ஆகலினாலேயே மகேசன் போலும் பஞ்ச பூதாத்மகமாகவும் தனித்தும் நிற்கும் ரஸத்திற்குக் கூறிய, சோதன மூர்ச்சன மாரணங்கள்; நித்தியமாய் நிற்கும் ரஸத்திற்கல்ல, அதனுடன் சேர்ந்த பூதாதிகளுக்கேயென; பார்வதியின் சந்தேகத்திற்குப் பரமன் "महामूर्छागतं सूतं कोवाऽपि कथयेन्मृतम्। दिव्यौषध्या रसेनैव जायते नष्टचेतनः॥ पञ्चभूतात्मकः सूतः तिष्ठते च सदाशिवः।" திவ்ய ஔஷதியின் பெருமையினால் மூர்ச்சித்துப் பஞ்ச பூத ஸம்ஸர்கம் ஒழிந்து நிற்கும் ரஸத்தை, மரித்து விட்டதென யார் கூற முடியும்? ரஸம் அப்போது சேதன வர்க்க ஸம்பந்தமற்று ஸதாசிவமாக நிற்கின்றது' எனப் பதில் கூறியிருக்கின்றான். மற்றும் ரஸத்தின் பெருமையைக் கூறுமிடத்து "दृश्यादृश्यस्वरूपं त्वां भोगमोक्षप्रदं परम्। यो न जानाति सूतेन्द्र स मां वेत्ति कथं नरः॥" 'காணமுடிந்ததும் முடியாததுமான இருவிதப் பெருமை கொண்டு போக மோக்ஷங்களை யளிக்கவல்ல உன்னை யறியாதவன் என்னை எவ்வாறு அறியக் கூடும்' எனக் கூறியிருக்கின்றான். ஆகவே பஞ்சபூதமயமாய்ப்பரந்து நிற்கும் ரஸம், சுத்தமானவுடன் ஸதாசிவ வடிவத்தில் பிரகாசிக்கின்றது. அதனை முறையே ஸேவிக்கின்றவனும், பிணி மூப்பு மரணமற்று ஸதாசிவனாய்த் திகழ்வான்.

ரஸஸேவை

சாஸ்த்திரத்தில் கூறப்பட்ட ஔஷதிகளினாலோ கல்பங்களினாலோ, சுத்தமான பீதகந்தகத்தினாலோ, க்ஷேத்ரீகரணமெனும் சரீரசுத்தியைப் பெற்றபிறகே; ஆரோடமெனும் ரஸத்தைக் கூறப்பட்டமுறையில் அளவுடன் ஸேவிக்கவேண்டும். ஹம்ஸபாத ரஸமானால் இயற்கையினாலேயே ஆரோடரஸமாயிருப்பதால் யாதொரு சுத்தி ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமல் ஸேவிக்கலாம். இத்தகைய ஔஷதியும் ஹம்ஸபாதரஸமும் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதரிதானபடியால் கிடைக்கும் ரஸத்தை தோஷங்களும் ஏழு கஞ்சுகங்களும் அறவே நீங்கும் முறையில் சுத்தி செய்துகொண்டு அந்த ரஸத்தில் கூறிய முறையில் நந்திகேசுவரயந்திரத்தினால் கந்தகத்தை ஜாரணம் செய்து ஆரோடரஸமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

சாஸ்த்திரத்தில் ரஸசுத்திக்காகிய முறைகள் பல கூறப்பட்டிருப்பினும் மிக முக்கியமானதும் சிறந்ததுமான முறையை இங்கு கூறுவோம்,

ரஸசுத்தி

பஞ்சபூதாத்மகமான ரஸத்தை 'தப்தகலுவத்தில்' ஐந்து பலங்களுக்குக் குறைபடாமல், நூறு பலங்களுக்கு அதிகப்படாமல் இட்டு, கலுவத்திலிட்ட ரஸத்திற்குப்பதினாறிலொருபாகம் செங்கற்பொடியும் மஞ்சள்பொடியுங்கூட்டி, நாள் முழுவதும் பழச்சாற்றினாலரைத்து, சூடான காடியினால் கழுவவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் நாகதோஷம் நீங்கிவிடும். இம்முறையினாலேயே ஏரழிஞ்சிலினாலும் இந்திரவாருணியினாலும் அரைத்துக்கழுவினால் வங்கதோஷம் நீங்கிவிடும். சரக்கொன்றையினால் இவ்வாறு செய்தால் மலதோஷம் நீங்கிவிடும். கருவூமத்தையினால் இவ்வாறு செய்தால் அணுவணுவாய்ப் பிரிந்தலையும் சாஞ்சல்யம் நீங்கிவிடும். திரிபலையினால் விஷதோஷமும், திரிகடுவினால் கிரிதோஷமும் நீங்குகின்றன. நெருஞ்சிலினால் நெருப்பை ஸஹிக்காத்தன்மையெனும் தோஷம் நீங்குகின்றது.

அதன்பிறகு வங்காதிவாடைகள் அறவே ஒழிவதற்கும், எழுவகைக்கஞ்சுக தோஷங்கள் நீங்குவதற்குமெனை, முன்கூறிய சரக்குகளின் சூரணத்தைப் பதினாறிலொருபாகம் வகைக்குக்கொண்டு, அந்த பாதரஸத்தை முன்போலவே குமரியின் ரஸத்தினால் அரைத்துக்காடியினாற் கழுவவேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் இந்த ரஸம், வைத்தியத்திற்கும் ரஸாயனத்திற்கும் மிகவும் ஏற்றதாகும்.

கந்தகம்

இம் முறையில் சுத்தி செய்யப்பட்ட ஆரோட ரஸமானது, உடல் உலோகம் இருவித ரஸாயனத்திற்கும் வைத்தியத்திற்கும் ஏற்றதாக வேண்டுமானால்; அதனில் கந்தகத்தை ஜாரணம் செய்தே தீரவேண்டும். கந்தகத்தைச் செரித்துக்கொள்ளாத ரஸம் பந்தப்படாது. பத்தமாகாத ரஸத்தை, மூர்ச்சை கொள்ளச் செய்வதோ மரிக்கச்செய்வதோ பாவச்செயல் (பயனற்றது.) "जीर्णे गन्धे पुनर्देयं षड्भिर्वारैरसे। समम् । षड्गुणे गन्धके जीर्णे मूर्छितो रोगहा भवेत् ॥ अथ वक्ष्यामि देवेशि जारितं रसमारणम् । अजारितं रसंमूढः प्रमादान्मारयेद्यदि ॥ मम द्रोही स पापिष्ठो महापातकवान् भवेत् ॥" எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

எனவே; கந்தகத்தைச் செரிக்காத ரஸத்திற்கு, மூர்ச்சனையோ மாரணமோ பயனற்றதெனவும்; மூர்ச்சனையும் மாரணமும் செய்யப்படாத ரஸம், வியாதிகளைப் போக்காதெனவும்; கூறப்பட்டிருப்பதால், கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோட ரஸமே வைத்தியத்திற்கு உரியதெனத் தெளிவாகின்றது.

இனி உலோக வேதத்தைக் கவனிப்போம். சுத்தி செய்யப்பட்ட ஆரோட ரஸத்தில் கந்தகத்தின் ஜாரணமில்லாமலேயே, ரக்தவல்லீ முதலிய மூலிகைகளால் பந்தம் செய்யும் வழிகள் கூறப்பட்டிருப்பதனாலும்; அப்பிரகம் காந்தமிவற்றை ஜாரணம் செய்தே, உலோகங்களை வேதிக்கும் முறைகள் கூறப்பட்டிருப்பத

னாலும்; உலோகவேத ரஸாயனமுறையில், கந்தகஜாரணம் செய்துதான் ஆரோட ரஸத்தை ஏற்கவேண்டுமென்பதில்லை. இஃதேபோலும் சரீரவேதத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாமெனச் சந்தேகம் சிலருக்கு ஏற்படலாம். அது தவறானது.

ரக்தவல்லீ முதலிய ஓஷதிகள் ரஸத்தை பந்தப்படுத்துமேயல்லாது, அந்த ரஸத்தில் அப்பிரகமோ காந்தமோ செரிக்காதவரையில், அந்த ரஸம் வேதி ரஸமாகாது. அந்த ரஸத்தில் அப்பிரகமோ காந்தமோ செரிக்கவேண்டுமானால், க்ஷேமஸமகந்தகம் கொடுத்து, கந்தகபலத்தினாலேயே அப்பிரகாதிகளைச் சிறிது சிறிதாகச் செய்யவேண்டுமென; ஜாரணமுறைகள் கூறுகின்றன.

இதற்குக் காரணம் யாதெனில்; கந்தகஜாரணமில்லாதவரையில் ரஸத்திற்கு தீபனமேற்படுவதில்லை. பசிக்காதவனெவ்வாறு புசிப்பானென்ற முறையில் கந்தகத்தை செரிக்காத ரஸமும் அப்பிரகாதிகளை ஏற்பதில்லை. “विना गन्धेन ये मर्त्याः कुर्वते धातुजारणम्। न क्षुधा जायते सूते जीर्यन्ते धातवोपि न॥ तस्माद्गन्धं पुरा जार्य सूते वह्निविवर्धनम्। எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ரஸத்தை வேதியாகச்செய்யும் அப்பிரகாதிகளுக்குத் தாங்கள் செரிக்க, எந்த கந்தகம் செரிக்கவேண்டியிருக்கின்றதோ, எந்த கந்தகம் தான் செரித்த அளவிலேயே, ரஸத்தை சதவேதியாகவும் ஸஹஸ்ரவேதியாகவும் லக்ஷகோடி வேதியாகவும் தானே செய்யவல்லதோ, அத்தகைய கந்தகத்தின் ஜாரணத்தைத் தவிர, உலோக வேதத்தில் வேறு ஸாதனமில்லாமையால், உலோகவேத ரஸாயனத்திலும் கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோடரஸமே, ஏற்கத்தக்கதென்றோம்.

மற்றும் எத்தகைய சிறந்த ரஸமாயினும் மூவகைப்பாதனங்களைச்செய்தே ஏற்கவேண்டுமென முன்பே கூறினோம். ரஸத்திற்கு இன்றியமையாத சுத்தி ஸாதனங்களாகிய அத்தகைய பாதனங்கள் கந்தகத்தின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே ரஸத்திற்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. “सगन्धकं मर्दनं च पातनं भवति प्रिये। शुद्धः स्यात्पारदो देवि योग्यो योगे रसायने॥” எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகவே சரீரவேதத்திற்கும் கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோடரஸமே ஏற்கத்தக்கதாகும். ஏனெனில் கந்தகம் ரஸத்தில் செரித்து, ரஸத்தைப் பத்தமாக்கியதே தவிர தான் பத்தமாகவில்லை. ரஸம் பத்தமாயிற்றே தவிர தான் செரிக்கவில்லை. இந்த ரஸாயன சாஸ்த்திரத்தில் ‘பந்தம் ஜாரணம்’ இவ்விரண்டையும் நன்கு புரிந்துகொள்ளாதவன், ரஸாயனத்தினாலேயே அழிந்துவிடுவான். இதனையே மஹாகவியொருவர் “ये मंत्रेषु रसेषु च प्रणिहिताः तेष्वेव ते घातिताः” எவர்கள் மந்திரங்களிலும் ரஸங்களிலும் விழிப்பின்றி ஈடுபடுகின்றனரோ; அவர்கள் அவைகளிலேயே மடிகின்றனர்’ எனக் கூறியுள்ளார். (இங்கு பிரணிதானமென்பது மனமற்ற நிலையை மட்டிலும் குறிக்கின்றது.)

ஆகையினால் கந்தகம் செரிக்க மற்றொரு துணை வேண்டியதில்லை. அது தானாகவே செரிக்கின்றது. அப்பிரகமும் காந்தமும் செரிக்க, கந்தகத்தின் துணை வேண்டும். கந்தகத்தினால் ரஸம் பத்தமானாலும், ரஸம் செரிக்கக் காந்தத்தின் துணை வேண்டும். ரஸத்தில் செரித்த கந்தகத்திற்கு, ரஸம் பந்தகமல்ல. காந்தமே காந்தத்தை பந்தப்படுத்துவதாகும். எனத் தெரிந்துகொண்டோம்.

எனவே, ரஸத்திற்கு ஜாரகமாகவும் கந்தகத்திற்குப் பந்தகமாகவும் விளங்கும், காந்தத்தை ஸேவித்தே ஆரோட ரஸத்தை ஸேவிக்க வேண்டுமென; சாஸ்திரம் கூறியது. ஆகவே, ஸர்வதாது ஜாரகமாய் விளங்கும் கந்தகம், தானே செரித்து ரஸத்திற்குப் பந்தகமாகின்றது. ஸர்வ தாது பந்தகமாய் விளங்கும் காந்தம் தானே பத்தமாயிருந்து ரஸத்திற்கு ஜாரகமாகின்றது. இந்த ரகசியமான கருத்தை, சாஸ்த்திரத்திற்கூறிய ரஸஸேவை முறைகளைக் கொண்டு, நுண்ணிய அறிவினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தாதுக்களனைத்தையும் செரிக்கச்செய்து, துணையின்றி தானே செரிக்கின்ற தன்மையால் கந்தகமும்; தாதுக்களனைத்தையும் பந்தப்படுத்தி, துணையின்றி தானே பந்தமாகின்ற தன்மையால் காந்தமும்; இந்த ரஸாயன சாஸ்த்திரத்தில் ரஸத்திற்குச் சமமான பெருமை கொண்டவைகளாய்த் தலை சிறந்து நிற்கின்றன. ரஸம், காந்தம், கந்தகம் இம்மூன்றினையும், நன்கு புரிந்து கொண்டவன்; ரஸாயன சாஸ்த்திரத்தின் கரையைக் கண்டுவிட்டானென்றே கூறி விடலாம். நிற்க,

இதுவரை கூறியவற்றில் நீங்கள் என்ன தெரிந்துகொண்டீர்கள்? ஸர்வ பந்தகமான காந்தம், ரஸத்திற்கு ஜாரகமாகின்றது; ஸர்வஜாரகமான கந்தகம், ரஸத்திற்கு பந்தகமாகின்றது; எனப் புரிந்துகொண்டீர்கள். இனி, பத்தமான ரஸத்தை செரிக்கச் செய்வதா? செரித்த ரஸத்திற்குப் பந்தமா? எனக் கவனிப்போம். செரித்த ரஸத்திற்கு பந்தம் தேவையில்லை. பத்தமாகாத ரஸம் செரிக்காது. எனவே; பத்தமான ரஸத்திற்கே ஜாரணமும், கூறிய பயன்களும் ஏற்றதாகின்றன. அத்தகைய ரஸபந்தமோ, கந்தகத்தினாலேயே ஏற்படுவதாயின், கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோட ரஸமே, காந்தத்துடன் ஸேவிக்கத் தக்கதெனத் தெரிகின்றது. ஆகையினாலேயே நாம் கூறினும், உடல் வேதத்திற்கும் கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோட ரஸமே ஏற்றதாகுமென.

இப்பெருமைகொண்ட கந்தகம், நால்வகைப் பட்டதாகும். "रक्तवर्णं लोहवेधि पीतवर्णं रसायनम्। श्वेतवर्णं च भैषज्ये कृष्णं कुष्ठादिलेपने॥" செந்நிறமுடையது உலோகங்களை வேதிக்குமெனவும், மஞ்சள் நிறமுடையது காயஸித்திக்கேற்றதெனவும், வெண்ணிறமுடையது ஔஷதங்களுக்கு உதவுமெனவும், கருநிறமுடையது குஷ்டம் முதலியவற்றின் வெளிப் பூச்சிற்குதவுமெனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

காந்தம்

இனி, ஸர்வதாது பந்தகமாகவும், சுவர்ணம் வயிரம் ரஸம் இவைகளுக்கு ஜாரகமாகவும், திகழும் காந்தத்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

கந்தகத்தைச் செரித்த ஆரோட ரஸமானது, சுவர்ண ரஸமேயானாலும்; காந்தத்தின் சேர்க்கையில்லாதவரையில் தான் செரிக்கவோ, பரிணமிக்கவோ சக்தியற்றதாகையினால், உடல் வேதத்திலும் உலோக வேதத்திலும் அது சுவர்ணமாக மாட்டாமல் வெளியேறிவிடும். ஆகவே இருவகை வேதங்களிலும் காந்தத்தின் சக்தியினாலேயே, ரஸம் செரித்து சுவர்ணமாகிப் பயன்களைத் தருகின்றது. எனவே; ஆரோட ரஸத்தையோ, சுத்தமான சுவர்ணத்தையோ, சோதிக்கப்பட்ட வயிரத்தையோ, ரஸாயன முறையில் ஸேவிக்கும்பொழுது, காந்தத்துடனேயே ஸேவிக்கவேண்டும். ஆகவே இருவிதமான வேதத்திற்கும், காந்தமே இன்றியமையாத காரணமாய் நிற்கின்றது.

காந்தமே கந்தக பந்தத்திற்குக் காரணமானபடியால், கந்தகத்தைச் செரித்த ரஸத்திற்கும், பந்தகமாய் நின்றே அதனைச் செரிக்கச் செய்கின்றது. எனவே, காந்தத்திற்கு ரஸபந்தனத்திலும், ரஸ ஜாரணத்திலு, மிருவகைப் பெருமையும் இருப்பது, காந்தத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். இக்காந்தமும் ரஸத்திற்கு நிகரான பெருமையுடையதென சாஸ்த்திரங்கள் கூறுகின்றன. காந்தத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்படாத உலோகங்களே கிடையாது.

ரஸாயன சாஸ்த்திரத்தின்படி 'தீக்ஷ்ணம்' எவ்வாறு தனி உலோகமோ, ரஸம் எவ்வாறு தனி உலோகமோ, அஃதேபோலும் காந்தமும் தனி உலோகமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மகரிஷிகளின் ரஸாயன சாஸ்த்திரங்களைத் தவிர; மற்றைய வெளி விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர்கள், காந்தம் தனி உலோகமென நவீனமாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தபோதிலும்; அதனில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றுறு சதவிகிதம் அயம் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால், இவர்களின் ஆராய்ச்சியெல்லாம் கடைகளில் விற்கக்கூடிய, பூமியிலிருந்து கிடைத்த கந்தகம், காந்தக்கல் முதலியவற்றை மட்டிலுமே, விஷயமாகக் கொண்டதாகும். மகரிஷிகளின் விஞ்ஞானமோ, கடைச் சரக்குகளை விஷயமாகக் கொண்டு, அவற்றின் சுத்தியைக் கூறுவதாகவும், அஃதல்லாது ஒஷதிகளினின்றும் பெறப்படும் சுத்தமான கந்தகம், காந்தமிவற்றைக் கூறுவதாகவும், பரந்து நிற்கின்றது.

இவ்வுலகிலோ தாவரங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி செய்பவனுக்கு ரஸ விஞ்ஞானமில்லை. ரஸாயன விஞ்ஞானிக்குத் தாவரவிஞ்ஞானமில்லை. மகரிஷி

களோ வரைகடந்த அறிவுகொண்டு, யோகம் வேதாந்தம் வரையில் ரஸாயனத்தில் கூறுகின்றனர். ஸங்கீத சாஸ்த்திரத்தில் அந்த மகரிஷி, யோகம், வைத்யம், நாடிதத்துவம் முதலியவற்றின் நுணுக்கங்களைக் கூறுகின்றார். ஆகவே, ஒரு விஞ்ஞானத்திற்கு எத்தனை விஞ்ஞானங்கள் உதவியாய் நிற்கின்றனவோ, அவையனைத்தினையும் ஆராய்ந்தபிறகே, நாம் ஒன்றில் முடிவுக்கு வரமுடியும். அவ்வாறல்லாது, நமது சிறிய விஞ்ஞானச் செருக்கினால் மகரிஷிகளின் வாக்கியங்களை அவமதிப்போமானால், அக்கருத்தை உண்மையிலுணர்ந்தவனொருவன் அதனை எடுத்துக் காட்டும்பொழுது, தலை கவிழ்ந்து, நமது மடமைக்கு நாமே பரிசுபெற நேரிடும். நிற்க;

காந்தம் எல்லா உலோகங்களையும் சார்ந்திருப்பதென்பது, ஓஷதிகளிலேயே காணத்தக்கதாகும். காந்தமென்பது, எட்டு உலோகங்களையும் வேதிக்கும் சக்தியையுடைய தனி உலோகமாகும். இக் காந்தத்தின் பெருமையைக் கூறும்பொழுது, ரஸ ஓஷதி, மஹௌஷதி, ஸித்த ஓஷதி, திவ்ய ஓஷதியெனும் நால்வகை ஓஷதிகளிலும், " दिव्या ओषधयः सन्तु सर्वसिद्धिप्रदायिकाः। तेभ्यः कान्तं श्रेष्ठतमम् " எனக் காந்தத்திற்கே சிறந்த பெருமையைக் கூறுகின்றார்.

இத்தகைய காந்தத்தில் நால்வகையுண்டு. மஞ்சள், கருப்பு, சிவப்பு, பல நிறமென. இவை, புறவிலக்கணத்தாலறியத்தக்கன. இவற்றுள் ஒவ்வொரு நிறங்கொண்ட காந்தத்திற்கும், தனித்தனியே உபயோகமும், " पीतवर्णं स्पर्शवेधि कृष्णं श्रेष्ठं रसायने। रसबन्धकरं रक्तं मिश्रं सर्वरुजापहम् ॥ " மஞ்சள் நிறமுடையது ஸ்பரிசத்தினாலேயே வேதிக்கும் திறனுடையதெனவும், கருநிறமுடையது காய கற்பத்தினிற் சிறந்ததெனவும், செந்நிறமுடையது ரஸபந்தத்திற் சிறந்ததெனவும், பல நிறமுடையது சகல வியாதிகளையும் போக்குமாதலால் வைத்தியத்திற் சிறந்ததெனவும், கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதுமட்டுமல்லாமல், காந்தத்திற்குக் கூறப்பட்ட சக்தியிலக்கணமும் அறியத்தக்கதாகும். காந்தம் ஐவகை சக்திகளையுடையது. அவை முறையே சும்பகம், கர்ஷகம், பிராமகம், திராவகம், ரோமகம் என்பவைகளாம். சும்பகம் என்றால் ஸகல உலோகங்களையும் பற்றிக்கொள்ளும் திறமை. இது முதலாவது சக்தியாகும். இவ்வாறு எந்த உலோகத்திலும் பற்றவில்லையானால், அது காந்தமே அல்லவென்று அறிய வேண்டும். இந்த சும்பன சக்தி ஒன்றையேயுடைய காந்தமானால், அதற்குப் பிரமன் தேவதை. அவனை வழிபட்டே அதனைக் கொள்ள வேண்டும்.

கர்ஷகம் என்றால், பற்றி, தன் வசமாய் உலோகத்தை யிழுக்கும் திறமை. இது இரண்டாவது சக்தியாகும். இந்தக் காந்தம், முதலாவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. இதற்கு தேவதை விஷ்ணு. அவனை வழிபட்டே அதனைக் கொள்ள வேண்டும்.

பிராமகம் என்றால்; உலோகத்தைப் பற்றி, தன் வசமா யிழுத்து, சுழற்று வது. இது மூன்றாவது சக்தியாகும். இந்த காந்தம் இரண்டாவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. இதற்கு தேவதை ஈசன். அவனருளாலேயே அதனைக்கொள்ள வேண்டும்.

திராவகம் என்றால்; உலோகத்தைப் பற்றி, தன் வசமாக்கி, சுழற்றி, அணு வணுவாய்ப் பிரிக்கும் சக்தி. இது நான்காவது சக்தியாகும். இக்காந்தம் மூன்றாவதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகும். இதற்கு தேவதை பூதாத்மாவாகிய மகேசன். அவனருள்பெற்றே அதனைக் கொள்ளவேண்டும்.

ரோமகம் என்றால்; உலோகத்தைப் பற்றி, தன் வசமாயிழுத்து, சுழற்றி, அணுவணுவாய்ப் பிரித்து, அடிக்கடி வெடிப்பதினால் மயிர்க்கஞ்சுகம் கொண்டது போல் தோன்றி உலோகத்தை பரிணமிக்கச் செய்தல். இது ஐந்தாவது சக்தியாகும். இக்காந்தம் முன் கூறியவைகளனைத்தையும் விடச் சிறந்ததாகும். இதற்கு தேவதைகள் ஸப்தமாதாக்கள். அவர்களைப் பூஜித்து அவர்களினருளால் இதனைப் பெறவேண்டும்.

இவ்வாறு ஐவகை சக்திகொண்ட காந்தத்திற்கு 'ஸர்வதோமுகம்' எனவும் மற்றோர் பெயருண்டு. காந்தத்தை ஸேவிக்கும் முறையையும், அதனளவையும், சாஸ்த்திரங்களில் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

வேதம்

உலோகங்களிலோ உடலிலோ ரஸத்தை ஏற்றி, அவற்றினணுக்களை ரஸ மயமாக மாற்றிவிடுவதற்கு 'வேதம்' எனப்பெயர். உலோகங்கள் ரஸத்தால் வித்தமானால், சுவர்ணமாக மாறிவிடும். உடல் ரஸத்தால் வித்தமானால், தீங்கற்றதாய் நித்தியமாய் திவ்வியப் பெருமை கொண்டதுமாய் மாறிவிடும்.

இந்த வேதத்தைச் சிலர் பால் தயிராவதுபோலும் பரிணாமமெனக் கருதுகின்றனர். அது தவறானது. ஸச்சிதானந்தப் பொருளாகிய பிரமத்தினால் வித்தமான இவ்வுலகில், எவ்வாறு உலகம் தோன்றும்பொழுது பிரமந் தோன்றவில்லையோ; பிரமம் தோன்றினால் உலகம் தோன்றுவதில்லையோ; அஃதேபோலும் ரஸத்தினால் வித்தமான உலோகத்திலும் சுவர்ணம் தோன்றினால் ரஸம் தோன்றுவதில்லை. ரஸம் தோன்றினால் சுவர்ணம் தோன்றுவதில்லை. இப்பொருள் கொண்டே வேதமென வழங்கப்படுகின்றது.

இஃது உண்மையில் பரிணாமமே அல்ல. பரிணாமமாயிருந்தால்; ரஸத்திற்கும் எடையுண்டு, அது எதனிலேற்றப்படுகின்றதோ அவ்வுலோகத்திற்கும் எடையுண்டு, இவ்விரண்டினெடைகளும் சேர்ந்து பரிணமித்த காரியமான சுவர்ணத்தில் காணப்படவேண்டுமல்லவா? அவ்வாறில்லையே! எவ்வளவு எடை கொண்ட ரஸத்தை ஏற்றினாலும், உலோகத்தின் எடையே ஆங்கு காணப்படும்.

அவ்வாறல்லாது; ரஸமேற்பட்ட உலோகங்களே, சுவர்ணமாக பரிணமிக்கின்றன எனக் கூறுவோமானால் உலோகங்களின் எடைக்குத்தக்க எடைகொண்ட ரஸம் ஏற்றப்படுமானால், ரஸத்தின் துணைகொண்டு உலோக அணுக்களே சுவர்ண அணுக்களாகப் பரிணமிக்கின்றனவெனக் கூறலாம். உண்மை அவ்வாறில்லையே. சாதாரண ரஸத்தைவிட சதவேதியும், சதவேதியைவிட ஸஹஸ்ரவேதியும், அதனைவிட லக்ஷகோடி வேதிகளும், அதனைவிட தூம வேதியும் சப்தவேதியும் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே தனது சக்தியைக் காட்டுவதனால் ரஸமே சுவர்ணமாகின்றதென ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

மேலும்; இவ்வாறு சிறந்த ரஸங்களுக்கு, வேதிக்கப்படுவது இன்ன உலோகமெனத் தேவையில்லை. எல்லா உலோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து, அதனைத் தன்மயமாக்கிக்கொண்டு, அதன்பின் தானே சுவர்ணமாகின்றதென நன்கு தெரிகின்றது. ஆகவே இத்தகைய ரஸம் எந்த உலோகத்தில் ஏற்றப்படுமாயினும் அவ்வுலோகம் ஒழிந்தே; ரஸம் தனது பெருமையினால் அவ்வடிவிலும் அவ்வளவிலும் பிரகாசிக்கின்றது சுவர்ணபீஜம் அளிக்கப்பட்டிருந்தால் சுவர்ணமாகத் தோன்றுகின்றது. எனும் கருத்தைக்கொண்டே 'ரஸவேதம்' எனப் பெரியோரிதனைப் பேசுகின்றனர்.

ஆகையினால் வேதகாலத்தில் ரஸம் ஏற்றிய உலோகம் ஒழிந்து ரஸமே அவ்வடிவில் பிரகாசிப்பதனால்; ஸர்வாதிஷ்டானமாகிய பிரமத்தினிடம் உலகம் தோன்ற மாயாபீஜம் எவ்வாறு வேண்டுமோ, அதுபோல் ஸர்வாதிஷ்டானமாகிய ரஸத்தில் சுவர்ணம் தோன்ற சுவர்ணபீஜம் அளிக்கப்படவேண்டும். பீஜம் அளிக்கப்படாதவரையில் ரஸமயமாய்த் திகழுமேதவிற, கிராமணம் ஸாரணாதிகள் ஏற்பட்டபோதிலும், ரஸம் சுவர்ணமாகாது. ஆகவே வேதமெனுஞ் சொல்லிற்கு விவர்த்தமெனப் பொருளாதலால், சுவர்ணம் ரஸவிவர்த்தமாகையினால் சுவார்ணாதிஷ்டானமாகிய ரஸத்தில் பீஜ சுவர்ணத்தை ஜாரணம் செய்து அந்த ரஸத்தை எந்த உலோகத்திலாவது கிராமணம் செய்து, உலோகம் ரஸமயமாகியபின், ஸாரணப் பிரதிஸாரண அனுஸாரணங்களைச் செய்தால் ரஸமே சுவர்ணமாகின்றது.

இந்த வேதமானது ஐந்துவகைத் தாதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. லேபம் க்ஷேபம் குந்தம் சப்தம் தூமம் என. அதாவது ஸ்பரிசவேதியான ஒஷதிகளைக் கொண்டு பூசுவது; அதனால் உலோகத்தைத் தங்கமாக மாற்றிவிடுவது. இது லேபவேதமெனப்படும். இவ்வழியில் பூசிப்புடமிடுவது சுலபமானது. புடமிடாமலும் வெற்றிபெறலாம். க்ஷேபமென்பது உருக்கப்பட்ட உலோகத்தில் ரஸேந்திரத்தைப் போடுவதாகும். குந்தமென்பது ரஸயஷ்டியை கிடுக்கியிற் கொண்டு, உருகிய உலோகத்தைத் துளாவுதலாகும். தூமமென்பது ரஸசூரணத்தைத் தணலிலிட்டு, அப்புகையினால் உலோகத்தை சுவர்ணமாக்குவ

Voc. Sing There is no guṇa for as the base ends in a long vowel, ह्रस्वस्य गुणः cannot apply.

Acc. Plural. There is no सवर्णदीर्घ, for यण् prevails and so there is no न् at the end.

Duals & Plurals. Where the termination begins in a consonant, the final long ई of the base is unaffected.

5th & 6th Sing. ख्यत्यात्परस्य applies as in the masculine सखि.

6th Plural There is no नुट् by ह्रस्वनद्यापो नुट्, as the base ends in a long vowel and is not नदी etc.

सखी=सखं इच्छति–One who desires a सख for himself.

This सखा itself can be derived in two ways :—

(1) सह खेन (आकाशेन) वर्तते-सखः Possibly the pilot of an Aeroplane. Then we make a noun सखं इच्छति–One who desires such a pilot, or :-

(2) We take ख in its meaning of इन्द्रिय and derive as above सखः= One with इन्द्रिय, (ie) one say who has sharp senses-not a dull person and then we make the noun's meaning सखी. One who requires for oneself a person with keen senses—say a servant.

In both cases the noun is evolved as in सखी 1st we apply क्यच्. and then क्विप्.

This differs from the previous सखी in not saving अनङ् substituted for the final ई, for the present सखी is derived from ख meaning the sky or senses. The rule सख्युरसंबुद्धौ requires अनङ् to be substituted for the ई of सखी, which is seperately mentioned (ie) प्रतिपदोक्त Whereas this खी is got by लक्षण (ie) by a process of derivation, and the rule लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणं applies. The rule ख्यत्यात्परस्य however applies, for it refers only to the letter ख & त to precede.

सखमिच्छति-सखी

(for derivation see previous page)

सखीः	सख्यौ	सख्यः
हे ,,	हे ,,	हे ,,
सख्यम्	,,	,,
सख्या	सखीभ्याम्	सखीभिः
सख्ये	,,	सखीभ्यः
सख्युः	,,	,,
,,	सख्योः	सख्याम्
सख्यौ	,,	सखीषु

Similarly सुतमिच्छतीति-सुती, लूनमिच्छतीति-लूनी. In both these ख्यत्यात्परस्य applies for न belongs to लवन.

लूनीः-One who desires a cut.

लूनीः	लून्यौ	लून्यः
हे ,,	हे ,,	हे ,,
लूनीम्	,,	,,
लून्या	लूनीभ्याम्	लूनीभिः
लून्ये	,,	लूनीभ्यः
लून्युः	,,	,,
लून्युः	लून्योः	लून्याम्
लून्यौ	,,	लूनीषु

Similarly सुतीः etc.

सुतीः	सुत्यौ	सुत्यः
हे ,,	हे ,,	हे ,,
सुतीं	,,	,,

सुत्या	सुतीभ्याम्	सुतीभिः
सुत्ये	,,	सुतीभ्यः
सुत्युः	,,	,,
सुत्युः	सुत्योः	सुत्याम्
सुत्यौ	,,	सुतीषु

इति ईदन्ताः

—o—

Masculine bases ending in short उ.

शम्भुः–Śiva.

Nouns ending in short उ without exception belong to the 'घि' class. There is not as in the case of those ending in short इ even a single exception (eg. पति) to serve as type. There is only one irregular exception क्रोष्टु, which is dealt with below. The declension of शम्भु follows the 'घि' type हरि.

शम्भुः	शम्भू [1]	शम्भवः [3]
हे शम्भो [2]	हे ,, [1]	हे ,,
शम्भुम् [4]	,, [1]	शम्भून् [5]
शम्भुना	शम्भुभ्याम्	शम्भुभिः
शम्भवे	,,	शम्भुभ्यः
शम्भोः	,,	,,
,,	शम्भ्वोः	शम्भूनाम्
शम्भौ	,,	शम्भुषु

Similarly विष्णुः, वायुः, भानुः ।

(1) The duals of the 1st, Voc. & 2nd, lengthening by प्रथमयोः ...

(2) The guṇa is by ह्रस्वस्य गुणः.

(3) Nom. plural. The guṇa is by जसि च.

(1) Acc sing. There is पूर्वरूपं by अमिपूर्वः.

(5) Acc. plural. There is both प्रथमयोः & तस्माच्छसो... ।

क्रोष्टु – A Jackal.

क्रोष्टा	क्रोष्टारौ	क्रोष्टारः
हे क्रोष्टो	हे ,,	हे ,,
क्रोष्टारम्	,,	क्रोष्टून्
क्रोष्टुना / क्रोष्ट्रा	क्रोष्टुभ्याम्	क्रोष्टुभिः
क्रोष्टवे / क्रोष्ट्रे	,,	क्रोष्टुभ्यः
क्रोष्टोः / क्रोष्टुः	,,	,,
,, / ,,	क्रोष्ट्वोः / क्रोष्ट्रोः	क्रोष्टूनाम्
क्रोष्टौ / क्रोष्टरि	,, / ,,	क्रोष्टुषु

This is derived from root क्रुश by adding तुन् uṇādi after. The peculiarity of this exception is that in the Sarvanāmasthānas except the Voc. sing. and from the 3rd sing. onwards, before all vowel terminations there is an irregular base ending in ऋ क्रोष्टृ. The rules governing it are :— In the Sarvanāmasthānas by,

§ 319 तृज्वत्क्रोष्टुः 7—1—95 (S. K. 274) क्रोष्टुः तृजन्तेन तुल्यं वर्तते असंबुद्धौ सर्वनामस्थाने परे. So Nom. sing. क्रोष्टृ + स्. Then by

§ 320 1. ऋदुशनस्पुरुदंसोऽनेहसां च 7—1—94 (S. K. 276) ऋदन्तानां उशनसादीनाञ्च अनङ् स्यादसंबुद्धौ सौ परे. we get क्रोष्टन् + स्. Then by;

§ 321 अप्तृन्तृच्स्वसृनप्तृनेष्टृत्वष्टृक्षत्तृहोतृपोतृप्रशास्तॄणाम् 6-4-11 (S. K. 277) अबादीनां उपधायाः दीर्घः स्यात् असंबुद्धौ सर्वनामस्थाने परे. the penultimate vowel is lengthened giving क्रोष्टान् + स्. Then the स् is elicted by "हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घात्..." and the न् is then elicted by न लोपः प्रातिपदिकान्तस्य, giving क्रोष्टा.

2. In places marked (2), the base क्रोष्टृ takes guṇa by;

§ 322 ऋतो ङिसर्वनामस्थानयोः 7—3—110 (S. K. 275) ङौ सर्वनामस्थाने च परे ऋदन्तस्याङ्गस्य गुणः स्यात्. The base becomes क्रोष्टर्. Then the penultimate vowel (ie. अ) is lengthened by अप्तृन्तृच्..., giving क्रोष्टार् + औ= क्रोष्टारौ etc.

3. In all places marked (3) ie. before all vowel terminations from the 3rd downwards the base क्रोष्टृ ending in ऋ is optional by :-

§ 323 विभाषा तृतीयादिष्वचि 7—1—97 (S. K. 278) अजादिषु तृतीयादिषु क्रोष्टुर्वा तृज्वत् to which the terminations are added.

4. 5 & 6 Sing. For all bases ending in ऋ where the termination of the 5th & 6th sing. ie. अस् follows; उ is the single substitute for the final ऋ & अ of the termination by :-

§ 324 ऋत उत् 6—1—111. (S. K. 279) ऋदन्तात् ङसिङसोः अति परे उकारः एकादेशः स्यात्. Now we get क्रोष्टुर्स्. The rule that may apply is संयोगान्तस्य लोपः But the rule :-

§ 325 रात्सस्य 8—2—24. (S. K. 280) रेफात्संयोगान्तस्य सस्यैव लोपः नान्यस्य. applies and स् is dropped. Now the base becomes as क्रोष्टुर् and the final र् is changed to विसर्ग by खरवसानयोर्विसर्जनीयः, giving क्रोष्टुः ।

—o—

Masculine bases ending in long ऊ.

हूहूः—A Gandharva.

हूहूः	हूह्वौ	हूह्वः
हे ,,	हे ,,	हे ,,
हूहूम्	,,	हूहून्
हूह्वा	हूहूभ्याम्	हूहूभिः
हूह्वे	,,	हूहूभ्यः
हूह्वः	,,	,,
,,	हूह्वोः	हूह्वाम्
हूह्वि	,,	हूहूषु

There are four types of cases regarding those bases similar to bases ending in long ई viz;

(1) Those to which the terminations are added with ordinary sandhi change Ex. हूहू.

(2) Those masculine end in 'Nadī' words Ex अतिचमूः

(3) Those which are Dhātus and substitute उव् before vowels.

4. Those that are Dhātūs but substitute व् before vowels.

Taking No. 3 above to which अचिश्नु ... applies it furnishes two cases :-

(a) Where the base consists of a single syllable लूः

(b) Where it consists of more than a single syllable but the 1st member is neither a 'Gati' nor a 'Kāraka' Ex. परमलूः। This follows लूः

Taking No. 4 to which एरनेकाचो ... applies it furnishes :-

(a) Cases where the 1st member is a Kāraka Ex. खलपूः

(b) ,, ,, ,, Gati Ex. सुलूः

(c) Cases where the final vowel is preceded by a conjunct cosonant } of the root कटप्रूः / Not of the root उल्लूः

(5) Irregular exceptions to एरनेकाचो … furnished to the भू by न भूसुधियोः।

चमूमतिक्रान्तः=अतिचमूः–He who overstepped the army.

अतिचमूः	अतिचम्वौ	अतिचम्वः
हे अतिचमु	हे ,,	हे ,,
अतिचमूम्	,,	अतिचमून्
अतिचम्वा	अतिचमूभ्याम्	अतिचमूभिः
अतिचम्वै	,,	अतिचमूभ्यः
अतिचम्वाः	,,	,,
,,	अतिचम्वोः	अतिचमूनाम्
अतिचम्वाम्	,,	अतिचमूषु

The termination ऊ is added by Uṇādi Sūtra कृषिचमितनिधनिसर्जिखर्जिभ्य ऊः (1—81)

The word चमूः being always feminine the Bahuvrīhi compound though as a whole is masculine, is such regarded as a feminine. It is a 'Nadī' & is therefore declined as such. It corresponds to बहुश्रेयसी of bases ending in long ई.

Nom. Sing. The termination स् is not dropped by हल्ङ्याब्भ्यो … for the base does not end in a consonant.

Voc. Sing. The final vowel is shortened by अंबार्थनद्योर्ह्स्वः

4—5 & 6 Sing. Augment आ is prefixed to these terminations by 'आण्नद्याः' which takes Vṛddhi with the vowel of the termination by 'आटश्च'

6th Plural. There is नुट् by ह्रस्वनद्यापो नुट्.

7th Sing. The termination is आम् by 'ङेराम्नद्याम्नीभ्यः'

कटं प्रवते-इति-कटप्रूः

कटप्रूः	कटप्रुवौ	कटप्रुवः
हे ,,	हे ,,	हे ,,
कटप्रुवम्	कटप्रुवौ	कटप्रुवः
कटप्रुवा	कटप्रूभ्याम्	कटप्रूभिः
कटप्रुवे	,,	कटप्रूभ्यः
कटप्रुवः	,,	,,
,,	कटप्रुवोः	कटप्रुवाम्
कटप्रुवि	,,	कटप्रूषु

Similarly लूः, परमलूः

From root No. 957, प्रुङ्=गतौ. The rule that applies is 'अचिश्नुधातुभ्रुवां ...' The places where this differs from the type, are written in red ink. As the base consists of more than one letter, no doubt it comes under the word अनेकाचः of एरनेकाचः...' and it may appear that 'यण्' should come in But the expression 'असंयोगपूर्वस्य' releases this word from the operation of 'एरनेकाचः ...' and so 'अचि श्नुधातु ...' applies.

Note: — In the S. K. (सिद्धान्तकौमुदी) the example after हूहूः is अतिचमूः and then खलपूः I have changed the order. So that I may first illustrate the simple rule 'एरनेकाचो ...' A mere appropriate example for this rule however should be लूः

लूः	लुवौ	लुवः
,,	,,	,, etc.

By the Vārtika 'गतिकारकेतरपूर्वपदस्य यण् नेष्यते' which applies to 'ओः सुपि' which corresponds to 'एरनेकाचो ...'. roots whose 1st member is neither a गति, nor a कारक will not come under 'एरनेकाचो ...' but would come under 'अचि श्नु...' Of that kind is- परमलूः परमलुवौ परमलुवः etc.

अथ अष्टचत्वारिंशः खण्डः

अथास्थिसञ्चयनम्

अथास्थिसंचयनमपरेद्युः तृतीयस्यां पञ्चम्यां सप्तम्यां वाऽऽज्यं प्रोक्षणीं आज्यस्थालीं स्रुक्स्रुवौ लाजापूपवटकादियुक्तं चरुं गन्धाक्षताभ्यंजनोदुम्बरशाखाग्नीन् तिलान् दर्भान् निधानार्थं कुम्भमपिधानं च बृहतीफलं नीललोहिते सूत्रे आमश्राद्धार्थं च तंडुलान् पयः पञ्चगव्यं दात्रं पानार्थमुदकुम्भं येन चान्येनार्थी भवति तदप्यादाय बन्धुभिस्सह श्मशानं गत्वा स्नात्वा ब्राह्मणानुज्ञां लब्ध्वाऽस्थनश्चंडालश्वानसृगालादीनां स्पर्शदोषनिवारणार्थं कृच्छ्रत्रयं कृत्वा, पञ्चगव्येन प्रोक्ष्य पुनस्संकल्प्य, एतस्मिन्नहनि एतस्यास्थिसंचयनं करिष्य इति संकल्प्य, क्षीरमिश्रोदकेन उदुम्बरशाखया प्रकादयन् पाददेशे दक्षिणामुखस्तिष्ठन् 'यं ते अग्निममन्थामेति' पञ्चभिस्सकृदस्थीन्यवोक्ष्य अत एवाङ्गारान् दक्षिणान्निर्वृत्य स्रुवसंमार्जनांतेऽग्निं परिषिच्य अवसृजेति प्रतिमन्त्रं तिस्रः स्रुव आहुतीर्हुत्वा स्रुवमग्नौ प्रहृत्य पुनः परिषेचनं कुर्यात् । दह्यमाने तु शवे, अग्नौ वर्षादिना शान्ते कृच्छ्रत्रयं कृत्वा पूर्ववद्वह्निमुत्पाद्य मन्त्राद्यावृत्तिं विना तूष्णीमेव शरीरशेषदहनं कृत्वा अस्थिसंचयनहोमं कुर्यात् ।

दहनानन्तरं संचयनहोमात्पूर्वं (अग्नेः) नाशे उपानीतेनाग्निना अग्निनष्टप्रायश्चित्तं कृत्वा स्रुवाहुतीर्जुहुयात् । अयुग्भिरुदकुम्भैः स्ववोक्षितमवोक्ष्य अपगतरजस्काः पञ्च स्त्रियः संचिन्वन्ति । तासामेका सव्ये हस्ते नीललोहितसूत्राभ्यां बृहतीफलमाबध्य सव्येन पदाऽश्मानमास्थाय सव्येन पाणिना प्रथमा अनन्वीक्षमाणोत्तिष्ठात इति दद्भ्यश्शिरसो वाऽस्थीन्यादाय निश्शब्दं कुम्भे निदधाति । इदं त एकमिति द्वितीयांसाभ्यां च, (पर ऊत एकमिति तृतीया पार्श्वाभ्यां श्रोणिभ्यां च, अथ चतुर्थी तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्वेति ऊरुभ्यां जङ्घाभ्यां च,) संवेशन इति पञ्चमी पद्भ्यामेवाऽयुजाकारं सुसंचितं संचिन्वन्ति । ततः कर्ता भस्माभिसमूह्य संहृत्य शरीराकृतिं कृत्वा, श्मशानवेदिकापूजां करिष्य इति संकल्प्य शिलात्रयमादाय मध्ये प्रेतराजायोत्तरतो रुद्राय दक्षिणतो यमाय एवं शिलात्रयं कृत्वा उरसः उपरि निक्षिपेत् । मध्ये प्रेतराजाय 'अयं ते क्षण उपतिष्ठत्वि'त्यादि क्षणाद्यासनस्रगाभ्यङ्गस्नानवस्त्रगन्धाक्षतपादुकाछत्रध्वजानि प्रत्येकं दत्वा नाममन्त्रेण पिंडत्रयं उभयतस्तिलोदकपुरस्सरं दत्वा बलिं सोपदंशलाजान् सापूपान् यथाभागं दत्वा अत्र स्नाहीत्युदकुम्भमत्र पिबेति क्षीरघटं च प्रेताप्यायनमस्त्विति शिरसः स्थाने दद्यात् ।

उत्तिष्ठ प्रेहीति अस्थिकुम्भमादाय नदीतीरं गत्वा शम्यां पलाशमूले वाऽवटं खात्वा दर्भानास्तीर्य तूष्णीमस्थिकुम्भं निधाय जघनेन कुम्भं कर्षादिसमानमासमनात् कुम्भभञ्जनवर्जं कुर्यात् ।

अस्थिनिक्षेपः

अथ गङ्गांभस्यस्थिनिक्षेपः। अस्थिकुम्भं पुनरादाय जलाशयं गत्वा तीरे (सं)स्थाप्य अग्निलिङ्गादिभिः पात्रमानादिभिः शुद्धोदकेन पञ्चगव्यैश्च स्नपयित्वा शरावत्रयं कृत्वा सर्वास्थीनि तेषु शरावेषु निक्षिप्य पुनश्शरावेणाऽपिधाय ब्राह्मणानुज्ञां लब्ध्वा गङ्गांभस्यस्थिनिक्षेपणं करिष्य इति संकल्प्य एकं शरावमादाय नाभिदघ्नजले स्थित्वा —

अथ श्लोकः

यावदस्थि मनुष्याणां गङ्गातोयेषु तिष्ठति।
तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते॥

पृथिवीं गच्छेत्यनन्वीक्षमाणः पृष्ठभागे निश्शब्दं जले निक्षिप्य विष्णुनाम संकीर्तयेत्। एवमितरयोः। ततस्तीरं प्राप्य गोदानदशदानानि कृत्वा पूर्ववत्संकल्प्य चयनांगामश्राद्धं कृत्वा अस्थिकुम्भं भिंद्यात्। क्षीरेण पाणिप्रक्षाळनं कृत्वा मृदा स्नानादि नित्यकर्म कृत्वा ततः कनिष्ठपूर्वं बन्धुभिः सह गृहं प्रविश्य मृतस्थले मुद्गमाषादिबीजानि वापयेत्। दशाहमध्ये दर्शे आगते पितृमातृभर्तृमातामहव्यतिरिक्तानां दशाहांतं तिलोदकपिंडदानाद्यपकृष्य दर्श एव समापयेत्। चतुर्दशीक्षणे मृतेप्येवमेव समापयेत्। दर्शे मृते तिलोदकादिदशाहांतं प्रकृतिवत्कुर्यात्। पित्रोरपि त्रिरात्रादूर्ध्वं दर्शश्चेत्तस्मिन्नहनि समापयेदित्येके। नवश्राद्धं संचयनं यथाकालं कुर्यात्॥ ४८॥

इत्यष्टचत्वारिंशः खण्डः॥

अथैकोनपञ्चाशः खण्डः

दशाहप्रयोग उच्यते —

अथ प्रातर्दशाहे आनडुहं चर्म वेतसशाखां आज्यमांजनं वारुणस्रुक्स्रुवौ पाषाणत्रयमग्निं तिलदर्भान् बीजांकुराण्यवकासंपातावनयनार्थपात्रं आज्यस्थालीं प्रोक्षणीं हिरण्यमनड्वाहं गन्धांस्तण्डुलान् तिलमिश्रधात्रीपिष्टहरिद्रामिश्रिताक्षतानाम्रशाखाः पुष्पाणि पुण्याहवाचनकलशनिधानार्थपात्रं पूर्वं निधानोदकुम्भं खनित्रं पूर्वत्रचरुं शुद्धताम्बूलान्येतानि गृहीत्वा ज्ञातयस्सर्व एकग्रामवासिनः पुण्याङ्गना गच्छेयुरुदकान्तिकम्। कर्ता स्नात्वा मृदास्नानादिपिंडप्रदानान्तं कृत्वा ब्राह्मणैरनुज्ञातो वपनार्हान् सर्वान्केशान्वापयेत्। कर्ता स्नात्वा प्राचीनावीती दर्भांस्तिलानादाय ब्राह्मणान् त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य तांस्तिलदर्भान् भूमौ निक्षिप्य नमस्कृत्य पितुर्गोत्रस्येत्यादि एतस्मिन्नहनि स्वग्रामवासिभिः अन्यग्रामवासिभिरिष्टैश्शिष्टैर्बान्धवैस्सह भवद्भिर्धर्मोदकं दीयतामिति प्रार्थयेत्। ते

ब्राह्मणा धर्मोदकं प्राचीनावीतिनो मुक्तकेशा आर्द्रवाससो दक्षिणामुखा (यजमानस्य पित्रे) स्वसंबन्धमुक्त्वा गोत्राय शर्मणे प्रेताय ऋणविमोचनार्थं धर्मोदकमुपतिष्ठतु इति भूमौ कुशेषु शिलायां वा तिलोदकानि त्रिर्दद्युः । तेषां तिलनियमो नास्तीति केचित् ।

अथ कर्ता यज्ञोपवीती भूत्वा प्राङ्मुख उपविश्य प्राणानायम्य देशकालौ संकीर्त्य पितुर्गोत्रस्येत्यादि दशमेहनि मम ज्ञातीनां च आशौचनिवृत्त्यर्थं अघापनुत्तिहोमं करिष्य इति संकल्प्याप उपस्पृश्य अग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य उत्तरेणाग्निं प्रागग्रेषु दर्भेषु चत्वारि पात्राणि प्रयुज्य पवित्रकरणादिस्रुक्स्रुवसम्मार्जनांते अपरेणाग्निं प्रागग्रेषु दर्भेषु लोहितं चर्मानडुहं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमास्तीर्य कर्ता आरोहतायुरिति वेतसमालिनो ज्ञातीन् कनिष्ठपूर्वान् चर्मण्यारोहयित्वा यथाहानीति वृद्धपूर्वान् प्राङ्मुखानुपवेश्याग्निं समंतं परिषिच्य मूलतोबिलेन स्रुवेण चतुर्गृहीतमाज्यं पूरयित्वा मूलतोबिलया स्रुचा नहिते अग्न इति हुत्वा पुनः पूरयित्वा अपनश्शोशुचदघमिति अग्नये शुचये मृत्यव इति क्रमेण त्यागः । हुतशेषबिंदून् अन्यस्मिन्पात्रे निनयेत् । ऊर्ध्वस्थितदशाहुतिशेषबिन्दूनेवंप्रकारेणान्यस्मिन्पात्रे निनयेत् । अपनश्शोशुचदघमिति दशभिः प्रतिमन्त्रं मूलतोबिलेन स्रुवेण जुहुयात् । दशमन्त्राणां अग्नये शुचय इति त्यागः । उत्तरं परिषिच्य स्रुक्स्रुवावाज्यस्थालीं चाग्नौ प्रहृत्य उत्तरेणाग्निं लोहितमनड्वाहं प्राङ्मुखमवस्थाप्यानड्वाहमन्वारभामह इत्यनड्वाहं कनिष्ठपूर्वा अन्वारभन्त इमे जीवा इत्यनड्वाहं प्राचीं नयन्ति । मृत्योः पदमिति कर्ता वेतसशाखया अवकाभिश्चानडुहः पदानि संमृज्य इमं जीवेभ्य इति ज्ञातिभ्यो दक्षिणतोऽश्मानं निदधाति । इमा नारीरिति जीवभर्तृकस्त्रीणां अञ्जलिषु संपातानवनयति । ताः स्त्रियस्तूष्णीं तदाज्येन मुखं निमृजेयुः । यदाञ्जनमिति [1] अनेनैव चांजनेन चक्षुषी अञ्जीरन् ।

ततः कर्ता प्रेतशिलामुत्पाट्य तीरे निधाय गर्तं मृद्भिः पूरयित्वा तदुपरि वेदिकां कृत्वा तस्यां प्रेतपाषाणं मध्ये स्थापयित्वा तस्य उत्तरतो दक्षिणतश्च पाषाणद्वयं स्थापयित्वा पूजां कुर्यात् । पितुः गोत्रस्येत्यादि दशमेहनि वेदिकायां शिलापूजां करिष्य इति संकल्प्य मध्ये प्रेतं उत्तरे रुद्रं दक्षिणे यममित्यावाह्य पाषाणत्रयमभ्यर्च्य अभ्यज्य स्नापयित्वा मध्ये प्रेतराजाय उत्तरतो रुद्राय दक्षिणतो यमाय अयं ते क्षण उपतिष्ठत्विति पाद्याद्यासनाद्यर्घ्यगंधतिला उपतिष्ठन्त्विति पुष्पाण्युपतिष्ठंतु लाजा उपतिष्ठंतु कंटकादिनिर्हरणार्थं पादुके उपतिष्ठेतां वर्षातपनिवारणार्थं छत्रमुपतिष्ठत्वित्यन्नापूपसूपाद्यैः पिण्डत्रयं कृत्वाग्रतस्तेभ्यः बर्हिषि एकैकं पिण्डमुत्सृजेत् [2] । मध्ये प्रेतराजाय

---

1. अनैवकेन

2. तथाच यज्ञाजीयेः —

दद्यात्पिण्डत्रयं चापो दक्षिणो यमदैवतः ।
मध्ये प्रेताय चोत्सृज्य रौद्रमुत्तरबर्हिषि ॥ इति ॥

एष पिण्ड उपतिष्ठत्विति उत्तरतो रुद्राय दक्षिणतो यमायेति पूर्ववद्दत्वा तिलाम्बु निनीय सर्वेभ्यो भूतेभ्यः इमं बलिं ददामीति बलिं दद्यात् । यथा त्वमुद्भिनत्स्योषध इति वेद्याः परितः बीजांकुराणि निदध्यात् । तन्मूले शैवालमुदकुंभं निधाय शिलारूपाय प्रेताय उपहारं दद्यात ।

ब्राह्मणैरनुज्ञातः प्राणानायम्य एवं गुणेत्यादि पितुः गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य मरणदिनादारभ्य दशाहपर्यन्तमर्चितशिलापात्रोद्वासनं करिष्य इति संकल्प्य कृच्छ्रत्रयं कृत्वा गोमूल्यं दशदानं च कृत्वा शिलात्रयमादाय दर्भं विस्रस्य जले प्रविश्य "यावच्छिला मनुष्याणा"मिति पृथिवीं गच्छेत्य-प्रतीक्षमाणः पृष्ठभागे निश्शब्दं विसृजेत् । ततस्सर्वे धर्मोदकदातारः सामात्यं कर्तारमालिंगने-नाश्वासयेयुः । विष्णुनाम संकीर्त्य ज्ञातिभिस्सह कर्ताऽऽमलकस्नानं कुर्यात् ।

पूर्ववत्प्राणानायम्य पितुर्गोत्रस्येत्यादि दशमेहन्यमंगळनिवृत्त्यर्थं आनन्दहोमं करिष्य इति संकल्प्य यज्ञोपवीत्यग्निं परिस्तीर्य पूर्ववत्स्रुक्स्रुवसंमार्जनांते परिषिच्याप्रतोबिलया वारुण्या स्रुचा तथैव स्रुवेण द्वे चतुर्गृहीते जुहोति । आनन्दाय नवैतत्रेत्यग्नये शुचय इति त्यागः । स्रुक्स्रुवावाज्य-स्थालीमग्नौ प्रहृत्य उत्तरं परिषिच्य यवोसीति यजुषा यवोदनं ज्ञातयः प्राश्नन्ति । एष प्रथमो-लङ्कारः । नारीणां स्त्रीलिंगांतेनैव प्रेतवपनवर्जं सर्वं पूर्ववत् कुर्यात् । सर्वे नववस्त्राणि धारयेयुः ॥

ततो वरुणं संपूज्य पुण्याहं वाचयेत् । गंधाक्षतदक्षिणातांबूलानि ब्राह्मणेभ्यो दत्वा स्वगृहान् प्राप्तुमिच्छन्तः (गच्छेयुः) । तथा च श्लोकाः —

पानीयपल्लवोपेतं हरिद्राक्षतशोभितम् ।
कुंभं ताम्रमयं गंधपुष्पमालाविभूषितम् ॥

अनंतपाणिना धार्यं धारयन्तीमलंकृताम् ।
पुण्याङ्गनां पुरस्कृत्य माङ्गल्यध्वनिपूर्वकम् ॥

गच्छेयुः स्वगृहान्सर्वे पुरुषा वृद्धपूर्वकम् ॥ इति ॥ ४९ ॥

इत्येकोनपञ्चाशः खण्डः ॥

अथ पञ्चाशः खण्डः

अथ वृषोत्सर्जनप्रयोगः

अथ वृषोत्सर्जनम् — एकादशाहेकर्ता संगवे स्नात्वा पुण्याहं वाचयित्वा नवश्राद्धं कृत्वा होमप्रदेशं गृहं च गोमयेनानुलिप्य प्राणानायम्य पितुर्गोत्रस्येत्याद्येकादशेहनि प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं पिशाचत्वनिवृत्त्यर्थं (च) वृषोत्सर्जनं करिष्य इति संकल्प्य यज्ञोपवीत्येव कुर्यात्। शिवस्त्वष्टरिति द्वाभ्यां गोमिथुनमभिमन्त्र्य अग्नींधनाद्यग्निमुखान्तं कृत्वा (गृहपाकं) चरुमादायावदानधर्मेण जुहुयात्। मयोभूर्वात इति चतसृभिः इह धृतिरिति चतसृभिर्महीमूषुमातर॰सुव्रतानां सुत्रामाणं पृथिवीमिति द्वाभ्यां चर्वाहुतिं स्विष्टकृतं च हुत्वा द्वौ चतुर्णां मन्त्राणां रुद्राय पर्जन्यायेन्द्राय प्रजापतय इति क्रमेण त्यागः उस्राभ्य इति। उत्तराणां चतुर्णां धृत्यै विधृत्यै रंत्यै रमत्यै (इति त्यागः)। अंत्ययोरनयोरदित्यै (इति त्यागः।) समित्सन्नहनं परिधिप्रहरणादि जयादिब्रह्मविसर्जनांते हुतशेषं चरुमादाय अग्नेः पूर्वदिग्यस्य अष्टभिर्ग्रासैः पूर्वाद्यष्टदिक्षु अर्कपत्रेष्वौदुंबरपत्रेषु वा पिंडैरग्नेरलंकरणं कुर्यात्।

ओं भूर्भुवस्सुवः दिशो वो मिथुनं मानो मिथुनं रीढ्व इति जपित्वा गोमिथुनं वस्त्रादिभिरलंकृत्य प्रभ्राजमानानामित्यनुवाकमागावो अग्मन्निति सूक्तं रुद्रं च जपित्वा तुभ्यमग्र इति तिसृभिर्गोमिथुनमग्निं त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य एतं युवानमिति पंचभिर्गोमिथुनं द्वित्रिपदानि वा प्राक्प्रदेशं गमयित्वा वृषभस्य बुद्धिमुपदिशेत् — "हे वृषभराज! पूर्वस्यां दिशि देवब्राह्मणक्षेत्राणि परित्यज्य पर्वतोष्विष्टं घासं भक्षयित्वा तत्र समुद्रोदकं पीत्वा गवांपतिर्भूत्वा यथेच्छं विहर" इति। एवं दक्षिणपश्चिमोत्तरासु। हुतशिष्टाज्येन वृषभस्य दक्षिणोरौ त्रिशूलं विलिखेत्। तस्य वामोरौ लिङ्गमुद्रां विलिख्य तपनं कारयित्वा पूर्णपात्रमादाय आपो हिष्ठा मयोभुव इति तिसृभिः हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानस्सुवर्जन इत्यनुवाकेन समुद्रज्येष्ठा इत्यद्भिर्मार्जयेत्। एवंगुणविशिष्टायां तिथौ पितुर्गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य प्रेतत्वनिवृत्त्यर्थं एष वृषः मया उत्सृष्टः इति ऋषभंमासमानानामिति जपित्वा वृषभस्य लोमरुधिरत्वग्दाहदोषनिर्हरणार्थं वस्त्राज्यतिलोदकुम्भदानानि कुर्यात्, एष वृषोत्सर्गः ॥ ५० ॥

इति पञ्चाशः खंडः॥

अथैकपञ्चाशः खण्डः

एकाहप्रयोगः

अथैकाहं — पुरुषाहारप्रमाणं समुद्रशाकादिभिः चरुश्रपणं कृत्वा सङ्गवातीते सर्वादीनादाय ग्रामाद्बहिर्देवालये नदीतीरेऽश्वत्थमूले वा कुण्डं खात्वा, समस्तसंपदित्याद्यच्युतं पदमित्यन्तमुक्त्वा (भूमौ) तिलदर्भान्निक्षिप्य, प्राचीनावीती पितुर्गोत्रस्येत्यग्नावाद्यैकोद्दिष्टश्राद्धं कर्तुं अधिकारसंपद-

स्त्विति वदेत्। प्राणानायम्य वर्तमानमुक्त्वा पितुः गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य मरणदिनादारभ्य एकादशेहनि प्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं आद्यमासिक एकोद्दिष्टश्राद्धं एकोद्दिष्टविधानेन ब्राह्मणाभावे अग्नौ करिष्य इति संकल्पयेत्। दर्भैरपेतवीतेति कुण्डं मध्यं विमृज्याभ्युक्ष्य लौकिकाग्निं प्रतिष्ठाप्य तिलदर्भानादाय पितुर्गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य अग्नावेकोद्दिष्टश्राद्धे अयं ते क्षणः उपतिष्ठतु इति क्षणं दद्यात्। एवं सर्वोपचारेषु मासिकमुच्चार्य उपतिष्ठत्विति कुर्यात्।

गोमयेनोपलिप्तदेशे वर्तुलमण्डले गन्धतिलैरभ्यर्च्य पितः गोत्र शर्मन् प्रेत इदं ते पाद्यमिति तिष्ठन्पादप्रक्षालनं कुर्यात्। पितर्गोत्र इत्यादिविष्टरं दत्वा अपहता इत्यादि यत्रास्य गतं मन इत्यूहेन तिलान्विकिरेत्। उदीतांमत्ररोन्मध्यमः प्रेतस्सोम्य असु य इयायावृक ऋतज्ञ सनोत्रतु प्रेतोहवेत्यूहेन तिलाद्भिरवोक्ष्यापवित्रात्मानं प्रोक्षेत्यादि श्राद्धयोग्या भवंत्वित्यन्तं उक्त्वा पितुर्गोत्रस्य इत्याद्यासनमुपतिष्ठतु, एवमेत्र प्रकृतश्राद्धे क्षणः कार्यः इति वदेत्। तथेति प्रत्युक्ते प्राप्नोतु भवानिति कर्ता वदेत्। प्राप्नवानीति प्रतिवचनम्। अग्नेः पुरतोऽर्घ्यपात्रमासाद्य प्रकृतवत्कुर्यात्। शन्नोदेवीरित्यन्ते प्रेताय वो जुष्टं गृह्णामीत्यर्घ्यग्रहणम्। तिलोसीति मन्त्रे गोसवे देवनिर्मितः प्रेत एहीत्यूहः। सर्वत्र स्वधाशब्दवर्जं पितरं गोत्रं शर्माणं प्रेतं इमान् लोकान्प्रीणयाहीति तिलावपनम्; नावाहनम्। उपतिष्ठतामित्यर्घ्यं निवेद्य यादिव्या इत्यन्ते पितर्गोत्र इत्याद्यर्घ्यपात्रं न्युब्जं कृत्वा "इहलोकं परित्यज्य गतोसि परमां गति" मिति मूर्धादिपादान्तं तिलैरभ्यर्चयेत्। धूपदीपवर्जं 'यथाविध्यर्चितं' इत्यन्तं कुर्यात्। भोजनपात्रे प्रसार्य घृतप्लुतमन्नमादाय प्रेताहुतिं होष्यामीति संकल्प्य अग्नेर्दक्षिणतः किंचिदङ्गारान्निरूह्य परिस्तीर्य परिषिच्य मेक्षणेनादायाऽभिघार्य पित्रे गोत्राय शर्मणे प्रेतायाऽमुष्मै यमाय स्वाहेति प्राचीनावीती जुहुयात्। यमायेति त्यागः। पुनः परिषिच्य हुतशेषं पिण्डे नियोजयन्ते।

भोजनपात्रेन्नादिपरिवेषणं कृत्वान्नसूक्तजपं कुर्यात्। पृथिवीतेपात्रमित्याद्यूहेनैकवचनेन ब्राह्मणपदस्थानेग्निपदं प्रयोजयेत्। पांसुर इत्यंते पितर्गोत्र इत्याद्येतत्ते अन्नं सपरिकरं प्रेतो देवता इदमन्नं सोपस्करं सव्यञ्जनं सपरिकरं सदक्षिणाकं सतांबूलं पित्रे गोत्राय शर्मणे प्रेताय सतिलापिधानउदकुम्भं प्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्त्यर्थमुपातिष्ठतु इति तिलोदकं निनयेत्। वर्तमानमुक्त्वा पितरं गोत्रं इत्याद्युद्दिश्य स्वेन क्रियमाणेन पितुर्गोत्रस्येत्यादिप्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्त्यर्थमुपतिष्ठत्विति तिलोदकं विसृजेत्। तूष्णीं समन्तं परिषिच्य अन्नं गायत्र्या प्रोक्ष्य परिषिच्याऽपोशनं दत्वा प्राणाय स्वाहेति पंचप्राणाहुतीर्जुहुयात्। यत्ते कृष्णश्शकुन इति मन्त्रं पुनः पुनरुच्चार्य हस्तेन द्वात्रिंशत्कबळान् अग्नौ जुहुयात्। अग्नीषोमाभ्यामिति त्यागः। उत्तरं परिषिच्य ब्राह्मणभोजनपक्षे इमं मन्त्रं द्वात्रिंशद्वारं प्रतिकबळं अनुमंत्रयेत्। भोजनांते पितर्गोत्रेत्यादि इयं ते तृप्तिरिति भूमावन्नं दत्वा उत्तरापोशनं दद्यात्।

प्राणानायम्य पितुर्गोत्रस्येत्यादि प्रकृतश्राद्धे पिंडप्रदानं करिष्य इति संकल्प्य पिंडस्याधः दर्भासनमुपतिष्ठत्विति दर्भं निधाय मार्जयतां मम पितः प्रेतः इति तिलोदकं निनयेत् । तिलोदकमुपतिष्ठत्विति वा । पित्रे गोत्रायेत्यादि प्रकृतश्राद्धे एष पिंडः उपतिष्ठत्विति दत्वा पूर्ववत्तिलोदकं निनयेत् । वर्तमानमुक्त्वा पितुर्गोत्रस्येत्यादि एतस्मिन्नहनि पितरं गोत्रं शर्माणं प्रेतमुद्दिश्य स्वेन कृतेन श्राद्धेन पिण्डप्रदानेन पितुर्गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य प्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं उपतिष्ठत्विति तिलोदकं विसृजेत् । हस्तप्रक्षाळनार्थं उदकं दत्वा आचान्ते हस्तोदकं दत्वार्घ्यपात्रमुत्तानं कृत्वा दत्तं श्राद्धमभिरम्यतामिति हस्ते तिलोदकं दद्यात् । अभिरमतास्म इति प्रत्युक्ते प्रणिपत्य विसृज्य पिण्डमप्सु प्रास्य स्नात्वा पुण्याहं वाचयित्वा कर्ता हुतस्य भस्मीभावापत्तिपर्यन्तं तत्रैव तिष्ठेत् ।

ततः कर्ता गृहान् प्रत्येत्य पुनर्ब्राह्मणं निमन्त्र्य पृथक्पाकेन समस्तसम्पदित्यादिब्राह्मणविसर्जनपुण्याहपर्यन्तं पूर्ववत्कुर्यात्, कबळानुमन्त्रणमेतत् । द्विरावृत्तिरेतच्छ्राद्धं पुनरग्नौ न कुर्यात्, ब्राह्मणभोजनमेव । अपि वा तस्मिन्दिने ऊनादिपञ्चदशश्राद्धैस्सह समानतन्त्रेण एकपाकेन कुर्यादेवमेव शतेनैकोद्दिष्टश्राद्धानि कुर्यात् । तथा च श्लोकः —

नग्नप्रच्छादनं पञ्चसप्ततिषट्च षोडश ।
आद्यं सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टानि वै शतम् ॥ ५१ ॥

इत्येकपञ्चाशः खण्डः ॥

अथ द्विपञ्चाशः खण्डः

अथ षोडशश्राद्धानि

प्रातरेव ब्राह्मणान्निमन्त्र्य स्नातः स्नातानाहूय समस्तसम्पदित्यादिप्रदक्षिणीकृत्याद्यश्राद्धं कर्तुं ममाधिकारसम्पदस्त्वित्युक्त्वा तथैव प्रत्युक्तः प्राणानायम्य * एवंगुण + तिथौ पितुर्गोत्रस्य

---

* अधोनिर्दिष्टप्रकारेणाप्ययं पाठः श्रूयते --

एवंगुणविशेषणविशिष्टायां पुण्यतिथौ प्राचीनावीती पितुः गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं उत्तमलोकावाप्त्यर्थं मरणदिनादारभ्य एकादशेहनि द्विरावृत्ताद्यमासिक एकोद्दिष्टश्राद्धकर्म करिष्यमाणः देहधर्मदेशकालवैपरीत्यशंकया वत्सरान्ते सपिण्डीकरणं कर्तुं अशक्यत्वादायुषः अनित्यत्वाच्च श्वः सपिण्डीकरणं कर्तुकामः तत्पूर्वभावीनि आगामि ऊनमासिक द्वितीयमासिक त्रैपक्षिकमासिक तृतीयमासिक चतुर्थमासिक पञ्चममासिक षाण्मासिक ऊनषाण्मासिक सप्तममासिक अष्टममासिक नवममासिक दशममासिक एकादशमासिक द्वादशमासिक ऊनाब्दिकमासिकाख्यानि स्वे स्वे काले कर्तव्यानि तानि सर्वाण्यपकृष्य वृषभोत्सर्जनाङ्गवसुगणाख्यरुद्रगणाख्य अवशिष्टगणाख्य एकोद्दिष्ट आमश्राद्धानि एकोद्दिष्टविधानेन प्रेतोद्देशेन आवर्ताद्यमासिकेन सह समानतन्त्रेण अद्य करिष्य इति संकल्प्य ॥

इत्याद्येकादशेऽहनि प्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं आद्यमासिकश्राद्धं अन्नद्रव्येणाद्य करिष्य इति संकल्प्य, पुनः प्राणानायम्य एवंगुण+तिथौ एकादशेऽहनि देशकालवैपरीत्यशंकया वत्सरान्ते सपिण्डीकरणं कर्तुमशक्यत्वात् श्वः सपिण्डीकरणं कर्तुकामः आगामि ऊनमासिक द्वितीयमासिक त्रैपक्षिक तृतीयमासिक चतुर्थमासिक पञ्चममासिक षाण्मासिक ऊनषाण्मासिक सप्तममासिकाष्टममासिक नवममासिक दशममासिक एकादशमासिक (द्वादशमासिक) ऊनाब्दिकमासिकाख्यानि पञ्चदश-एकोद्दिष्टश्राद्धानि स्वस्वकाले कर्तव्यानि स्वकालविहितेनाद्यमासिकेन सहापकृष्य रुद्रगणाख्यश्राद्धं च प्रेतोद्देशेन वृषभस्य स्वर्गदाहजनितदोषनिर्हरणार्थं वृषभोत्सर्जनब्राह्मणभोजनं अवशिष्टब्राह्मणभोजनं च एकोद्दिष्टविधानेन आद्यमासिकेन सह समानतन्त्रेण एकपाकेन अन्नादिद्रव्येण करिष्य इति संकल्प्य; पूर्ववत्क्षणादि तत्तन्मासिकमुच्चार्य पादप्रक्षालनं कृत्वाचान्तान् विष्टरेषूपवेश्य श्राद्धकर्म करिष्य इति संकल्पयेत् ।

अष्टादशार्घ्यपात्राण्यासाद्य पुरतस्सादयेत्, एकं वा । तत्तन्मासिकमुच्चार्याष्टादशार्घ्याणि दत्वा इहलोकं परित्यज्येत्यादि भोजनपात्रप्रसारणान्ते घृताप्लुनमन्नं घृतं चादाय पूर्ववत्संकल्प्य पितुः गोत्रस्येत्यादि वसुगणाख्यान्तश्राद्धेषु भवदनुज्ञया लौकिकाग्नौ प्रेताहुतिं होष्यामीति संकल्पयेत् । पूर्ववत् तत्तन्मासिकमुच्चार्याष्टादशाहुतीर्हुत्वा शेषं पिण्डेषु नियोजयेत् । परिवेषणादि प्रत्येकं प्रत्येकमन्नत्यागं कृत्वा संकल्प्य पितुर्गोत्रस्येत्याद्येकादशेऽहनि पितरं गोत्रं इत्याद्युद्दिश्य मया कृतेनानेनाद्यमासिकैकोद्दिष्टश्राद्धेन, देशकालवैपरीत्यशंकया श्वः सपिण्डीकरणं कर्तुं ऊनमासिकप्रभृति ऊनाब्दिकाख्यैः स्वस्वकाले कर्तव्यैः पञ्चदशैकोद्दिष्टश्राद्धैः, प्रेतोद्देशेन वसुगणाख्यश्राद्धेन, रुद्रगणाख्यश्राद्धेन अवशिष्टब्राह्मणभोजनेन च पितुर्गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य प्रेततृप्तिद्वारा प्रेतत्वविमुक्तिरस्त्विति भवन्तो ब्रुवन्तु इति तिलोदकं विसृजेत् । तथैव प्रतिब्रूयुः । परिषेचनादि कारयित्वा आपोशनं प्रदाय पितर्गोत्र शर्मन् प्रेत आद्याद्यवशिष्टपर्यंतेषु प्रेत भुंक्ष्वेति भोजनायातिसृजेत् । तृप्तिरस्त्वित्याद्यष्टादशपिण्डान् पूर्ववद्दत्वोपरितिलोदकाद्यभिरमतामित्यन्तं पूर्ववत् कुर्यात् । सोदकुम्भदक्षिणाताम्बूलानि दत्वा ब्राह्मणान्विसृज्य पिण्डानप्सु प्रास्य स्नात्वा पुण्याहं वाचयेत् ॥ ५२ ॥

इति द्विपञ्चाशः खण्डः ॥

अथ त्रिपञ्चाशः खण्डः

अथ सपिण्डीकरणम्

सायमौपासनं कृत्वा सर्वे भुञ्जीरन् । पश्चात्कर्ता ब्राह्मणानाहूय प्राणानायम्य, प्राचीनावीती पितुः गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य मरणादिनादारभ्य एकादशेऽहनि पितुः गोत्रस्य शर्मणः प्रेतस्य तत्पितृपितामहप्रपितामहैः गोत्रैः शर्मभिः वसुरुद्रादित्यरूपैस्सह समानोदक सापिण्ड्यसिद्धिद्वारा

உ

தமிழ் வாழ்க.

தஞ்சை வெள்ளைப்பிள்ளையார் குறவஞ்சி.

பதிப்பாசிரியர் :

வித்துவான். வீ. சோக்கலிங்கம்,

சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சை, சரசுவதி மகால் நூல் நிலையக் குழுவுக்காகக்

கௌரவக் காரியதரிசி,

திரு S. கோபாலன், B. A., B. L., அவர்களால்

வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் அச்சகம், ஸ்ரீரங்கம்.

Saka 1884. A. C. 1962.

விலை ரூ. 0-75.

முன்னுரை.

"தஞ்சை வெள்ளைப்பிள்ளையார் குறவஞ்சி" என்னும் இந்நூல் தஞ்சாவூர் சரசுவதிமகால் ஏட்டுச்சுவடி எண் 614 (a) என்னும் குறியீட்டையுடையது. பதினேழு ஏடுகளையுடையது. ஏடுகள் முற்றிலும் செல்லின்வாய்ப்பட்டன. இந்நூலுக்கு நூலாசிரியரால் இடப்பட்ட பெயர் இன்னதெனத் தெரியவில்லை யாயினும், இந்நூலைப் பாதுகாத்தவர்களால் "பிள்ளையார் பேறில் குறவஞ்சி" என்றும், "புள்ளையார் பேரில் குறவஞ்சி" என்றும், "பிள்ளையார் சரித்திரம்" என்றும், "வெள்ளைப் பிள்ளையார் குறவஞ்சி" என்றும் பெயர்கள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. 1925-ம் ஆண்டு, தஞ்சை, சரசுவதி மகால், தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகளின் அட்டவணை தயாரித்த, திருவையாறு, தமிழ்க்கல்லூரி, பேராசிரியர், உயர்திரு. L. உலகநாத பிள்ளை அவர்களால் இந்நூலுக்கு "தஞ்சை வெள்ளைப் பிள்ளையார் குறவஞ்சி" என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்பெயர் பொருத்தமென்று கருதியே இந்நூலுக்குத் "தஞ்சை வெள்ளைப் பிள்ளையார் குறவஞ்சி" என்ற தலைப்புக் கொடுத்துள்ளேன். முகப்பு ஏடு இல்லாததால் இந்நூலைப்பாடிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. ஆயினும் இவருடைய காலம் இந்நூலின் இறுதிப்பாட்டால் ஒருவாறு தெரியவருகின்றது. இக்குறவஞ்சி நூலைப்பாடி முடிக்கும்போது இவர்,

> "விசையரா கவசுவாமி மேன்மேலும் வாழி !
> மெச்சுதள வாய்வேங்க டேந்திரனும் வாழி !!"

என்று கூறுகின்றார். இதனால் இவர் கி. பி. 1633-1673 வரை தஞ்சையை ஆண்ட விஜயராகவ நாயக்க மன்னர் காலத்தவர் என்று தெரிகின்றது. "இந்த மன்னன் காலத்தில் 'வேங்கடேந்திரன்' என்பவர் தளவாயாக இருந்தார்." என்றும் தெரியவருகின்றது. இந்நூல் இலக்கண வரம்புக்கு உட்படாமல் இருக்கிறது. மேலும், இந்நூலில் எங்கும் பிழைகள் மலிந்து கிடப்பதால் 'இந்நூலாசிரியர் இவ்விறைவன்பால் கொண்டுள்ள பக்தி மீதூர்ந்த நிலையில் பாடியிருத்தல் வேண்டும்' என்று கருத இடமிருக்கிறது. செய்யுள் மாறாமல் கூடியமட்டிலும் பிழைகளைத்திருத்தம் செய்து எழுதியிருக்கிறேன். இக்குற்றத்தினைப் பொறுப்ப தோடு ஏனைய இடங்களில் குற்றங்கள் காணப்படினும் முற்றுணர்ந்தோர் முனியாது மன்னிப்பார்களாக.

> "தாழ்ந்தோர் உயர்வர் என்றுமிக உயர்ந்தோர் தாழ்வர் என்றுமறம்
> சூழ்ந்தோர் உரைக்கும் உரைகண்டாம் மதில்சூழ் கிடந்த தொல்லகழி
> தாழ்ந்தோர் அனந்தன் மணிமுடிமேல் நின்றன் றுயர்ந்த மணிவரையைச்
> சூழ்ந்தோர் வரையின் உதிப்பவன்றாட் கீழ்நின் றதுபோய்ச் சூழெயிலே."

என்று பிரபுலிங்கலீலை (மாயையின் உற்பத்தி கதி 14.)யில் கூறப்பட்ட படி ஆழ்ந்த அகழியும், உயர்ந்த மதிலும் ஒரு நகருக்கு அரணாகும். அவ்வாறு ரகுநாத நாயக்க மன்னர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் தஞ்சாவூர் கோட்டையும், அகழியும் இன்றும் தத்தம் பழம்பெரும் பண்பினைக் காட்டா நிற்கின்றன. இவ்வியல்பினைக் கொண்ட தஞ்சாவூருக்கு மூலவாயில் (Main gate) கிழக்கே இருக்கின்றது. பிற்காலத்தே தான், வடக்கு வாயிலும், பிறவாயில்களும் அமைக்கப்பட்டனவாம். கிழக்கு நோக்கி வாயிலமைத்துக் கோட்டை கட்டப் புகுந்த கொற்றனர், முதன் முதலில் (எக்காரியத்தையும் தொடங்கு முன்) இறைவணக்கம் (பிள்ளையார் வணக்கம்) செய்யப் புகுவான் வேண்டி அரசன் வைணவனான காரணத்தால் சைவ உருவாகிய பிள்ளையார் வழி பாட்டுக்குத் தடைவரும் எனக்கருதி, அதற்குப் பதிலாக, ஒரு வெல்ல அச்சினை வைத்து வணங்கித் தன் பணியினை மேற் கொண்டாராம். இதனையுணர்ந்த அரசன் அதனை அகற்ற முயன்றபோது, அவ்வுரு, இப்போது இருக்கும் உருவாக மாறிய தாகவும், அதனால் அதற்கு "வெல்லப் பிள்ளையார்" என்று பெயரிட்டதாகவும், அது "வெள்ளைப் பிள்ளையார்" என்று ஆனது, என ஒரு கர்ண பரம்பரைச் செய்தி இருக்கிறது.

இந்நகரின் எல்லையில் அமைக்கப்பட்டதால், இதற்கு "எல்லைப் பிள்ளையார்" என்று பெயரிட்டு, அது கால வழக்கில் வெள்ளைப் பிள்ளையாராக மாறியதாகவும் கூறுவர்.

'வல்லபை' என்ற அம்பிகையோடு காட்சியளிப்பதால் இவருக்கு "வல்லபைப் பிள்ளையார்" என்ற பெயருண்டாயிற்று. அது கால வழக்கில் 'வெள்ளைப் பிள்ளையார்' என்றாயிற்று, என்பாருமுளர். பிள்ளையார் மட்டும் கருவறைக் கடவுளாகக் காட்சியளிக்கிறார். வல்லபைக்குக் கருவறை உருவம் இல்லை. எழுந்தருளுரு மட்டுமுளது. ஆயினும் இந்நூலாசிரியர் 17-ம் பாட்டில்

"வனக்கிளியே தஞ்சைவெள்ளை வாரணத்தார் நாளை
வலிமையிலே அசுரர்பெண்ணை மணம்புணர்வா ரம்மே"

என்று கூறியிருப்பதால் வெள்ளைப் பிள்ளையாரை, 'வல்லபைப் பிள்ளையார்' என்று கருதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

"வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்"; "வெண்மதி சூடி"; "வெண்ணீராடி" என்றெல்லாம் தெய்வங்கட்குப் பெயர் இருப்பதுபோல பிள்ளையார்களில், இவர் வெள்ளைப் பிள்ளையாராக இருக்கிறார் போலும்.

'குறவஞ்சி' என்பது ஒரு சிற்றிலக்கியம். இதனைக் 'குறத்திப்பாட்டு', 'குறம்' என்று கூறுவர். 'குளுவ நாடகம்' என்பதும் இவ் வகையைச் சேர்ந்ததே.

பெரும்பாலும் நாடகவடிவில் அமைக்கப்படும் இந்நூல், 96 வகைப் பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். இது, கடவுளரையோ, அரசர்களையோ, வள்ளல்களையோ, செல்வர்களையோ பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப் படுவதாகும். தலைவன் உலா வருங்கால், அவனைக் கண்டு காமுற்ற தலைவி, காமநோயால் வாடுகிறாள். அதுபோது குறத்தி வந்து கட்டுப்பார்த்து, "நீ விரும்பிய கணவனை அடைவாய்" என்று கூறுகிறாள். பின்னர் குறவன் வந்து குறத்தியை அழைத்துச் செல்கிறான். இவைகளே சற்று விரிவாகவும், சுருக்கமாகவும், இதில் பாடப் பெறும்.

'குறவஞ்சி' என்பதற்கு நேர்ப்பொருள் குறப்பெண் என்பதாகும். பாட்டுடைத் தலைவனும் தலைவியும் யாராக விருந்தபோதிலும் குறத்தியின் செயலும், குறிவகையுமே இன்றியமையாவிடம் பெறுவதால் இதற்குக் 'குறவஞ்சி' எனப் பெயராயிற்று போலும்.

குறவஞ்சி, நாடகவகையைச் சேர்ந்ததாகும்) இதனைப் "பலவளஞ்சேர் குறவஞ்சி நாடகத்தை" என்று "குற்றாலக் குறவஞ்சியும்", "பொருட் குறவஞ்சி நாட்யம் புகன்றிட" என்று "அர்த்தநாரீசர் குறவஞ்சியும்" கூறுவதால் அறியலாம். மேலும் காலஞ்சென்ற தெலுங்குப்புலவராகிய வேடூரி பிரபாகர சாஸ்திரி அவர்கள், தாமியற்றிய 'சுக்ரீவ விஜயம்' என்ற தெலுங்கு நூலின் முன்னுரையில் யக்ஷகானப்பிரிவின் பிறப்பு முதலியவைகளைக் குறிப்பிடுகையில் "குறவஞ்சே" என்று குறிப்பிட்டு; அதற்கு விளக்கங் கூறுகையில் "குறவஜாதி வாரி அஞ்சே (அஞ்சே — அடுகு — அடி) (நிருத்திய விசேஷமு—குறவஞ்சி) குறவர் இனத்தவரின் அடி; அதாவது நிருத்தியவகை, குறவஞ்சியாகும்" என்று கூறுகிறார். (நிருத்தியம்—நடனம்)

குறவஞ்சி வரிசையில் பல குறவஞ்சிகள் உள்ளன.

எண்.	குறவஞ்சியின் பெயர்.	ஆசிரியர் பெயர்.
1.	திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி	திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்
2.	கும்பேசர் குறவஞ்சி	பாவநாச முதலியார்
3.	சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம்	கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
4.	பிரகதீசுவரர் குறவஞ்சி	,,
5.	திருவாரூர் தியாகராசக் குறவஞ்சி	?
6.	தஞ்சை வெள்ளைப் பிள்ளையார் குறவஞ்சி	?
7.	அழகர் குறவஞ்சி	?
8.	ஞானக் குறவஞ்சி	குமரகுருபர தேசிகர்

எண்.	குறவஞ்சியின் பெயர்.	ஆசிரியர் பெயர்.
9.	ஞான ரெத்தினக் குறவஞ்சி	பீரு முகம்மது
10.	பெத்லஹெம் குறவஞ்சி	தஞ்சை வேதநாயக சாஸ்திரியார்
11.	பாண்டிக் கொடுமுடிக் குறவஞ்சி	?
12.	திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சி	?
13.	நகுலமலைக் குறவஞ்சி	விசுவநாத சாஸ்த்திரியார்
14.	வண்ணைக் குறவஞ்சி	,,
15.	சிற்றம்பலக் குறவஞ்சி	K. N. தண்டபாணிப் பிள்ளை
16.	கொடுமளூர்க் குறவஞ்சி	முதுகுளத்தூர் நல்லவீரப்ப பிள்ளை
17.	சோழக் குறவஞ்சி	கம்பர்
18.	தேவேந்திரக் குறவஞ்சி	தஞ்சை சரபோஜி மன்னர்
19.	சஹாஜிராசன் குறவஞ்சி	முத்துக் கவி
20.	அர்த்த நாரீசர் குறவஞ்சி	?
21.	தமிழரசிக் குறவஞ்சி	புலவரேறு அ. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை
22.	கொங்கர் குறவஞ்சி	சா. தூ. சு. சோஜி
23.	மெய்ஞ்ஞானக் குறவஞ்சி	முகம்மது
24.	திருவிடைக்காழிக் குறவஞ்சி	?
25.	முருகர் குறவஞ்சி	நல்ல வீரப்ப பிள்ளை
26.	நல்லைநகர்க் குறவஞ்சி	யாழ்ப்பாணம் கந்தப்பிள்ளை
27.	வைத்திலிங்கக் குறவஞ்சி	கணபதி ஐயர்
28.	முத்தானந்தர் குறவஞ்சி	ஆற்றூர் முத்தானந்தர்
29.	சுவாமிமலைக் குறவஞ்சி	?
30.	செந்தில் குறவஞ்சி	?
31.	காரைக் குறவஞ்சி	யாழ்ப்பாணம் சுப்பையா
32.	வருணைபுரிக் குறவஞ்சி	மாரிமுத்துப் பிள்ளை
33.	கச்சேரி முதலியார் குறவஞ்சி	இன்பக் கவி
34.	விராலிமலைக் குறவஞ்சி	?
35.	துரோபதைக் குறவஞ்சி	?

எண்	குறவஞ்சியின் பெயர்	ஆசிரியர்பெயர்.
36.	மருங்காபுரிச் சிற்றரசர் குறவஞ்சி	வெறிமங்கைபாகக்கவிராயர்
37.	சிதம்பரக் குறவஞ்சி	செல்லப்ப பிள்ளை
38.	பெம்பண்ணக் கவுண்டர் குறவஞ்சி	?
39.	திருப்பாகையூர்க் குறவஞ்சி	?
40.	பிலிப்பு விராட்ரிச்கோ முத்துக் கிருட்டினன் குறவஞ்சி	இன்பக் கவி
41.	பொய்யாமொழி யீசர் குறவஞ்சி	சிதம்பர தத்துவலிங்கையன்
42.	தத்துவக் குறவஞ்சி	முருகேச பண்டிதர்
43.	குறவஞ்சி	தாமோதரக் கவிராயர்
44.	டெல்லிக் குறவஞ்சி	?
45.	அனலைத்தீவுக் குறவஞ்சி	?
46.	நவ பாரதக் குறவஞ்சி	?
47.	மல்வில் குறவஞ்சி	?
48.	வள்ளிக் குறவஞ்சி	?
49.	மருதப்பக் குறவஞ்சி	?
50.	கச்சாய்க் குறவஞ்சி	?
51.	சந்திரசேகரக் குறவஞ்சி	?
52.	கதிரைமலைக் குறவஞ்சி	?
53.	இராஜ மோகனக் குறவஞ்சி	கிரிராஜ கவி
54.	வாத ஜயக் குறவஞ்சி	?
55.	குறவஞ்சி (தெலுங்கு)	?

இனிக்குறம் என்ற வரிசையில் உள்ளன.

குறம்

1.	மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்	குமரகுருபர அடிகள்
2.	விதுரர் குறம்	புகழேந்திப்புலவர்
3.	மின்னொளியாள்குறம்	?
4.	திருக்குருகூர் மகிழ்மாறன் பவனிக்குறம்	?
5.	அண்டவெளிக்குறம்	?

குறவஞ்சிகளில் 'காலத்தால் முற்பட்டது, 'குற்றாலக்குறவஞ்சி' என்றும், பிற குறவஞ்சிகள் இதன் வழித்தோன்றல்களே' என்றும் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆசிரியர் திரிகூடராசப்ப கவிராயர், கி. பி. 17ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 18ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்ததாகக் கூறுகின்றனர். வெள்ளைப்பிள்ளையார் குறவஞ்சி ஆசிரியர், கி. பி. 1633—1673 வரை தஞ்சையை ஆண்ட விசயராகவ மன்னனையும், அவரது தளவாய் வேங்கடேந்திரனையும் குறிப்பிடுவதால், இக்குறவஞ்சியே காலத்தால் முற்பட்டது எனலாம்.

பெரிதும் முயன்றும் இந்நூலாசிரியர் பெயர் காணக்கிடைக்கவில்லை. இந்நூலின் முதலிரண்டு ஏடுகள் அதன் உருவில் முக்கால் பகுதியையே பெற்றிருக்கின்றன. பின்னர் உள்ள ஏடுகளில் சிறு சிறு பகுதிகள் சிதைந்துள்ளன. ஏடுகள் அனைத்துமே செல்லின்வாய்ப்பட்டன. இவைகளிலுள்ள எழுத்துக்களெல்லாம் தங்கள் ஊழ்வலியினால் சிதைந்தும், மாறியும், திரிந்தும், குறைந்தும், அழிந்தும், இடம் மாறியும், மெலிந்தும் பருத்தும் காணப்படுகின்றன. இவைகளை நோக்குங்கால் "ஏடெழுதத்தெரியாத ஒருவர் இதனை எழுதியிருத்தல் வேண்டும்" எனத்தோன்றுகிறது. இவைகளைச் சீர்படுத்துவதற்கு நீண்டகாலமும், மிக்க உழைப்பும் ஆயிற்று. விடாமுயற்சியோடு உருவாக்கி அச்சேற்றப்பட்ட இந்நூலின், மூலத்தினைக் காண்போரே இத்தன்மையினை அறிந்துகொள்ள இயலும். இச்செய்யுட்களில் சற்றுத் தெளிவானது 13, 14, 15, 24 ஆகிய நான்கு பாடல்களே.

இக்குறவஞ்சி; குற்றாலக்குறவஞ்சி, சரபேந்திர பூபாலகுறவஞ்சிபோலல்லாது மதுரை, மீனாட்சியம்மை குறம் போன்றதெனலாம். தலைவன் பவனி வருதல் முதலான உறுப்புக்கள் இதில் காணப்படவில்லை. கடவுள் வாழ்த்து முடிந்ததும் குறத்தி வந்துவிடுகின்றாள். தன்னுடைய வரலாறு, குலப்பெருமை முதலானவைகளைக் கூறுகின்றாள். பின்னர் ஒரு தலைவிக்குக் குறி கூறுகிறாள்.

அவ்வரலாறு: ஒரு தலைவன், தலைவியோடு வாழ்கின்றான். அவர்களின் பெயர்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. பிள்ளையில்லாத காரணத்தால் தலைவன் மறுமணம் புரிந்துகொண்டு இளையாளுடன் வாழ்கின்றான். மூத்தாளை, மாமி முதலாயினர் நிந்திக்கின்றனர். இவ்வித இன்னல்களுக்குட்பட்ட தலைவிக்குக் குறத்தி குறி சொல்லுகிறாள். "தஞ்சை வெள்ளைப் பிள்ளையார் அருளினால் பிரிந்த கணவன் மீண்டும் வரப்பெற்று மக்களைப் பெறுவாய்; நிந்தித்தவர்கள் வாயடைக்கும்படியாக வாழ்வாய்" என்று சொல்லுகிறாள். ஒவ்வொரு செய்யுளின் ஈற்றடியிலும், வெள்ளைப் பிள்ளையாரின் புகழும் செயலும் பேசப்படுகின்றன. இறுதியில் விசயராகவ மன்னனை வாழ்த்தி முடிக்கின்றார்.

காலஞ்சென்ற, தஞ்சை சரசுவதிமஹால் எழுத்தாளர் மீ. குழந்தைவேலன் அவர்கள், இதனைக்கண்டு, இதில் சற்றுத் தெளிவான 24, 13, 14, 15. ஆகிய 4 பாடல்களோடும் முன்னுரையோடும், இரண்டு பக்கங்களில் 1947- ம் ஆண்டு (பகுதி VI எண் 2.) தஞ்சை சரசுவதிமகால் நாற்றிங்கள் மலரி (Journal)ல் வெளியிட்டிருக்கிறார். "இந் நூலை முற்றும் வெளியிடுவதற்கு அதிகமான முயற்சி வேண்டும்" என்பதனை மனதில் கொண்டு தனது முன்னுரையில் "சின்னாட்களுள் இதனை வெளியிடவும் கருதியிருக்கிறோம்" என்று எழுதியுள்ளார். இதனைக் கண்ட இறைவனுகிய வெள்ளைப்பிள்ளையார் "அன்பனே! நீ முதலில் நம்மிடம் வந்து அதனை வெளியிடு; பின்னர் வருகின்ற எனது அன்பர், புலவர். வீ. சொக்கலிங்கம் அதனை உலகுக்கு வெளிப்படுத்துவார்" என்று சொல்லித் தம்முடைய திருவடி நிழலில் அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டார் போலும். அவரது புகழ் நிலவட்டும்.

இந்நூலை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்த, எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய திருவருள் கூட்டுவித்தமைக்காகக் கற்றுவல்ல புலவர்களை வணங்கி, இப்பணியினைச் சிரமேற் கொள்ளுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்.
3-9-1962.

இங்ஙனம்,
புலவர் வீ. சொக்கலிங்கம்,
சரசுவதிமகால் நூல் நிலையம்.

பாட்டு முதற்குறிப்பட்டவணை.

பாட்டு.	பக்க எண்.	பாட்டு	பக்க எண்.
அன்னமில்லை	11	சக்களத்தி	19
ஆனைமுகன்	1	சிதைதனை	27
இளையவளும்	20	திருப்பரங்குன்	7
உந்தியிலே	26	திருவரங்கம்	9
உள்ளங்கை	13	தில்லைகச்சி	8
கந்தனுக்கு	25	நாவிப்பிள்ளை	30
கரும்பனைய	17	பூனைகளும்	29
கரும்புகளுங்	7	மங்கிலியக்கழுத்தி	16
கனக்குறவன்	18	முக்கணனூர்	24
குருவிகளும்	28	முறத்தில் ரொம்ப	12
கூடைமுறங்	30	வழுக்கறிந்த	21
கொக்குமணி	19	வள்ளியம்மை	14
கொங்குமலை	10	வாளின் விழி	15
கொச்சிமலை	5	விசையராகவ	33
கோணமல்	31	வெள்ளிமலை	6
கோபாலப்பெருமாள்	2		

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	1	கழுவேற்றிய	கழுவேற்ற இருந்த
15	17	தாளினைகள்	தாளிணைகள்

வாழ்த்து

31. விசையரா கவசுவாமி மேன்மேலும் வாழி !
மெச்சுதள வாய்வேங்க டேந்திரனும் வாழி !
திசையாளுந் துரைமக்கள் வெள்ளாளர் வாழி !
செட்டியரும் பட்டுடையள் செந்தமிழும் வாழி !
அசையாத தஞ்சாவூர் அட்டதிக்கும் வாழி !
அறம்வாழி சாத்திரங்க ளறுசமயம் வாழி !
இசையாக வேவெள்ளைப் பிள்ளையார் வாழி !
இக்குறத்தைக் கேட்டவரும் கற்றவரும் வாழி !

இதன் பொருள் :— விசையராகவ நாயக்கமன்னர் வாழ்க. அவர் மெச்சு கின்ற தளவாய் வேங்கடேந்திரன் வாழ்க. எல்லாத் திக்குகளையும் ஆளுகின்ற சிற்றரசர்கள் வாழ்க. வெள்ளாளர்கள் அனைவரும் வாழ்க. செட்டியார்கள் வாழ்க. வெண்பட்டுடையவளான கலைமகளின் செந்தமிழ் வாழ்க. என்றும் மாறுபடாத தஞ்சாவூர் எட்டுத் திசைகளும் வாழ்க. தர்மம் வாழ்க. ஆறு சாத்திரங்கள் வாழ்க. ஆறு சமயங்கள் வாழ்க. வெள்ளைப் பிள்ளையார் புகழுடன் வாழ்க. இந்தக் குறவஞ்சி நாடகத்தைக் கேட்டவர்களும் கற்றவர்களும் வாழ்க.

'விசையராகவனையும் தளவாய் வேங்கடேந்திரனையும் வாழ்க' என வாழ்த்துவதாலும், விசையராகவ நாயக்கன் காலத்தில் தளவாயாக வேங்கடேந்திரன் உண்மையாலும், இந்நூல் எழுதிய காலம் கி. பி. 1633–1673 (இதற்குட்பட்ட காலம்) எனலாம். 2-வது அடி தெளிவில்லை. நளன் சனி பகவானிடம் "என் வரலாற்றைப் படித்தவர்களையும், கேட்டவர்களையும் நீ தொடரலாகாது." என்று கேட்டுக் கொண்டதுபோல இந்நூலாசிரியர், இக் குறத்தைக் கேட்டவர்களும், கற்றவர்களும் வாழட்டும் என்று கூறுகிறார். தன் பெயரைக் கூறாமல் மற்றவர்களை வாழ்த்துதல் மிகப் பெருந் தன்மையாகும். இந் நூலாசிரியரின் புகழ் வாழ்க.

"எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் — பராபரமே. (தாயுமானர்)

தமிழ் வாழ்க.

प्रहस्तपूर्वक द्रुहस्ततः क्षणं विहस्तयत्रणे स्वहस्तसायकै
र्न्यहस्तमुद्धतं निरस्तमन्युत्रि श्रवस्तनूभवं विधूमवह्निव
द्वधूमखस्ततो विधूय वैरिणे विधूपमाननः ककुत्स्थपूर्वकै
रधिष्ठितं पुरं भजन्महाभुज स्सशक्रविक्रम क्रमो रघूत्तमो
निरन्तरं चिरं मनः पुनः पुनः स नः स्वनम्रर क्षण क्षण क्षणः
स्पृशेदशेषशे वधिर्विधीशधी प्रदोऽपदो षदो जयोदयोदयोदधिः। (१४)

दशरथात्मजे खिलदुरात्मजे तरि निरामये मयि दयामये
क्षपितराक्षसे सदनराक्षसे चितगुणाकरे द्युतिविभाकरे
विनतरक्षणे विपुललक्षणे कुशिकनन्दने सुहरिचन्दने
समरपुंगवे स्वशरतुंगवे गहतताटके मनुजनाटके
ऽजगवभञ्जने जनकरंजने जनककन्यका हृदयधन्यका-
मितसुवल्लभे ह्यपरदुर्लभे परशुतापसे ऽपजयतापसे-
विनिकृतस्तवे लघुनिरस्तवे पनपितृप्रिये विगलदप्रिये
विजयबंधुरे रघुधुरंधरे गतिषु सिंधुरे चकितसिंधुरे-
चितमदानते सदपदानते जसि विभीषणे द्विषति भीषणे
लसदनुग्रहे विमतनिग्रहे सहितलक्ष्मणे हरिणलक्ष्मणे-
डितमुखप्रभे जलददीप्रभे कमललोचने भवविमोचने
श्रयति कल्पके ध्रुवमनल्पके तनपरिष्कृते सुरपुरस्कृते
स्वपितृपट्टने त्रिदिवकुट्टने समभिषेचते मुनिविवेचिते
परमपावने प्रणतपावने रभिमतेहिते कृतनतेहिते
त्वयि समे मनो विशतिमेमनो रथविवृद्धये सुखसमृद्धये। (१५)

ध्वस्तदुरन्तस मस्तविरोधिक शस्तसुरप्रव रस्तवनन्दित
हस्तसमुच्छ्रित लस्तकसुधनुरु दस्तशरौघवि हस्तदशास्यन-
भास्खलजृम्भिघ नस्तनितध्वनि रस्तमगादभि शस्तसुपावन

यस्तवराघव	मस्तकृतोऽद्यन	मस्तनुतेसन	रस्ततधवलय-
शस्ततिमेतिच	निस्तरलासुम	तिस्तपनोच्चम	हस्तनुताश्रुति
विस्तरवेदन	निस्तरतमतनि	रस्तमनस्थत	मस्तरताबहु
शस्तरतिद्विष	मस्तिगुणैर्गल	हस्तितदोषग	भस्तिमदन्वय
शस्तिशिवंकर	निस्तुलमन्त्रमु	निस्तुतवैभव	नस्तुदनश्चहि-
नस्तुभवानरि	मस्तुमनस्त्वयि	वस्तुमिदं मम	वस्तुपरंनहि
निस्तुलितोऽस्यधि	कस्तुकृतस्स्वय	मित्यवगत्यच	नित्यनिरत्यय
मत्यमलंदह	रत्यनुसृत्यवि	रत्यसहिष्णुस	रत्यमुमेवप-
रत्यजनश्चच	रत्यवमत्यनि	हत्यरिपून्विन	मत्यतिभक्तिवि-
तत्यभिनन्दिव	सत्यतएवभ	जत्यतिमोदम	यत्यपिधैर्यमि-
हत्यफलंस्पृह	यत्यपि नामर	नुत्यमृडान्यधि	पत्यभिनन्दित
सत्यपतिः प्रणि	पत्य भवन्तम	वत्यधिकृत्वम	सुत्यजपरिभव
रत्यधिपे वसु	मत्यतुलोद्यद	पत्यपतेत्वयि	सत्यखिलंत्यज-
गत्यपबाधम	नित्यभिकांक्षित	मत्यबलारम	यत्यमरांश्चय-
जत्यहितांश्चज	यत्यभिचोदित	कृत्यमहोरच	यत्यधिपानजु
सृत्यच नृत्यति	सत्यमिदं रघुवीर !		(१६)

अभितः	क्षुभित	प्रजव	प्रपत
स्प्रलप	द्विलप	द्विविष	स्परिष
द्रुत स	स्कृतस	द्रुलभि	द्रुलभि
स्सुतपः	प्रतप	स्कृपण	क्षपण
प्रगुण	प्रवण	क्षितिप	क्षतिकृ
स्स्वसुद	फकृतद	कपलभु	कपतिभ
स्सनसं	प्रभव	दशदि	ग्विसर
स्सुयशः	पुरभि	स्प्रतिम	प्रबल
प्रतिघ	स्सरघु	प्रवर	स्सकले

कुशलं	तनुतां	तनुतां	तनुता-	
पगतां	कुरुता	मुरुवां	गुरुता-	
मरस	प्रचुर	प्रमद	स्फुटधि	
करण	स्फुरण	स्वकद्द	ग्विसद्द	
ग्रिपुध	ग्घितधु	ग्नमतां	ममतां	
ममतां	शमनं	नयतां	द्यता	
मयता	ननिधि	मिंथिला	धिपजा	
शिथिला	त्मरति	हृदिमे	मुदमे	
धयता	ज्जयतात् ।			(१७)

रघुनन्दनबिरुदावलिः संपूर्णा ॥

श्रीः

* वैशाखोत्सववर्णनप्रारंभः

काञ्च्यां कमलनाभस्य कमनीयमहोत्सवम् ।
कथापथदवीयांसं कथंकारमभिष्टुयाम्? ॥ १ ॥

प्रातःस्नातातिपूतावनिसुरजनतावक्त्रनिर्यत्ननिर्य-
द्वेदध्वानप्रतानप्रमदपरवशीभूतवीणामुनीन्द्रः ।
भेरीनिस्साणतूर्यप्रमुखरवसमाहूतनैलिंपबृन्दः
श्रीवैशाखोत्सवोऽयं जयति निरुपमो दृष्टिमांदृष्टिकात्मा ॥ २ ॥

काञ्चीनामपुरे सुरेन्द्रमहिते वेधोऽश्वमेधोज्ज्वल-
द्बर्हिर्ज्वालसमर्पिताद्भुतवपासौगंध्यसर्वंकषः ।
आपन्नद्विरदोपकृत्स वरदो दन्तावलाद्रेस्तटा-
च्छ्रीवैशाखमहे महेश्वरमुखैः सेव्ये स्वयं निर्ययौ ॥ ३ ॥

प्रथमदिने प्रातः

निर्गत्य प्रथमेऽह्नि पङ्कजवनीवैहासिकेऽस्मिन्प्रगे
पक्षीन्द्रप्रतिमातिमात्रमहितप्रौढध्वजारोहणे ।
देवस्तप्तसुवर्णमण्टपगतो दुर्वर्णशैलस्थितं
शंभुं संभृतसंभ्रमं रचयितुं प्रत्यङ्मुखो धावति ॥ ४ ॥

प्रथमदिने सायम्

प्रौढं सौवर्णसिंहं गजमुखकबलीकारलीलोत्पतिष्णुं
संयन्तुं भागिनेयप्रणयपरवशस्तं जवादारुरोह ।
तं चाकृष्योपयान्तं सह च सहचरैर्वीक्ष्य शंभुस्स भीतः
पुत्रं तित्रासुरात्मग्रहणमभिलषन् हस्तिचर्मावृतोऽभूत् ॥ ५ ॥

---

*श्रीकाञ्चीपुरे विराजमानस्य श्रीहस्तिशैलशिखरोज्ज्वलपारिजातस्य श्रीदेवाधिराजस्य, प्रत्यब्दं ऋषभमासे प्रवर्तमानो ब्रह्मोत्सवः "वैशाखोत्सवः" इति व्यपदिश्यते ॥

गृह्णात्यंभोधिबंधुं सकलकुवलयोल्लासिनं सत्प्रियश्च
श्रीकण्ठालंक्रियाकृत्स्वकरमपि विधुं सिंहिकायाः कुमारः ।
इत्थं जातामपोक्तिं शिशमयिषुरसौ श्रीपतिस्ताद्दशत्वा-
दाक्रामत्यौपवाह्यं स्फुरदुरुमहसं सिंहिकायाः कुमारम् ॥ ६ ॥

द्वितीयदिने प्रातः

अहं सवाहनं देवं पश्येयमिति सत्वरम् ।
आगत्य पश्यति जनो हंसवाहनमद्भुतम् ॥ ७ ॥

नानादेशोपयाताश्रितहितजनतास्वागताचारहेतो-
र्जाताकांक्षोदयातो गरुडमनुचितं मन्यमानोऽतिवेगम् ।
हंसं वैरिश्ववाहं सपदि समुचितं संश्रयन्सारसाक्ष-
स्तुंगं कैलासशृंगं गत इव जलदो गाहते सर्ववीथीम् ॥ ८ ॥

द्वितीयदिने सायम्

कोटीरन्युप्तरत्नप्रसृमरकिरणश्रेणिकाशोणकान्तिः
गृह्णात्यह्नामधीशोऽप्यरुण इति पदं यस्य मध्यस्थितस्य ।
सौवर्णब्रध्नबिंबच्छविततिविततीभूतसावर्ण्यधर्मा
श्रुत्या सत्याप्यमानः कनकमय इति श्रीनिधिः सन्निधेयात् ॥ ९ ॥

चण्डज्योतिर्मण्डलीमण्डनात्मा शुण्डालाद्रेः पुण्डरीकाक्ष एषः ।
वीथीं वीथीं गाहते देहभाजां स्वान्ताद्ध्वान्तान्याजिहीर्षुः किलायम् ॥ १० ॥

सन्तः पश्यन्ति नित्यं सरसिरुहवनीबंधुबिंबान्तराले
सन्तं नारायणं तं स्वमिह भयपरीहारहेतोर्दिवैव ।
ते पश्येयू रजन्यामिति कुतुकसमारूढसाप्ताश्वबिंबः
संबभ्रात्वन्तरङ्गं स करिगिरिपतिस्सर्वदा सर्वदाता ॥ ११ ॥

तृतीयदिने प्रातः

प्रातः पङ्केजबंधुप्रतिममतिमहातेजसां वासभूमिं
सौवर्णं तं सुपर्णं झटिति समधिरुह्यागतो गोपुरान्तः ।

चञ्चद्भ्यां चामराभ्यामसकृदसकृदावीज्यमानो दधान-
श्चित्रं मुक्तातपत्रं हरिरवतु समाबद्धमस्ताञ्जलीन्नः ॥ १२ ॥

पतङ्गकल्पं पतगेश्वरं तमारुह्य गच्छन्नगमञ्जनाभः ।
सौमेरवस्येन्द्रमणीमयस्य भृङ्गस्य लीलामुररीचकार ॥ १३ ॥

हस्तन्यस्तसमस्तरक्षणचणत्र्यन्तपर्यन्तग-
श्रीलक्ष्मीशपदांबुजद्वयमिदं देयादमेयां श्रियम् ।
इत्थं दर्शयतीव यस्सुमनसां त्वत्पादपद्मद्वयं
सोऽयं श्रीविनताकृतावतरणः पक्षीश्वरः पातु नः ॥ १४ ॥

शेषं भूषयतीति रोषकलुषं सोन्मेषणं भीषणं
चक्षुर्दिक्षु विदिक्षु च क्षुभितहृत्पक्षिप्रभुर्विक्षिपन् ।
स्फूर्जद्धूर्जटिनिर्जयोर्जितमना गर्जन्स भेरीरवैः
प्रत्यग्गच्छति धूलिधूसररविर्लक्ष्मीशकोटीरवान् ॥ १५ ॥

किञ्चिच्चञ्चत्स्वपक्षप्रभवविभववत्प्रौढझंझासमीर-
क्षुब्धस्तब्धाब्धिमध्यक्षपितकुपितहृद्रूक्षरक्षःप्रपञ्चः ।
उद्यत्खद्योतकोटिप्रतिमतमवपुर्द्योतमानान्तरिक्ष-
स्तार्क्ष्यो हस्तिक्षमाभृत्परिवृढसुदृढोत्तंसितांसोऽवतान्नः ॥ १६ ॥

फणिफणमणिश्रेणीशोणीकृताखिलविग्रहो
हरिपदनखज्योत्स्नाजालावदातनिजाननः ।
खगपतिरसौ खद्योतौघप्रभापरिभावको
मयि कलयतु प्रेम्णोदग्रं समग्रमनुग्रहम् ॥ १७ ॥

उदित्वरस्फुरत्तरप्रभाकरप्रभाकरः पतङ्गवर्गपुङ्गवस्सतन्मतङ्गजाद्रिराट् ।
पुरः पुरो घने जने पतन्पतन्विभात्यसौ जलेखिले समुत्प्लवन्प्लवस्सुवर्णभूरिव ॥

सकुतुकमुपयाते सांद्रसांद्रे जनेऽस्मिन् स च कनकपतङ्गस्सञ्चरन्मन्दमन्दम् ।
सह हरिहरिनीलस्सागरे साधुजंबूधरणिरुहवतंसस्संप्लवन् किं सुमेरुः ? ॥ १९ ॥

तृतीयदिने सायम्

कायारूढकरिक्ष्माधरपतिस्सायाह्नि वायोर्महान्
दायादो दशकण्ठकण्ठलवनोपायात्मकश्श्रीपतेः ।
मायाचुञ्चुनिशाचरेन्द्रनगरापायात्मवालानलः
छायाधीश्वरकोटिसुन्दरतनुः पायादिहायासतः ॥ २० ॥

श्रीरामारोहधन्यः श्वसनतनुभवस्तत्प्रकार्तस्वराभो
निर्जेतुं दुर्जयं तं दशवदनममुं धूर्जटेरौपवाह्यम् ।
भिन्दन् भेरीनिनादैः झटिति दशदिशानाथसौधानुदस्था-
च्छ्रुताभ्यां चामराभ्यां सह च परिजनैर्वानरैः शास्त्रजुष्टैः ॥ २१ ॥

ममाचार्यस्त्वर्यो ह्यहनि तमसां ध्वंसनमसौ
विधायातिश्रान्तश्चरमजलराशौ न्यविशत ।
अवश्यं तत्कार्यं निशि किल विदध्यामहमिति
स्वयं शौरिं बिभ्रद्रविवदुदियायानिलसुतः ॥ २२ ॥

परेद्युर्व्यारोक्ष्यत्यहिपतिमिति क्रोधकलुषः
पतंगानां राजा द्विरदगिरिनाथं हरिममुम् ।
प्रभाते निन्येसौ वरुणदिशि कुत्रापि हनुमान्
तमानिन्येऽन्येद्युस्सवितुरुदये सिंधुरगिरिम् ॥ २३ ॥

चतुर्थदिने प्रातः

चक्री चक्रीभूतचक्रीन्द्रभोगे पादश्चैकं न्यञ्च्य चान्यं प्रसार्य ।
आसीनोऽयं जानुहस्तोन्यहस्तं शेषे न्यस्यन् श्रीमहीभ्यां चकास्ति ॥ २४ ॥

छत्रीभूतनिजस्फटाग्रविलसद्वक्त्रौघपीतस्फुर-
न्मन्दस्पन्दनमालयानिलसमुच्छूनोरगेन्द्रासने ।
आसीनोऽयमनेकपक्षितिधरोत्संसः स्वयं कंसजि-
च्छंसत्याश्रितसंसरद्धितकृते वैकुंठलोकस्थितिम् ॥ २५ ॥

शेषे चन्द्राविशेषे रजतगिरिचमत्कारधिक्कारकारि-
द्योते फूत्कारवातप्रसरणशमितोदारनैदाघतापे ।
लक्ष्मीविश्वंभराभ्यां ललितसरसिजस्फारहस्तांबुजाभ्या
मासीनो मन्दमन्दं चरति निजजनानन्तरालप्रतोल्याम् ॥ २६ ॥

फणीन्द्रोऽयं न्यञ्चत्फणगणमणीदीपकलिका-
विकासप्राग्भारप्रशमिततमस्काखिलदिशः ।
वहत्यन्तर्नाभीनलिननिलयब्रह्मवदन-
च्छटागीर्णोदीर्णस्तवनिशमनानन्दितहरिम् ॥ २७ ॥

चतुर्थदिने सायम्

कलधौतकल्पितशशाङ्कमण्डले कृतसन्निधानमतिसुन्दराकृतिम् ।
समुदीक्ष्य विष्णुपदगस्स चन्द्रमा वहते कलंककपटाद्विवर्णताम् ॥ २८ ॥

बिंबे चान्द्रमसे निषेदुषि हरौ साकं भुवा च श्रिया
स्फायन्मौक्तिकतारहारमकुटीकेयूरदेदीपिते ।
पाश्चात्यद्विजपठ्यमाननिगमश्रुत्याहितानन्दधौ
कारुण्यैकनिधौ दधौ मम मनः प्रेमप्रकर्षोदधौ ॥ २९ ॥

पंचमदिने प्रातः

योषावेषविशेषभूषिततनुं सानन्दमान्दोलिका-
मारूढं दितिजाः परं न मुमुहुर्यं वीक्ष्य सर्वे मुहुः ।
तेनैतेन न विस्मयेमहि यतस्तं पूरुषं योषितं
मत्वा तत्यजतुस्सरोजनिलया सर्वंसहा चापि सा ॥ ३० ॥

अस्त्री रथाङ्गप्रमुखैस्स देवः स्त्रीभूत इत्येतदतीव चित्रम् ।
सदातनोत्कर्षविशेषभाजस्सद्यस्तनोत्कर्षकथा कथं स्यात् ? ॥ ३१ ॥

पञ्चमदिने सायम्

शुण्डादण्डाग्रलंबिद्विरदशिशुकृताक्रंदफीट्कारावं
श्रावंश्रावं प्रहर्षप्रचयपरिचयस्फीतमेदोविनोदम् ।

(இ-ள்) பூவுலகில் வாழ்கின்ற ஆண், பெண் இவர்களுக்கு உண்டாகும் பவுத்திர ரோகத்தின் வகைகள், சாத்யாசாத்யம் முதலானவைகளைச் சொல்லுகின்றோம்.

பவுத்திர நோய் உண்டாகக் காரணம்

உட்டண ரோகத்தாலும் மொண்டொடி வருத்தத்தாலும்
வட்டமா முதரத்துள்ளே வளர்மலங் கிருமியாலு
முட்டி நீர் செறுத்து விம்மி முளைத்த மாங் கிஷங்களாலும்
துட்டமாம் ரோகமாகும் பவுத்திரத் தோஷமாமே. (2)

(இ-ள்) உஷ்ண ரோகத்தினாலும், ஸ்திரீ போகத்தாலும் வயிற்றில் மலம் சேருதல், கிருமி சேருதல் முதலானவைகளினாலும், மாம்ஸ முளை உண்டாகிப் பவுத்திரத்திற்குக் காரணமாகும்.

பவுத்திர நோய் உண்டாகுமிடம்

அண்டத்து மூலச் சுற்று மாசனந்தனிலு மப்பால்
துண்டத்து நரம்பின் மேலுஞ் சொல்லிய பக்கமிரண்டு
முண்டித்த பீசத்தோடு முளைத்திடு நாடி முன்புங்
கண்டிக்கும் வியாதியென்னும் பவுத்திரத் தலமாங்காணே! (3)

(இ-ள்) விரையின் அடிப்புறம், ஆசனத்தின் சுற்றுப்புறங்கள், அதன் வெளிப்புறம், பீஜத்திற்தும், மலத்வாரத்திற்த இடையிலுள்ள நரம்பு, அதன் இரு பக்கங்கள், பீஜத்துடன் கூடிய நாடிக்கு முன்புறம் ஆக இப்பிரதேசங்களில் இந்நோய் உண்டாகும்.

பவுத்திரங்களுக்குப் பெயர்

ஆசனப் பவுத்திர மென்றும் அண்டத்திற் பவுத்ர மென்றும்
பேசிய பக்கமண்டம் புடைத்திடும் பவுத்ரமென்றுங்
கோசமாங் கொடியின் மீதே கொதித்தெழும் பவுத்ரமென்றும்
காசணி முலையாய்! தண்டிற் பிளவை யோடாறுங்காணே! (4)

(இ-ள்) ஆசனப் பவுத்ரம், அண்ட பவுத்ரம், பக்கப் பவுத்திரம், அண்டம் புடைத்த பவுத்திரம் (கொடிப் பவுத்திரம்) கோச பவுத்திரம், தண்டிற் பிளவை என்று ஆறு வகைப்படும்.

அஸாத்ய குணம்

அண்டத்தில் வெடித்தலாலும் அதன் கீழே கொடியிலாலு
முண்டித்த பீசத்திற்கு முன்பாக வெடித்தலாலுந்

தெண்டித்த மருந்தினாலுங் கருவியினாலுந் தீரா
தண்டத்து முனிவோர் சொன்னார் ஆயுர் வேதமாமே ! (5)

(இ-ள்) அண்டப் பவுத்திரம், கொடிப் பவுத்திரம், பீஜத்திற் முன்பாக ஏற்படும் (கோச பவுத்திரம்) இவைகள் மருந்தினாலும், கருவியினாலும் தீராது.

ஸாத்ய பவுத்திரம்

பாரிச மிரண்டிற் றோன்றும் பவுத்திர மதுவும் பின்னைக்
கூறிய மூலச் சுற்றிற் கொதித் தெழும் பவுத்திரந் தானும்
ஆரணத்துரை செய்கின்ற ஆசனப் பவுத்திரந் தானும்
நேரிழையாளே தீரும் நிச்சயமாகுந் தானே ! (6)

(இ-ள்) பக்க பவுத்திரங்கள், ஆஸனத்தைச் சுற்றிலும் உண்டாகும் மூலப் பவுத்ரமும், ஆஸன பவுத்திரமும் தீரும்.

ஸாத்யம் மூன்றின் பெயர்

(1) பக்கப் பவுத்திரம்.
(2) மூலப் பவுத்திரம்.
(3) ஆஸனப் பவுத்திரம்.

பக்கப் பவுத்ரக் குறிகள்

மிக்கதோர் கொடியை விட்டு வலமிடம் வெடித்த தாகில்
ஒக்க நீர் மலமும் வீழா தொடு விழுஞ் சீயிரத்தந்
தக்கதோரசவை மூலம் தான் மட்டும் புரையதாகும்
பக்கமாம் பவுத்திரமென்று பகரலாம் பகரலாமே ! (7)

(இ-ள்) விரைக்கும் ஆஸனத் துவாரத்திற்கும் இடையிலுள்ள கொடிக்கு இடது பக்கத்திலோ அல்லது வலது பக்கத்திலோ கட்டி ஏற்பட்டு உடைந்து சீழும் இரத்தமும் வெளியாகும் புரையோடும். இவை பக்கப் பவுத்திரத்தின் குறிகள்.

மூலப் பவுத்திரக் குறிகள்

குதத்தினிற் சுற்றி நொந்து குமிழ் முளை போற்றிரண்டு
வத்தியாய் வெடித்து நீருஞ் சலமலமதனில் வீழும்
விதப்பட வலியுமுண்டாம் மிகு சேனைக் கிழங்கு போலச்
சதைத்திடில் மின்னே மூலப் பவுத்திர மாகுந் தானே ! (8)

(இ-ள்) குதத்தைச் சுற்றிலும் சிறு சிறு மாம்ஸ முளைகள் தோன்றிப் பழுத்து உடைந்து அதிலிருந்து நீரும், மலமும் வெளியாகும். தாங்க முடியாத வலியுண்டாகும். வெட்டிய சேனைக் கிழங்கைப் போலச் சதைக் காணப்படும்.

ஆஸனப் பவுத்திரக் குறிகள்

சொல்லிய குதத்தை விட்டுத் தோன்றிடுஞ் சகனந்தன்னில்
கல்லெனப் புடைத்து நொந்து களாக்காய் முள் போலக் காணும்
வல்லபமாக மென்மே லடிக்கனம் புரையுமாகும்
அல்லியங் கோதை நல்லாய்! ஆஸனப் பவுத்திரமாமே! (9)

(இ-ள்) ஆஸனத்தைத் தவிர்த்தும் பக்கத்தில் பின் பக்கத்தில் கல்லைப் போன்று வீக்கம் வலியுடன் உண்டாகி அதன்மேல் களாக்காய் முள்ளை போன்ற துவாரம் உண்டாகும். அடியில் கனமேற்படும். புரை ஓடும். இது ஆஸனப் பவுத்திரத்தின் குறிகளாகும்.

மூலப் பவுத்திரக் குறிகள்

மூலமுங் கொடியும் பீச முற்றிட வீங்கும் நோகும்
சாலவே ப்ரமேகம் வீழுஞ் சலமல மடைத்துக் கொள்ளும்
மேலெழக் கோசந் தன்னில் வேதனை மிகவு முண்டா
மாலவேல் விழியாயண்ட பவுத்திர மென்னலாமே! (10)

(இ-ள்) மூலப் பிரதேசம், அதன்மேல் பிரதேசத்தில் காணும் கொடி, பீஜம் முதலான இடங்களில் வீக்கம் ஏற்படும். மூத்திரம், மலம் முதலானவை அடைத்துக் கொள்ளும். கோசத்தில் வலியும் உண்டாகும்.

அண்டத்தின் கீழதாக வியானத்தின் மேலதாகத்
துண்டத்தி நரம்பின் மேலே சுறுக்கென வீங்கிக் கொள்ளும்
விண்டத்தில் சலமும் பாயும் வீழ்ந்திடுஞ் சலமுங் கூடக்
கொண்டத்திற் பிரமேகம் வீழுங் கொடிப் பவுத்திரமதாமே! (11)

(இ-ள்) விரைக்குக் கீழும், அபானத்திற்கு மேலேயும் உள்ள சந்திப்பில் " சுறுக் " என்ற வலியுடன் வீக்கம் உண்டாகும். பின்னர் உடைந்து அதிலிருந்து நீர் கசியும். இவை கொடிப் பவுத்திரத்தின் குறிகளாகும்.

தண்டிற் பவுத்திர நிதானம்

செப்பிய பீச முன்பே செரிக்திடும் நாடியிற் கீழ்
கொப்பளங் கொண்டு வீங்கிக் கொதித்திடு நோவுமுண்டா

மைப்படாக் கண்ணின் மாதே! வடித்து நீர்ச் சலமுமாகி
யிப்படிக் குணங்கள் தண்டிற் பவுத்திர மென்னலாமே! (12)

(இ-ள்) கோசத்தின் கீழ் உள்ள நாடிக்குக் கீழே கொப்பளமுண்டாகி வீங்கி வலியைத் தரும். பின்னர் உடைந்து சீழ் வெளியாகும். இவை தண்டிற் பவுத்திரக் குறிகளாகும்.

விப்புருதி நிதானம்

வீங்கிடுங் கல்லுப் போலே மேவிடும் விதனஞ் செய்யு
மாங்கது ரண்டு மூன்று யடுத்திடு மொன்றுங் காணுந்
தாங்கிய சலமுங் நாறுஞ் சார்ந்திடும் புரையுமுண்டாம்
ஓங்கு விப்புருதி யெட்டு மோர் குண மறிகுவீரே! (1)

(இ-ள்) கல்லைப் போல் வீக்கம் உண்டாகும். தாங்க முடியாத வலியுண்டாகும். மேலும் இரண்டு, மூன்று கட்டிகளாகும் காணும். பழுத்து உடைந்து சலம் வெளியாகும். நாற்றமுண்டாகும். புரையுமுண்டாகும். இவை எட்டு வகைப்படும்.

8 வகை விப்புருதியின் இருப்பிடங்கள்

அறிந்திடுங் கன்னங் கக்க மரை கீழ் மேல் சகனஞ் சந்து
பெருந்துடை துடைக் கீழென்னப் பேசிய தலமோ ரெட்டுஞ்
செறிந்த விப்புருதி சேருந் தானங்கள் செப்புகின்றோ
மறுகுணந் தலங்கள் கண்டு சாத்திய முணர்ந்து செய்யே! (2)

(1) கன்ன விப்புருதி. ஆசன விப்புருதி.
கக்க விப்புருதி. சந்து விப்புருதி.
அரையாப்பு விப்புருதி. பெருந்துடை விப்புருதி.
ஏறு விப்புருதி துடை வாழை விப்புருதி.

ஸ்தானங்களினால் பேர் பெற்றதற்குக் குண மொன்றாகையால் ஸ்தான விசேஷங் கண்டு ஸாத்யா ஸாத்யம் அறிய வேண்டும். கன்னம், அரை, அரைக்குமேல், கீழ், ஆசனம் ஆக 5ம் வரிய பிரயாஸத்தால் தீர வேண்டியது சந்தும் அஸாத்யம். துடை, துடைக்கு கீழ் இரண்டும் சாத்யம் என்று அறிக.

அரையாப்பு நிதானம்

புற்றரை யாப்பினுடும், புகர் முனையரைப் பென்னுஞ்
சுற்றிக் கிரந்தி மற்றச் சுரோணித அரையாப் பென்றும்

பற்றிய சுளுக்கு வாயுப் பதிந்திடு மரையாப் பென்றும்
பெற்றிடு மாறு பேதம் பெயர் குணம் பேசுவேனே! (1)

(இ-ள்) 1. புற்றரையாப்பு, 2. முளை யரையாப்பு,
கிரந்தி யரையாப்பு, சுரோணித வரையாப்பு,
சுளுக்கு அரையாப்பு வாயு அரையாப்பு.

என்று ஆறு வகைப்படும்.

புற்றரையாப்பின் குறிகள் (*Cyst*)

தாமரைப் பூவுட் காய் போற் றெழுந் தரும் பரும்பா
யாமத்திற் பக்கந் தன்னிற் சதை தொடா தகன்று நிற்குந்
தாமது மருந்து செய்யிற் றள்ளிடுஞ் சட்டை பண்ணுப்
பூமுகக் கோதை மாதே! புற்றரையாப் பென்றேமே! (2)

(இ-ள்) தாமரைப் பூவுள் காணப்படும் மொட்டைப்போலே எழுந்து எழுந்து மேல் தோலானது அதனுடன் சம்பந்தப்படாமல் நிற்கும். மருந்து போட்டால் உடைந்து அப்படியே மொட்டைப் போல் வெளியாகும். இவை புற்றரை யாப்பின் குறிகளாகும்.

முளையரையாப்பின் குறிகள்

வீங்கியே கழற்சிக்காய் போல் வெளுத்தது வழுவழுத்து
மோங்கிய முளைத்தெழும்பு மோரத்தில் விடவு காணும்
ஆங்கதிற் கருவிகார மாடிடிற் சட்டை செய்யுங்
மூங்கிலின் முளை போற் காணு முளை யரைப் பென்றேமே! (3)

(இ-ள) கழற்சிக் கொட்டையைப் போன்ற வீக்கம் முதலில் ஏற்படும். இவ்விடம் வெளுத்து வழு வழுப்பாகும். அதன் நடுவில் ஒரு முளை கண்டு வெடிக்கும். சஸ்திர சிகித்ஸையினுல், காரம் கட்டுவதனுலோ குணமுண்டாகும். மூங்கிலின் முளையைப் போன்று சதை அதில் காணும். இவை முளையரைப்பின் குறிகளாகும்.

கிரந்தியரையாப்பின் குறி குணங்கள்

புண்ணது கோசந் தன்னிற் பொருந்தி வேதனை யுண்டாகி
நண்ணிய நெறிபோற் கட்டி நாடோறும் வீக்கமுண்டா
யுண்ணிறை சலமு முண்டா யுறுபுரை யோடுமாகில்
அண்ணலே சொன்னேஞ் சொன்னேங் கிரந்தி யினரையாப்
பென்றே! (4)

(இ-ள்) பீஜ கோசத்தில் வலி ஏற்பட்டு புண்களுண்டாகும். தொடையிடுக்கு இரு பக்கங்களிலும் நெறி கட்டும். தினந்தோறும் வீக்கம் உண்டாகும். இவை பழுத்து உடையும். புரை யோடும். இவை "கிரந்தி யரையாப்பின்" குறிகள்.

சுரோணித அரையாப்பின் குறிகள்

நடந்துலேந்திருக்கு நாளில் நாடிய விரத்தந் தானே
உடைந்துறைந் துருண்டெழுந்து வோங்கியே வீங்கிக் கொள்ளுங்
குடைந்திடுங் குமிறுஞ் சீழ் நீர் கொண்டிடுக் தகர்ந்து தீரு
மடந்தையே ! சுரோணிதத்தில் வருமரையாப் பென்றேமே ! (5)

(இள்) வெகுதூரம் கடந்த காரணத்தால் இரத்தம் கட்டி வீங்கிக் கொள்ளும். பழுத்து உடையும். அதிலிருந்து சீழும், நீரும் பொசியும். இவை சுரோணித அரையாப்பின் குறிகள்.

சுளுக்கரையாப்பின் குறிகள்

கடந்திட வரியதொன்றைக் கடந்திடிற் கனஞ்சுமக்கில்
மடந்தையர் கலவிதன்னில் வழிமுறை தவறிச் செய்யில்
முடங்கியே நரம்பு தேற்றி மொக்குள் போற்றடித்து வீங்குக்
துடர்ந்திடுங் குணங்கள் கண்டு சுளுக்கரையாப்பென்றோதே (6)

(இள்) தாண்ட முடியாத இடத்தைச்சிரமப்பட்டு தாண்டுதல், கனத்தை சுமத்தல், ஸ்திரீ போகத்தை நிலைதவறிச் செய்தல். இவைகளினால் நரம்பு தடித்து மொட்டைப்போல வீங்கும். இவைகள் சுளுக்கு அரையாப்பின் குறிகள்.

வாயுவரையாப்புக் குறிகள்

உதரத்தில் நின்றவாயு வொதுங்கியே யரையிற்றங்கி
விதனித்துத் தடித்துவீங்கி விம்மிவேதனைகள் செய்யு
மதமுற்ற கொங்கைமானே ! மானிலந் தனிலுள்ளோருக்
கிதமிந்தக் குணங்கள் வாயு வரையாப்பென்றியம்பினேமே. (7)

(இ-ள்) வயிற்றில் வாயு அதிகரித்து தொடையிடுக்கில் தங்கி தடித்து வீங்கி வேதனையைத்தரும். இது வாயு வரையாப்பின் குறிகள்.

இவைகளுள் புற்றரையாப்பு, மூளையரையாப்பு, கிரந்தியரையாப்பு, மூன்றும் கஷ்டசாத்யம்.

சுரோணித அரையாப்பு, சுளுக்கரையாப்பு, வாயு அரையாப்பு மூன்றும் சாத்தியம்.

பாத ரோக நிதானம்

உள்ளடியி லேதானு முதித்திடும் நோ
யொருபதின்பே ருரைத்திடுவ னுலகு தன்னிற்
கள்ளமில்லா வுள்ளடியில் வாதம் பாதச்
சக்கரம் காற்காந்தல் கரி வாத குட்டம்
வள்ளலே கரும்புற்றுத் தசைப் புற்றென்ன
மருவிய செங்குரு வாதச் சூலை பாதெரிப்பு
மெள்ளவே யிவ்வகையாம் நோயின் பேர் தன்னை
விரித்து மிக மருத்து முனி விளம்புங் காணே ! (1)

(இ-ள்) வாத பாதச் சக்கரம். கரிவா குட்டம்.
காற் காந்தல். கரும் புற்று.
தசைப் புற்று. செங் குரு.
பாத சூலை. பாதெரிப்பு.
பத கரி.

பாதச் சக்கரத்தின் குறிகள்

காணுதற்குமரிய திமி ரெரிப்பு முண்டாய்க்
கனத்து வலித் திடுகிலிவையுள் ளடிவாதந் தான்
சேணெரியு மக்கி விதர் போலத் தோன்றித்
தினவாகி நீர் பாய்ந்து செம்புண்ணாகித்
தோனு மெனி லிவை பாதச் சக்கரத்தின்
றெருகுறி யெனவே முனிவன் சொன்னவாறே ! (2)

(இ-ள்) பாதங்களில் மதமதப்பு உண்டாகி எரிச்சலெடுக்கும். கனத்து வலி மிகும். சில சமயங்களில் புண்கள் ஏற்படும். அரிப்பெடுக்கும். அதிலிருந்து நீர் கசியும். செம் புண்ணாகும். இவை பாதச் சக்கரக் குறிகளாகும்.

குறிப்பு :- செய்யுளில் ஒரு அடி குறைவாயுள்ளது.

காற் காந்தல், பதகரி, வாத குட்ட நோய் முதலான வகைகள் லக்ஷணம்.

உண்மையன லதனில் மிதித்த தெனவே காந்தியுறச்
சுள்ளுச் சுள்ளெனவே வலிக்குமாகிற்
றிண்ணமுறுகாற் காந்தலாகும் பின்னைச்
செப்புகவுள்ளடி சொரிந்து கீற்று கீற்றாய்

வண்மையுறவே வெடித்துட் டணமாய் நொந்து
வருத்து மெனிற் பதகரியின் குணமதாகு
நண்ணு முள்ளங் கால் காசு போலாய் நொந்து
நைந்துளைய வாத குட்டம் நவிலுங் காலே ! (3)

(இ-ள்) நெருப்பில் கால் வைத்த மாத்திரத்தில் எவ்வாறு அழற்சி ஏற்பட்டு வலிக்குமோ அவ்வாறு கீழே கால் வைத்தால் “சுள்” “சுள்” என்று குத்து வலி உண்டாகும். இவை ‘காற் காந்தலின்’ குணங்களாகும்.

உள்ளங் காலில் அரிப்பு ஏற்பட்டுப் பின் கீற்றுக் கீற்றாக வெடித்து, சூட்டுடன் வலி ஏற்பட்டு வேதனை கொடுத்தால் அது ‘பதகரி’ என்ற நோயின் குறிகளாகும்.

உள்ளங் காலில் ஒரு காசு அளவுள்ள பிரமாணம் வலித்து, அந்த இடம் நைந்து ரணமானால் அது “வாத குட்ட நோய்” என்று தெரிந்து கொள்ளவும்.

கரும் புற்று, சதைப் புற்று, செங்குறு இவற்றின் லக்ஷணங்கள்

நவிலுந் தாமரைக் காய் போல் பல புண்ணாகி
நைந்துளையும் பிதிக்கிற் சீழ் நணிக் காணும்
நுவலுங் காற் பதந் தேயு முளைவு முண்டாய்
நோகு மெனி லிக் குணங்கள் கரும்புற்றாகுங்
குவியுந்தா டனிற் சதையாய் முளைக்கு நோவாங்
குமுறு முளைந்திடு மிவை தான் சதைப் புற்றாகு
மவியுங்கால் சிவந்துளைந்து துவரை போலு
மரும் பவளம் போலுஞ் செங் குறுவதாமே ! (4)

(இ-ள்) தாமரைக் காய் போல் பல புண்கள் உண்டாகி வலி கொடுக்கும். பிதிக்கினால் அதிலிருந்து சீழ் வெளியாகும். காலைக் கீழே ஊன்ற முடியாமல் குத்து வலியுண்டாகும். இவை கரும் புற்றின் லக்ஷணங்களாகும்.

சதை மென்மேல் வளர்ந்து, வலி ஏற்பட்டால் அது சதைப் புற்றாகும்.

துவரையைப் போன்றோ அல்லது பவளத்தை யொத்த சதையோ சிவப்பாக வெளியே துருத்திக் கொண்டு வந்து வலியைக் கொடுத்தால் “செங்குறு” என்று தெரிந்து கொள்ளவும்.

क्रियतां भवता सन्धिः क्रियतां विग्रहोऽथवा।
यथाकथंचिदाचार्यः प्रमाणं नः परा गतिः॥ १५॥

(आकाशे)

"देव! शुक्र! न खलु समयविशेषे हठाय देयो हस्तावलम्बः!"

शुक्रः — (स्वगतम्) अहो! पुनरस्मन्मनोभावसंवादिनी भगवत्यमानुषी वाणी। (विचिन्त्य) हंत! शुद्धमनाश्च तत्रभवान् वाचस्पतिः। तदेवं तावत्। (प्रकाशं-सानन्दोल्लासम्) भगवन्! अवधानं दीयताम्।

मायाकलाकपटवंचनसूक्तियुक्ति-
स्फूर्तिच्छलादरविचारणया[1] नयज्ञे।
मय्यर्पिताखिलभरोपि बृहस्पतिश्चे-
त्किं किं करोतु नः कविः पटुसंविधानम्॥ १६॥

बृहस्पतिः — (सहस्तताळम्) सर्वं संभाव्यते भृगुवंशमुक्तामणौ।

शुक्रः — भगवन्! प्रस्तुतं प्रस्तूयते पर्यवसन्नोर्थः।

बृह० — सिद्धोस्मि।

शुक्रः — प्रथमं मकरकुम्भशनिवाराधिपत्यप्रदानेन भेदिते सेनापतौ परिक्षीणबलो राहुर्वाच्यो— "ननु भवता प्रतीपगमने विसृष्टे राशयः स्वातन्त्र्येण दीयन्त" इति। स पुनस्तदक्षमः शत्रुगतिविरुद्धगामितया सततमस्मदादिसाधारणेषु सर्वेषु तेषु वैपरीत्येन यास्यति।

बृह० — (स्वगतम्) अहो! खलु हृदयंगमोऽयमुपायः। (प्रकाशं) इष्टापत्तिः।

शुक्रः — किञ्च राहुवारकेतुवारकल्पने वारं वारं पीडयामि पुष्पवन्ताविति वदन्नयं समाधेयः।

बृह — किमिति?

शुक्रः — देव! राहुसार्वभौम! परदेशिनां दीनजनानामेवोचितं वारयाचनम्। न खलु युक्तमिदमतिसाहसकर्माऽसहायशूराणां भवादृशानामिति।

बृह० — (सशिरःकम्पम्) अपूर्वोऽयं चमत्कारः!

शुक्रः — अथ ग्रहाधिपत्यबुद्धिनिरासाय वासुकिमुखेन कारयिष्यामि दुर्बोधनम्।

बृह० — (साश्चर्यं) अयि मायानिधे! किमिति?

---

१ विचारनया।

शुक्रः— (सस्मितम्)

राहो सदास्तं भजतो रवीन्दू
भौमज्ञकालाः कुजषंडमन्दाः ।
मूढौ मरुद्दैत्यगुरू पतिस्त्वं
तेषां ग्रहाणां कथमर्हसीति ॥ १७ ॥

बृह०— (विहस्य) स्वस्ति भवतो वंचनाविलासाय !

शुक्रः— (स्वगतं) भवतु कश्चिदस्मदुपकारो यजमानाय नामधेयपारितोषिकरूपः । (प्रकाशम्) भगवन्! यथा भगवन्तमादित्यं भानुं व्यवहरन्ति तथा राहुमपि स्वर्भानुं व्यवहरन्तु जनाः ।

बृह०— (स्वगतम्) अस्तु चित्रभानुसहजः सुभानुरिव स्वर्भानुरयं, को नु गुणस्तावता । (प्रकाशम् सवैलक्ष्यम्) तर्हि चित्रभानुभानुभानुमद्भेदे नास्ति नामत्रयं त्वयीतनोर्न किल राहोरेवम् ।

शुक्रः— (स्वगतम्) हन्त! कापि नवीना परीक्षालीलेयम् । (प्रकाशम्) ननु सन्ति स्वर्भानुरव्ययभानुः स्वर्गभानुरित्यादीनि दश नामानि ।

बृह०— (स्वगतम्) अहो! कूलङ्कषं कल्पनावैचित्र्यम (प्रकाशम्) भगवन्नविलम्बसाधनीयानि शुभानि नाम ।

शुक्रः— (बृहस्पतिकर्णे) एवमिव ।

बृहस्पतिः— हुं साध्यते, कस्सन्देहः ?

शुक्रः— (सहर्षम्) तर्हि साधितमेवास्माभिः ।

बृहस्पतिः— (शुक्रस्य हस्तं धृत्वा) तदुभावपि गच्छावः ।

(इति निष्क्रान्तौ)

प्रीतिः— [1]वच्छ! दुवेवि गुरुणो कं विमंतणिण्णअं काऊण तूसंता णिग्गआ ।

साधाः— आर्ये! भवेदिदं महदेव मोदकारणं किमपि, तत्परिज्ञातुं तत्रैव गच्छावः ।

(इति निष्क्रान्तौ)

इति मिश्रकलाभेदः ।

---

१ वत्स द्वावपि गुरू कं विमन्त्रनिर्णयं कृत्वा तुषिता निर्गताः ।

(नेपथ्ये)

चुम्बन्तु स्फुटदिङ्मुखानि बलयोस्सन्धानभेरीरवा-
स्त्रैलोक्यं सचराचरं ननु यथापूर्वं सुखं नन्दतु ।
भो भो ब्रह्महरीश्वरा निजनिजावासस्थलान्यञ्चत
द्रागायान्ति नवग्रहा रणमुखात्कामं प्रसन्ना इव ॥ १८ ॥

(ततः प्रविशन्ति नवग्रहाः)

नवग्रहाः — (स्वगतम्)

चित्रस्थैः कारयामो रणमखिलबलैस्तानि जीवन्ति साक्षा-
दाकल्पं चित्रयामस्तृणकनकगिरी मेरुसिद्धार्थयामः ।
कौपीनं ग्राहयामः पशुपतिसुहृदा भिक्षुकानिन्द्रयामः
सर्वे क्रुध्दाः प्रसन्ना अपि मनसि वयं हन्त किं किं न कुर्मः ॥ १९ ॥

शुक्रः — (स्वगतम्) दिष्ट्या सहसैव पल्लवितपुष्पितफलितः साहसतरुरस्माकम् । (प्रकाशम्) भो यजमान राहो! किमन्यदुचितमुपहरामि ?

राहुः — (सोत्प्रासम्)

स्वाधीना सकलेषु राशिषु गतिर्दूरीकृता वारयो-
र्वृत्तिर्वीरविगर्हितेति पतिता बुद्धिर्ग्रहाणां गता ।
संग्रामो विनिवारितो भगवता मित्रत्वमाप्तं पुनः
स्वर्भानुत्वमवाप्तमन्यदुचितं किं वा यदीहामहे ॥ २० ॥

बृह० — (स्वगतम्)

इत्थं भवेत्किमपि नाम भवेददः कि-
मेवं भवेदिदमपि त्वरितं भवेत्किम् ।
एतद्भवेत्किमु भवेत्तदपीति नाना-
चिन्ताकरस्य फलिता हि मनोरथा मे ॥ २१ ॥

(प्रकाशम्) भगवन् ग्रहपते ! किं पुनः प्रियमुपकुर्मो देवस्य ?

सूर्यः — (स्वगतम्) साधु बृहस्पते! साधु, सर्वमस्मन्मनोरथानुरूपमेव साधितम् । (प्रकाशम सानन्दोल्लासम्)

आयातास्सकला भटास्स्ववशतां द्वेष्टायमाप्तः पर-
ग्राह्या न ग्रहराजतारणयशो लब्धं चमत्कारतः ।
जातस्साधुगुणस्सुतो विजयते साम्राज्यलक्ष्मीः स्थिरा
यत्सत्यं किमितोऽपि नः प्रियमहो यन्नाम याचेमहि ॥ २२ ॥

(नेपथ्ये)

यः पठति शृणोति नवग्रहचरितमिदं नवग्रहास्तस्मै ।
कृतवत इव वितरत जयसुतमतियशोरमायुरमृतानि ॥ २३ ॥

नवग्रहाः — (स्वगतम्) अहो! परहिताकांक्षिणो नूनमेते मुनयः प्रार्थयन्ते, तदेवमेवाचरामः ।

(पुनस्तत्रैव)

नवग्रहा भूरिनमो व एकादशप्रबन्धीकरवंशदेवाः ।
भवत्सु ये भक्तिधराश्शुभेषु स्थानेषु तेषां वसत प्रसन्नाः ॥ २४ ॥

नवग्रहाः -- (स्वगतम्) हन्त! सानुनयमालपन्ति वाचं वाचंयमास्तदविलम्बितं कार्यं कारुण्यमस्माभिः । (प्रकाशम सानुग्रहम्)

तृप्ताः स्मस्सुप्रसन्नाः स्मो वरदाः स्मोऽखिला वयम् ।
भक्तसुस्थानवासाय गच्छामः साम्प्रतं सुखम् ॥ २५ ॥

(इति यथोचितं परिक्रम्य निष्क्रान्तास्सर्वे)

इति तृतीयः प्रपञ्चः ॥

इति [1] घनश्यामकविविरचितं

नवग्रहचरितं

संपूर्णम् ॥

---

१ सम्पूर्णं नवग्रहचरितम् ।

மதிப்புரை.

"**பக்திதாரை**" எழுதியவர், "மஹாபக்தன்" கஸ்தூரி. கோபாலதாஸன். — 40 அத்தியாயங்கள், 18 சித்திரங்கள் இவற்றின் அட்டவணைகளுடன் கூடியது. 235 பக்கங்கள்.

கிடைக்குமிடம் :—

மஹாபக்தன் கஸ்தூரி. கோபாலதாஸன் "பதரிகாச்ரமம்" மௌப்ரேஸ் ரோடு, தேனாம்பேட்டை, மதராஸ்–18.

இந்நூல் ஆசிரியரால் அருள் கூர்ந்து எமக்கனுப்பப்பெற்றது. அதற்காக எமது மனமார்ந்த நன்றிகலந்த வணக்கங்கள் பல. உலகப் பிரசித்திபெற்ற "ஹிந்து" பத்திரிகையைத் திறமையுடன் நிர்வகித்துவரும் "கே. கோபாலன்" தான் இந்நூலை இயற்றிய "மஹாபக்தன்" "கஸ்தூரி கோபாலதாஸன்". மெய்ஞானிகளாகிய ஆழ்வார்கள் "அடியேன்" என்று, தங்களைப் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டுக்கொள்ளும் முறையை அடியொற்றிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலத்தி லுதித்தமைதோற்ற இவரும் "கோபாலதாஸன்" ஆனார். ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய திருவருளாலும் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தாலும் பண்பாடடைந்த தமது திருவுள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த இனிய உணர்ச்சிகள் சமுத்திரத்தின் அலைகள் போல் வரிசை வரிசையாக ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டுள்ளன இந்நூலில். ஆஸ்திக மஹாஜனங்கள் அனைவருக்கும் — சிறப்பாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு — மிகவும் உபயோகமானது இந்நூல். வேதங்கள் புராணங்கள், இவற்றிலுள்ளபடி திவ்ய தம்பதிகளின் ஸ்வரூபமும், கல்யாண குணங்களும், சரணாகதியின் சிறப்பும், எம்பெருமானுடைய தசாவதாரக் கதைச் சுருக்கமும், மற்றும் பல அரிய பெரிய தத்துவங்களும் இந்நூலில் எளிய தமிழ் நடையில் சிறு குழந்தைகளும் நன்றாகப் படித்துணர்ந்துகொள்ளும் வகையில் விளக்கப்படுகின்றன. திருமந்திரம் (அஷ்டாக்ஷரம்) த்வயம், சரமச்லோகம், என்று வழங்கப்படும் மஹாமந்திரங் களின் த்யானச்லோகங்களுக்கேற்ற சித்திரங்களும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ, அஷ்ட லக்ஷ்மீ சித்திரங்களும், த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரமூர்த்திப் படங்களும், சரணாகதி சித்திரங்களும் அற்புதமாகக் காட்சியளிக்கின்றன இக்நூலில்.

அத்தியாயம் 3- ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் உள்ளபடி திவ்ய தம்பதிகளின் வர்ணனம், அத்தியாயம் 6- தசாவதாரக் கதைச்சுருக்கம், அத்தியாயம் 7- ஸ்ரீரங்கவிமானம், அர்ச்சாவதாரம் இவற்றின் சிறப்பு, அத்தியாயம் 23- பரத- ராம ஸம்வாதம், பக்கம் 187—188- ஸந்தியாவந்தனத்தின் மேன்மை.

இவ்விடங்கள் மிகவும் அழகானவை. அவசியம் படிக்கவேண்டியவை. ஒருதரம் படித்து முடித்துக் கீழே வைத்துவிடக்கூடிய நூலில்லை இது. இதைப் பலதரமும் படிக்கப் படிக்க மனம் பண்பாடடையும். கற்றறிந்தவர்களாகத் தம்மை நினைத்திருப்பவர்கள் போலவே அறிவிலிகளாகத் தம்மை எண்ணியிருப்பவர்களும் இந்நூலால் பெரிதும் பயன் பெறலாம். விலை மதிப்பற்ற இந்நூலுக்கு விலை குறிப்பிடப்படவில்லை. வேண்டுபவர்கள் ஆசிரியருக்கெழுதி அவரது அருளுடன் நூலையும் பெறலாம்.

"மனத்தோடே கூடிக்கவிபாடிற்றல்ல. அனுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்ட வித்தனை" என்கிறபடி பக்திபூர்ணமாகிய மனத்திலுள்ளதை உள்ளபடியே ஒலியிலிட்டனர் இவ்வாசிரியர். ஆங்காங்கு சிற்சில பிழைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. அது ஒரு பெரிய குற்றமாகாது. ஆஸ்திகர்களாகிய பெருமக்களனைவரும் இந்நூலை ஊன்றிப்படித்துப் பயன்பெறவேண்டுமென்பது எமது அவா.

ஸரஸ்வதிமஹால்,
தஞ்சாவூர்.

அடியார்க்கடியன்
நாவல்பாக்கம் தேவநாததாஸன்.

OUR EXCHANGES

1. The Divine Life, Sivanandanagar, Rishikesh, U. P.
2. Mysore Information Bulletin, Government of Mysore.
3. Madras Information, Govt. of Madras, Madras.
4. The Journal of Oriental Research, Madras.
5. Bulletin of the Govt. Oriental Manuscripts Library, Madras-5.
6. The Journal of University of Bombay.
7. American Newsfile of the U. S. Information Service.
8. The Journal of the Kerala University Oriental Mss. Library, Trivandrum.
9. Agra University Journal of Research, Agra.
10. Tirumalai Tirupati Devasthanams' Journal, Tirupati.
11. The Adyar Library Bulletin, Adyar, Madras-20.
12. Sri Venkateswara University Oriental Journal, Tirupati.
13. Journal of the Oriental Institute, Baroda.
14. Annals of the B. O. R. Institute, Poona-4.
15. Sentamil (Tamil) Madurai Tamil Sangam, Madurai.
16. Gnanasambandam (Tamil) Dharmapuram,
17. Tamil Pozil (Tamil) Karanthai Tamil Sangam Karanthai, Tanjore.
18. Vaidya Chandrika (Tamil) Teppakulam, Tiruchy.
19. American Reporter — Tamil, Telugu and English Editions.
20. Vijayavani (Telugu) Buckinghampet P. O., Vijayawada-2.
21. Traimasik, Bharat Ithihasa Samshodhak Mandal, Poona.
22. Samshodhak, Rajwade, Samshodhak, Mandal, Dhulia.
23. Quarterly Journal of Mythic Society, Bangalore.
24. Jain Siddanta Bhaskar & Antiquary, Arrah, (Bihar).
25. Udyana Patrika, Tiruvaiyaru, Tanjore Dt.
26. UNESCO Bulletin for Libraries, 19, Avenue Klēbar, Paris - 16e - France.
27. Bulletin of Ramakrishna Mission Institute of Culture, Calcutta.
28. Dharma Chakram, Sri Ramakrishna Tapovanam, Tiruparaiturai. Tiruchy Dt.
29. Sri Ramakrishna Vijayam, Sri Ramakrishna Matam. Madras-4.
30. News from Yugoslavia, Yugoslav Embassy, 12-Sundaranagar, New Delhi.
31. SOCIĒTIĒ ASATIQUE 3 Rue Mazarine, 3 PARIS (VIe)
32. Devasthana Patrika, Srirangam.
33. Astrological Magazine "Sri Rajeswari" Bangalore-3.
34. Kurukshetra, The Publication Division, Old Secretariat, Delhi-8.
35. Sivaji, Teppakulam P. O., Tiruchirapalli.
36. Sāraswati Suṣamā, Benares.
37. Kumaraguruparan, Srivaikuntam.
38. Sri Vaishnava Sudarsanam, 3, Puthur Agraharam, Tiruchirapalli.
39. Sri Sajjanatoshini Patrika, 3-A/80, W. E. A. Karol Bagh, New Delhi.
40. Annals of Oriental Research, University of Madras, Madras-5.
41. Indian Philosophy and Culture, Vaishnava Research Institute,
    V. T. University, Vrindaban U. P.
42. Soviet Land (English and Tamil Editions) Information Department of the
    U. S. S. R. Embassy in India, 25, Barakhamba Road, New Delhi.

43. Journal of the Ganganath Jha Research Institute, Allahabad.
44. Indian Archives National Archives of India, Queensway, New Delhi.
45. Sarvodaya (English and Tamil Editions) 24, Srinivasapuram, Tanjore.
46. Bulletin of the Chunilal Gandhi Vidyabhavan. The Sarvajanik Education Society, Surat.
47. The Journal of Family Welfare, 272, Dadaboy Navroji Road, Bombay-1.
48. Indian Publisher and Book-Seller, c/o. Popular Book Depot. Lamington Road, Bombay-7.
49. Book-Lover, 44, Cowasji Patel Street, Bombay-1.
50. Sangeet, Musical Monthly Magazine, Sangeet Karyalaya Hathras, Madhya Pradesh.
51. Marathi Samshodhan Patrika— A Quarterly Journal of the Marathi Post-Graduate and Research Institute, Mumbai Marathi Granthasangrahalaya. Thakurdwar, Bombay-2.
52. Bharati Tamil Writer's Assosiation, Crescent Society Buildings, Madras-2,
53. Vēdavāṇi - Ajmath Gadh, Palace P. O., Benares-6.
54. Girama Nalam, The Director of Information and Publicity, Govt. of Madras.
55. Sri Nṛsimhapriya, Sri Ahobila Mutt, Tiruvallur.
56 UNIVERSITAS, BIRKENWALDSTR, 44, STUTTGART (Western Germany).
57. Self Realization Magazine, 3880, San Refeal Avenue, Los Angeles. 65, CALIFORNIA, U. S. A.
58. Sankara Kṛipā. Tennur, Tiruchy.
59. Institut Francias D' Indologie, Pondicherry.
60. Director, Kannada Research Institute, University Campus, Dharwar.
61. Pudumai Kural, Tanjore.
62. Jyotish Vignan, 2239, Gurudwara Road, New Delhi.
63. Divyajyoti Divyajyoti Karyalaya, Simla-1 (Punjab).
64. Sangham, Proddatur, Cuddapah Dt. (Andhra).
65. The German Democratic Republic (English and Hindi) 28-39, Koutilya Road, New Delhi.
66. Kamakoti Pradipam, No. 4 Francis Joseph Street, Madras-1.
67. Sivakasi Murusu, Sivakasi.
68. The Journal of the University of Poona, Poona University Library, Ganeshkind, Poona-7, India.
69. Śāradā Pitha Pradeepa, Dwaraka.
70. Parampara, Rajastani Śodh-Samsthan Risala Road, Jodhpur.
71. Harvard Educational Review, Harvard College Library, Cambridge 38; MASSACHUSETTS.
72. Korea Journal, (Monthly) Korean National Commission for UNESCO, P. O., Box, Central 64, Seoul, Korea.
73. Sutantiran, 194-A. Bandaranaike Mawatte, Colombo-12, Ceylon.
74. The Life Natural Ganeshnagar, Pudukkottai.
75. Bharat Sevak, (Tamil) 345, West Main St. Thanjavur.
76. The Officer in Charge, Serials Section, University of California Library, 405, Hilgard Avenue Los Angeles 24, California, U. S. A.
77. The Editor, Journal of Asiatic Society of Bombay, Town Hall, Bombay - 1.